HERG BENET PAJSIORT

INIMA MEA ȘI ALTE GĂURI NEGRE

JASMINE WARGA

JASMINE WARGA

Inima mea și alte găuri negre

Traducere din limba engleză de

Cristina Nemerovschi

Editura HERG BENET

2017

HERG BENET
PUBLISHERS

My Heart And Other Black Holes

Copyright © 2015 by Jasmine Warga

Copyright © 2017 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Elemente ilustrație: © Pakpong Pongatichat | Adobe®

ISBN ePub: 978-606-763-093-0

ISBN Print: 978-606-763-092-3

P A S S P O R T

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Adevărata călătorie a descoperirii

nu înseamnă căutarea de noi peisaje,

ci a privi cu noi ochi.

— Marcel Proust —

MARȚI, 12 MARTIE

26 de zile rămase

Muzica, mai ales cea clasică, și mai ales *Recviemul* lui Mozart în Do minor, are energie cinetică. Dacă asculți suficient de atent, poți auzi arcușul viorii tremurând deasupra coardelor, gata să aprindă notele. Să le pună în mișcare. Și, odată ce notele sunt în aer, se lovesc unele de altele. Luminează. Explodează.

Mi-am petrecut o grămadă de timp întrebându-mă dacă tot așa te simți și atunci când mori. Dacă ăsta e și sunetul pe care-l faci când mori. Dacă voi izbucni și eu exact ca acele note, îmi voi striga ultima durere, după care voi rămâne tăcută pentru totdeauna. Sau dacă mă voi transforma într-un murmur neclar pe care abia îl auzi, dar care e mereu acolo, dacă asculți cu atenție. Să fiu sinceră, îmi petrec cea mai mare parte a timpului gândindu-mă la moarte, la uitare, la sfârșit.

Dacă nu aș fi avut oricum obsesia mea legată de moarte, cu siguranță m-aș fi molipsit cu ea lucrând ca operator telefonic la firma Tucker – Idei pentru Vânzări. Din fericire pentru ei, nu pot fi trași la răspundere, fiindcă eu aveam problema asta de dinainte.

Tucker – Idei pentru Vânzări este o firmă de comerț prin telefon, care are sediul în subsolul unui mall căzut în uitare, de pe o stradă prăfuită. Câteva mese din plastic gri care au fost cel mai probabil cumpărate la pachet cu preț redus de la Costco sunt aliniate una lângă alta, și fiecare angajat are la dispoziție un telefon și un computer. Încăperea miroase a mucegai, combinat cu cafea arsă. Îmbietor.

Momentan, facem un sondaj pentru Concedii în Paradis. Vor să știe pe ce pun mai mult oamenii preț în concediile lor – pe calitatea mâncării și băuturii sau

pe confortul camerelor de hotel. Formez următorul număr de telefon de pe lista mea: doamna Elena George, care locuiește pe Strada Dudelor.

— Alo?, îmi răspunde o voce pițigăiată.

— Bună ziua, doamna George. Sunt Aysel și vă sun din partea firmei Tucker – Idei pentru Vânzări, TIV, legat de Concedii în Paradis. Aveți un minut să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Din vocea mea lipsește ciripitul vesel pe care-l au majoritatea colegilor mei. Asta e, nu sunt angajatul model de la TIV.

— V-am mai spus o dată să nu mă mai sunați la numărul ăstal, zice doamna George și-mi închide în nas.

Poți fugi, dar nu te poți ascunde, doamna George. Pe istoricul convorbirilor, notez lipsa ei de interes față de subiect. Pare că nu-și dorește o vacanță de două săptămâni în Hawaii, ofertă limitată. Regret profund, Concedii în Paradis.

Să dau două telefoane unul după altul, fără pauză, e prea mult pentru mine, așa că îmi îndrept atenția spre computer. Singurul avantaj al jobului meu este accesul liber și nelimitat la internet. Dau dublu click pe browser și mă loghez înapoi pe Schimbări Definitive, site-ul meu preferat în clipa asta.

— Aysell, se răstește la mine domnul Palmer, pronunțându-mi numele greșit, ca întotdeauna.

Este Uh-zel, nu Ay-zel, dar pe el îl doare undeva.

— De câte ori mai trebuie să-ți spun să nu-ți mai faci atât de lucru la computer?

Face un semn spre jurnalul cu evidența convorbirilor.

— Mai ai o grămadă de numere acolo!

Domnul Palmer este genul ăla de persoană care ar putea să-și schimbe întreaga viață dacă măcar o dată, o singură dată, ar merge la un alt frizer. Momentan are o frezą tip castron, care se potrivește mai degrabă băieților deșirați de clasa a șasea. Îmi vine să-i spun că o tunsoare cu cărare într-o parte i-ar scoate mai bine în evidență linia maxilarului, dar bănuiesc că o duce destul de bine alături de doamna Palmer, așa că nu caută să se reinventeze. Mda, domnul Palmer n-are deocamdată o criză a vârstei mijlocii.

Urăsc s-o spun, dar sunt un pic invidioasă pe el. Cel puțin, el ar putea fi reparat, dacă și-ar dori asta. Câteva ajustări din foarfecă și ar fi ca nou. Pe mine, în schimb, n-ar putea să mă repare nimic.

— Ce-i?, spune domnul Palmer când mă surprinde privindu-l atent.

— Aveți un păr frumos, îi zic și mă învârt cu scaunul.

Cu alte cuvinte, am mințit: jobul meu are două avantaje. Internet gratis și nelimitat, plus faptul că pot sta într-un scaun care se rotește.

— Ce?, mormăie el.

— Aveți un păr frumos, repet eu. V-ați gândit vreodată să-l purtați altfel?

— Știi, mi-am asumat un risc atunci când te-am angajat.

Își flutură degetul ridat foarte aproape de fața mea.

— Toată lumea din oraș mi-a zis că o să fii o belea. Din cauza... știi tu...

Se poticnește și își ia privirea de la mine.

Din cauza lui taică-tu, îi completez eu fraza în minte. Gura mi se umple de acel gust acru, metalic, pe care am învățat să-l asociez cu situațiile umilitoare.

— Mă duc să mai dau telefoane.

Domnul Palmer nu spune nimic; se uită doar la cele trei bannere uriașe,

lucioase, care au fost atârnate de curând pe peretele din spate al biroului. În fiecare din ele apare Brian Jackson, pozând în poziții studiate – brațele încrucișate pe piept, brațele ridicate deasupra capului în semn de victorie, brațele lăsate libere de o parte și de alta a corpului. Pielea i-a fost prelucrată în Photoshop să pară perfectă, dar nu a fost nevoie să-i înfrumusețeze și părul blond cenușiu sau ochii de un albastru strălucitor. Și eu știu – pentru că am trecut de atâtea ori pe lângă el pe holurile școlii – că mușchii lui de la picioare chiar au dimensiunile alea impresionante. În josul fiecărui banner uriaș sunt scrise, cu roșu, cuvintele „Originar din Langston, Kentucky, medaliat la Olimpiadă pentru Sărituri".

Bannerul nu spune nimic despre primul băiat din Langston care aproape că se calificase la Olimpiadă. Dar nici nu are nevoie s-o facă. În timp ce-l privesc pe domnul Palmer studiind atent posterele, îmi dau seama că se gândește la băiatul ăla – primul băiat. Aproape toți cei care privesc fruntea transpirată a lui Brian Jackson și mușchii lui de la picioare nu se pot opri să nu se gândească la Timothy Jackson. Și toți cei care văd bannerul și apoi mă văd pe mine cu siguranță se vor gândi la Timothy.

Într-un final, domnul Palmer își desprinde ochii de pe poster și se întoarce spre mine. Nu mă poate privi în ochi, totuși. Se uită undeva deasupra capului meu și își drege vocea.

— Poate ar fi mai bine dacă nu ai veni la muncă mâine.

Îmi apăs coatele în suprafața tare a mesei, dorindu-mi să mă topesc și să mă contopesc cu plasticul gri. Să mă transform într-un amestec sintetic de polimeri, care nu pot simți nimic și nu se pot mișca. Îmi simt pielea începând să se învinețească sub greutatea corpului meu care o apasă și mă concentrez pe durerea

surdă, intonând în surdină *Toccata* lui Bach. Mintea mi se umple cu sunetele grele și întunecate de orgă și îmi imaginez clapele aranjându-se singure sub forma unei scări, care duce spre un loc pustiu și tăcut. Un loc departe de TIV, departe de domnul Palmer, departe de toți și de toate.

Domnul Palmer pare să interpreteze greșit tăcerea mea drept confuzie, nu drept ceea ce este, un chin complet, groaznic. Își întinde mâinile în față, frecându-le una de alta ca și cum le-ar spăla cu săpun. Trezesc, se pare, acest sentiment în mulți – nevoia de a-ți curăța mâinile după ce stai de vorbă cu mine.

— După cum poate știi, mâine vom da telefoane din partea orașului Langston, ca să încercăm să aducem cât mai multă lume la maratonul de sâmbătă. Pentru Brian Jackson.

Vocea domnului Palmer tremură puțin, iar privirea lui se întoarce iarăși spre banner, ca și cum concentrarea pe care Brian Jackson o are în poză i-ar putea da și lui curaj să continue.

Iar magia înfăptuită de Brian pare să dea roade pentru domnul Palmer, fiindcă își regăsește tonul obișnuit.

— Brian vine acasă în weekend din tabăra de antrenament, și orașul vrea ca fiecare dintre noi să-l întâmpinăm cu multă căldură. Și, deși știu că ți-ai dori să ne ajuți, mă tem că unii dintre clienții noștri ar putea să nu se simtă în largul lor dacă i-ai invita tu la maraton, pentru că, ei bine, pentru că tatăl tău... și deși știu că nu tu ai fost cea care... nu e vina ta...

Vocea lui își pierde volumul. Continuă să vorbească, dar se împiedică în cuvinte și nu prea mai pot să înțeleg ce spune. Mi se pare că este un amestec între o scuză, o explicație și o acuzație.

Încerc să nu râd. În loc să mă fixez pe absurditatea faptului că aparent nu sunt destul de atractivă nici măcar pentru a opera ca agent de vânzări prin telefon, prefer să mă concentrez pe felul în care domnul Palmer a ales să folosească termenul de „client". Nu cred că persoanele pe care le hărțuim zilnic cu telefoane se consideră clienți, ci mai degrabă victime. Și, mulțumită tatălui meu, sunt foarte pricepută la a-i face pe toți să se simtă ca și cum chiar ar putea fi viitoarea victimă.

Nervos, cu fața roșie ca racul, domnul Palmer se îndepărtează de biroul meu și începe să se plimbe printre rânduri. O roagă pe Marie să nu mai mestece gumă, și pe Tony să se abțină de la a mai da cu grăsime de la hamburger pe tastatură.

Imediat ce domnul Palmer e la o distanță sigură de masa mea, deschid din nou fereastra de la Schimbări Definitive. Spus foarte pe scurt, Schimbări Definitive este un site pentru oamenii care își doresc să moară. Există mii de astfel de site-uri. Unele sunt mai trăsnite decât altele, câteva sunt mai nișate, destinate direct celor care și-au ales deja metoda, cum ar fi să zicem sufocarea, sau sunt destinate unui anumit tip de persoană, ca atleții care au suferit un accident și sunt deprimați, sau alte rahaturi din astea. Încă nu am găsit unul dedicat fiicelor nedorite ale unor criminali feroce, așa că pentru moment Schimbări Definitive e locul potrivit pentru mine.

Site-ul lor este simplu, nu are chestii care să se miște sau genul de HTML penibil, de începător. E negru cu alb. Elegant, clasic. Asta dacă un site destinat sinuciderii poate fi elegant. Sunt grupuri de discuții și forumuri, și asta caut în special. De curând, am devenit cu adevărat interesată de secțiunea numită Parteneri de Sinucidere.

Chestia cu sinuciderea, pe care cei mai mulți oameni nu o înțeleg, este că

poate fi foarte dificil de dus până la capăt. Știu, știu. Terapeuții și îndrumătorii o lălăie la nesfârșit despre cum sinuciderea este „soluția pentru cei lași". Și cred că este – adică, vreau să spun, chiar renunț, mă predau. Fug de gaura neagră în care s-a transformat viitorul meu. Dar numai fiindcă e o lașitate nu înseamnă că va fi ușor de făcut.

Ce mă îngrijorează pe mine e că instinctul de autoconservare ar putea să fie prea puternic. E ca și cum creierul meu plin de depresie și corpul meu foarte-mult-în-viață sunt într-o luptă permanentă unul cu celălalt. Mă tem că trupul meu ar putea să câștige în ultimul moment bătălia, cu vreun impuls imbecil de-al lui, și mă voi trezi că am făcut treaba numai pe jumătate.

Nimic nu mă sperie mai tare decât o încercare nereușită. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să sfârșesc într-un scaun cu rotile, să mănânc doar hrană lichidă și să fiu supravegheată de o asistentă impertinentă care are o obsesie deloc secretă pentru un reality show siropos.

Așa că ăsta e motivul pentru care în ultima vreme tot trag cu ochiul la secțiunea Parteneri de Sinucidere. Cred că așa funcționează: îți găsești pe cineva la fel de ratat ca tine, care locuiește în apropiere, și îți plănuiești finalul împreună cu el. Astfel, sinuciderea devine o chestie de grup, și apare și presiunea de a o duce până la capăt. Din ce-am înțeles, e o metodă destul de eficientă. Treceți-mă și pe mine pe listă.

Mă uit rapid printre postări. Niciuna nu pare să mi se potrivească. Fie potențialii parteneri sunt prea departe (De ce naiba atât de mulți oameni din California vor să-și zboare creierii? Parcă vecinătatea oceanului te făcea mai fericit?), fie nu au vârsta potrivită (Chiar nu mi-ar plăcea deloc să mă amestec cu vreun adult

care are probleme în căsnicie. Mămicile din suburbii, care suferă de depresie, chiar nu-s pentru mine).

Îmi trece prin cap să-mi scriu propriul anunț pe site, dar nu sunt sigură ce ar trebui să spun. De asemenea, nimic nu mi se pare mai deplorabil decât să te expui acolo, încercând să găsești un partener, și apoi să fii refuzat. Mă uit peste umăr și-l văd pe domnul Palmer, la câteva rânduri distanță. Îi masează umerii Tinei Bart. Întotdeauna masează umerii Tinei Bart. Poate nu e chiar așa de fericit cu doamna Palmer pe cât îmi imaginam.

Domnul Palmer mă surprinde uitându-mă la el și-mi face un semn din cap. Mă strâmb haios în direcția lui, apoi apuc telefonul și formez următorul număr de pe listă: Samuel Porter, care locuiește pe Bulevardul Galveston.

În timp ce ascult sunetul familiar al telefonului, computerul scoate un bip. La naiba. Mereu uit să opresc sonorul.

Laura, femeia între două vârste care lucrează lângă mine și care poartă un ruj prea aprins pentru fața ei gălbejită, ridică o sprânceană în direcția mea.

Dau din umeri.

— Cred că își face un update, o lămuresc doar din mișcarea buzelor, fără a pronunța cuvintele.

Își dă ochii peste cap. Aparent, Laura este un bun detector de minciuni.

Domnul Samuel Porter nu răspunde la telefon. Mă gândesc că nu moare după pina coladas. Îmi pare rău pentru Concedii în Paradis.

Las jos telefonul și dau din nou click pe Schimbări Definitive. Se pare că a scos un bip pentru că cineva a postat un mesaj nou pe forum. E intitulat *7 aprilie*. Îl deschid:

Recunosc, la început m-am gândit că asta e o chestie stupidă. Întreg rostul sinuciderii este să fii singur pentru totdeauna, așa că n-am înțeles niciodată cum aș putea să-mi doresc s-o fac împreună cu cineva. Dar ceva s-a schimbat. Sunt stresat că ar putea să-mi fie frică în ultimul moment sau ceva de genu'. Mai sunt și alte chestii, dar aș prefera să nu intru aici în amănunte.

Am doar câteva cerințe. Prima, nu vreau s-o fac cu o persoană care are copii. E ceva prea trist pentru mine. A doua, nu trebuie să locuiești la mai mult de o oră distanță de mine. Știu că e destul de dificil, pentru că locuiesc practic în mijlocul pustietății, dar asta este. A treia, va trebui s-o facem pe 7 aprilie. Data nu este negociabilă. Dacă vrei mai multe informații, scrie-mi.

FrozenRobot

Mă uit pe alte postări ale lui FrozenRobot și încerc să nu-i judec pseudonimul. Dar, pe bune, FrozenRobot? Îmi dau seama că toți de aici sunt puțin labili psihic – ok, foarte labili psihic, dar chiar și așa. Trebuie să ai puțină demnitate.

Aparent, FrozenRobot este băiat. Are șaptesprezece ani, deci cu un an mai mare ca mine. Asta ar fi în regulă. A, și este din Willis, Kentucky – la un sfert de oră distanță de mine.

Simt un curent trecându-mi prin tot corpul și îmi amintesc vag că așa te simți când ești entuziasmat. FrozenRobot pare că a picat la fix. Poate că, pentru prima dată în viață, am noroc. Trebuie să fie un semn din partea universului: dacă singura dată când ești norocos e atunci când îți planifici sinuciderea, e clar că-i timpul s-o ștergi de aici.

Citesc încă o dată mesajul. 7 aprilie... îmi convine. Azi este 12 martie. Aș putea să mai rezist încă o lună.

— Aysel, zice din nou domnul Palmer.

— Ce e?, răspund, de abia acordându-i un strop de atenție.

Vine spre mine și se așază în spatele meu, apoi îmi atinge ușor ecranul computerului. Încerc să închid fereastra.

— Uite, nu-mi pasă ce faci tu în timpul liber, dar nu-ți aduce problemele cu tine la muncă. Pricepi?

Vocea lui sună teșită, ca o pernă veche de pe o canapea pe care a stat toată lumea cu fundul. Mi-ar părea rău pentru domnul Palmer, dacă aș mai avea păreri de rău și pentru alți oameni în afară de mine.

Mă hazardez să presupun că domnul Palmer nu este familiar cu Schimbări Definitive. Probabil își imaginează că mă uit pe vreun site al fanilor heavy metal sau ceva de genu'. Habar nu are domnul Palmer, dar mie îmi place muzica instrumentală și blândă. Oare nu l-au învățat părinții lui să nu se lase pradă stereotipurilor? Doar pentru că sunt o fată de șaisprezece ani, cu păr creț și rebel, care poartă gri și negru, și dungi în fiecare zi, nu înseamnă că nu pot aprecia un solo drăguț de chitară sau un concert de pian ca lumea.

După ce domnul Palmer se îndepărtează, o aud pe Laura pufnind batjocoritoare.

— Ce-i?, zic.

— Nu ai internet acasă?

Se încruntă înspre mine. Bea din paharul cu cafea oferită gratis, iar marginea lui e murdară de rujul ei oribil.

— N-ai un aparat de cafea acasă?

Ridică din umeri și, chiar când încep să cred că s-a sfârșit conversația

noastră, spune:

— Dacă vrei să te omori, n-ai decât. N-o să încerc să te opresc. Dar numai promite-mi că n-ai s-o faci aici. Nu vreau să fiu pusă să curăț după tine.

Mă uit în jos, la tastatură. Firimituri de biscuiți sunt înfipte între taste, iar F-ul este verde, pătat. Și chiar atunci mă hotărăsc – o să-i scriu lui FrozenRobot.

7 aprilie rămâne.

MIERCURI, 13 MARTIE

25 de zile rămase

Singurele ore la care chiar sunt atentă sunt cele de fizică. Nu sunt vreun geniu într-ale științei – departe de asta –, dar este singura materie care cred că ar putea avea niște răspunsuri la întrebările mele.

Vreau să zic, la ora de engleză citim poezii scrise de poeți deprimați. Nu mă ajută cine știe ce. Profa, doamna Marks, și-a făcut un scop în viață din a încerca să descifreze ce au vrut să spună autorii. Din punctul meu de vedere, e destul de evident ce voiau să exprime: sunt deprimat și îmi doresc să mor. E aproape dureros să-i privesc pe colegii mei cum analizează fiecare vers, căutându-i semnificații ascunse. Nu există înțelesuri ascunse. Oricine a trăit acel gen de tristețe profundă îți poate spune că nu e nimic frumos, artistic sau misterios la depresie.

Depresia este ca o greutate care te apasă și de care nu poți scăpa orice ai face. Te strivește, făcând până și cele mai banale și simple lucruri, cum ar fi să-ți legi șireturile sau să mesteci o felie de pâine prăjită, să ți se pară la fel de grele ca escaladarea unui vârf de munte. Depresia este o parte din tine: e în oasele și în sângele tău. Dacă e ceva ce știu sigur despre ea, e că nu poți scăpa niciodată de acolo.

Și sunt convinsă că știu mai multe despre asta decât oricare dintre colegii mei. Când îi ascult cum vorbesc fără noimă, mi se face pielea de găină. Așa că, pentru mine, ora de engleză e ca un film documentar cu veverițe oarbe care încearcă să găsească alune. Doamna Marks o să spună: „Haideți să aruncăm o privire la versul ăsta. Aici, poetul John Berryman spune: *Viața, prieteni ai mei, este plictisitoare*. Ce credeți că a vrut de fapt să exprime?". Colegii vor începe să

vocifereze, să strige chestii ridicole cum ar fi: „N-avea pe nimeni cu care să iasă în oraș sâmbătă searal" sau „Campionatul de fotbal se terminase și nu era nimic interesant de văzut la TV!".

Am nevoie de tot autocontrolul din lume ca să nu mă ridic în picioare și să zbier: „Era doar al naibii de trist. Asta e tot. Asta e ideea. Știe că viața nu va mai fi nimic în afară de asta, pentru el. Va rămâne mereu același rahat monoton și deprimant. Plictisitor, trist, plictisitor, trist. Vrea doar să se termine totul odată". Dar asta ar însemna să răspund la ore, ceea ce mi-ar încălca una dintre regulile personale. Nu particip niciodată la ce se întâmplă în jurul meu. De ce? Pentru că sunt deprimată ca naiba. Doamna Marks îmi aruncă din când în când o privire, ca și cum ar ști că eu înțeleg ce a vrut John Berryman să spună, dar nu îmi strigă numele niciodată.

În orice caz, fizica îmi place mai mult. Cel puțin, la ora de fizică, colegii mei nu încearcă să transforme o chestie simplă într-o chestie complicată. Nu, la fizică, cu toții încercăm – și eșuăm – să facem lucrurile complicate să pară simple.

Domnul Scott scrie o ecuație pe tablă. Învățăm despre mișcarea unui proiectil. Avem de calculat viteza unui obiect care este doar sub influența gravitației. Sunt toate aceste variabile, ca de pildă schimbarea poziției orizontale sau viteza orizontală și timpul și așa mai departe.

Ochii îmi alunecă de-a lungul tablei. Prea multe numere. Încep să visez la gravitație, cu ochii deschiși. Uneori mă întreb dacă forța gravitațională este problema. Ne ține pe toți bine fixați pe pământ, ne dă această falsă impresie de stabilitate, când de fapt suntem doar corpuri în mișcare. Forța gravitațională ne împiedică să plutim în spațiu, ne ajută să nu ne ciocnim unul de altul. Are grijă ca

rasa umană să nu ajungă un amestec haotic, mare și fierbinte.

Îmi doresc ca gravitația să dispară și să devenim un haos uriaș.

Din păcate, nu e răspunsul corect la întrebarea pe care o pune domnul Scott.

— Aysel, îmi poți spune care este viteza verticală finală pe care o are mingea de fotbal?

Nici nu aveam idee că obiectul în cauză era o minge de fotbal. Îi arunc o privire goală.

— Hai, Aysel, mă încurajează domnul Scott.

Îmi pronunță numele într-un fel ciudat. Încearcă să folosească accentul ca în spaniolă, un accent pe care probabil l-a învățat în urmă cu milioane de ani, când a învățat spaniola în liceu. Numai că numele meu nu are origine latină. Este turcesc. Ai crede că domnul Scott a făcut toate legăturile până acum, ținând cont că toți colegii mei nu se pot opri să vorbească despre taică-miu.

— Ăăă..., mă bâlbâi eu.

— Domnișoară Seran, *ăăă* nu cred că este un număr.

Proful se sprijină cu spatele de tabla plină de cretă.

Colegii mei râd.

— Prea ocupată să visezi la cum o să ne ucizi pe toți?, șoptește Stacy Jenkins în spatele meu.

Chestia asta îi face pe cei din spate să râdă cu și mai multă poftă. Domnul Scott își drege vocea, dar degeaba. Deja a pierdut controlul asupra lor.

— E bine că Brian este acum la pregătire, în tabără, unde se antrenează pentru Olimpiada din iunie, spune Stacy, cu voce tare, de data asta. Mai bine așa. Nu e în siguranță aici, cu ea prin preajmă!

Spune *ea* aproape scuipând cuvântul, ca și cum aș fi vreun monstru despre care nu trebuie să vorbești.

Nu-i răspund. Nu le răspund niciodată când zic lucruri din astea. Am petrecut o grămadă de ani gândindu-mă care ar fi cea mai potrivită replică, și în final am hotărât că nu există una. Nimic din ce aș putea spune nu-i va face să creadă că sunt diferită de tatăl meu.

— Hei, ciudato. Ești surdă? Nu m-ai auzit?, șuieră Stacy către mine.

Îmi iau inima-n dinți cât să arunc o privire scurtă în spatele meu. Stacy își bălăngăne buclele ruginii. Își poartă mereu părul în bucle perfecte și pare să aibă câte un pulover în toate culorile pe care ți le-ai putea imagina. Înainte să mai poată spune ceva, sună clopoțelul. Domnul Scott se grăbește să ne dea tema. Cei mai mulți însă ies deja în pauză înainte să apuce să și-o noteze. Stau la locul meu și o notez cu grijă în caiet. Proful îmi zâmbește cu tristețe și mă întreb dacă are să-mi simtă lipsa când nu voi mai fi.

După ce clasa se golește, mă ridic și eu să ies. Merg de-a lungul coridorului, cu ochii lipiți de gresia murdară de pe jos. Mă forțez să prind ceva viteză. Cel mai rău lucru, în afară de a merge la ora de sport, e să întârzii la ea – chiar nu am dispoziția necesară pentru a alerga câteva ture în plus, ca pedeapsă. Antrenorul Summers ne spune mereu că alergatul ne întărește inimile ca să putem trăi mai mult. Așadar, fără ture în plus pentru mine, vă rog.

Dar, da, asta e partea cea mai puțin frumoasă a zilei. Și nu pentru că mă gândesc deja la oroarea abdomenelor și aruncărilor la coș. Nu, urăsc partea asta a zilei pentru că trebuie să trec prin fața monumentului memorial – moștenirea din piatră pe care a lăsat-o crima tatălui meu.

De fiecare dată, încerc să nu mă uit la monument; îmi spun să țin capul în jos și să dau liniștită colțul. Dar nu mă pot opri și până la urmă îi arunc o privire. Simt aerul oprindu-mi-se în gât. Iat-o acolo, plăcuța de argint, lucioasă, dedicată memoriei lui Timothy Jackson, fost campion național la proba de 400 de metri, atletism. Plăcuța are dimensiunea unei farfurii mari, întinse, și atârnă pe perete chiar în afara sălii de sport, amintind tuturor că Timothy Jackson urma să fie prima persoană din Langston care să ajungă la Jocurile Olimpice, numai că a murit în mod tragic la vârsta de optsprezece ani.

Ceea ce plăcuța nu spune, deși ar putea oricum s-o facă, este că tatăl meu e motivul pentru care Timothy Jackson a murit. Dap, taică-miu e acel monstru care a distrus visul olimpic al întregului oraș. În fiecare an, de ziua lui Timothy, la știri apare un material special tocmai pentru ca nimeni să nu-l uite. Culmea, nimeni n-ar putea oricum s-o facă, nici pe departe. Mai ales acum, când Brian Jackson e pe cale să se califice la aceeași probă de atletism. Exact același eveniment. Și da, sunt înrudiți. Brian este nepotul lui Timothy Jackson, fiul fratelui mai mare al lui Timothy. Brian încearcă acum să împlinească visul pe care unchiul lui n-a mai ajuns să-l trăiască, iar presa locală nu se poate sătura de povestea asta.

Oamenilor le place să spună că universul lucrează în moduri nebănuite. Mie mi se pare că este exact opusul – universul e mai degrabă previzibil. Are obiceiul de-a se repeta, iar și iar. Și cred că ține de mine să pun capăt acestui ciclu, să-l pun pe univers puțin la punct. Să-i înfrâng inerția. Pe 7 aprilie, o să dau lucrurile un pic peste cap.

Îmi forțez picioarele să meargă mai departe, să trec de placa memorială și să intru în sala de sport, în timp ce-mi strâng mâinile în pumni, de-o parte și de alta a

corpului. În timp ce soarele face să strălucească podeaua de lemn lustruit, mă întreb oare ce vor face colegii mei cu toată ura lor, și furia și teama, atunci când nu mă vor mai avea pe mine prin preajmă.

De-abia aștept ca ei să nu mă mai aibă prin preajmă.

MIERCURI, 13 MARTIE

Mai târziu

25 de zile rămase

Când ajung acasă de la școală, o văd pe mama așezată la masa din bucătărie. Bucătăria noastră e micuță și îngustă și, dacă mi-aș întinde mâinile în lateral, aș putea să ating cu palmele fiecare perete zugrăvit în verde mentă. Mama răsfoiește niște facturi, cu gâtul încordat, dar când aude ușa se întoarce să se uite la mine. Și iat-o. Expresia aia pe care o știu prea bine.

De-a lungul anilor, a devenit mai pricepută în a o ascunde, dar este tot acolo. Maxilarul i se încleștează, ochii îi devin lucioși și plutesc fără țintă, și jur că uneori pot să văd și o urmă de transpirație rece pe fruntea ei. Se uită prin mine de parcă aș fi o fantomă. Ca și cum poate vedea înăuntrul meu, iar ceea ce este acolo, în interior, e groaznic. Teribil. Înfricoșător.

Sunt ferm convinsă că atunci când se uită la mine nu poate vedea altceva decât pe tatăl meu, ca și cum ar fi sigură că în orice clipă el ar putea să țâșnească din mine și să-i distrugă viața perfectă pe care o are cu Steve. Pardon, Stephen. Nu-i place să i se spună Steve și evident că este lipsit de respect din partea mea să-i spun așa. Steve.

— Ai ajuns devreme, spune ea într-un final.

Cu fiecare zi, accentul ei devine tot mai puțin turcesc și tot mai mult sudist. De fapt, sudist nu e chiar cuvântul potrivit. Oamenii din Kentucky nu au accent sudist. Vorbirea lor te trimite doar cu gândul la muzica country. Accentul lor e mai puțin plăcut decât cel sudist. Mai puțin ca în *Pe aripile vântului* și mai mult în genul

Colonelului Sanders.

— Nu am program la muncă azi.

Nu-i povestesc că mi s-a spus să nu vin pentru că i-aș face pe „clienți" să se simtă inconfortabil. Domnul Palmer este regele eufemismelor, nici mai mult, nici mai puțin. El și cu maică-mea probabil că s-ar înțelege minunat.

Georgia intră în fugă în bucătărie. Își aruncă pompoanele pe masa zgâriată de lemn. Părul ei blond, de culoarea mierii, e strâns la spate într-o coadă de cal.

— Vii la meci diseară, nu?

O întreabă pe mama, nu pe mine. Eu sunt invizibilă.

Georgia este sora mea vitregă. Avem aceeași mamă, dar nu ți-ai da seama de asta uitându-te la noi.

— O să fac tot posibilul să ajung, spune mama.

Traducere: mai degrabă va îngheța iadul înainte ca mama să rateze meciul la care Georgia e majoretă, pentru echipa de baschet a liceului Langston. Deși e doar boboacă, Georgia a intrat în echipa de majorete Varsity. Aparent, asta e o mare reușită. Deși mie mi se pare că, în timp ce la sporturile adevărate echipele se formează în funcție de abilitățile jucătorilor, la majorete tot ce contează ca să intri în echipă e mărimea cupei pe care o ai la sutien.

— Sunt sferturile de finală..., se smiorcăie Georgia.

E bună la asta. Îmi place să cred că este o genă pe care ea o are fiindcă e fiica lui Steve, în timp ce eu n-o posed pentru că, ei bine, nu-s a lui Steve. Poate că taică-miu a fost un criminal, dar nu e nicio dovadă că a fost și un smiorcăit.

— Tu de ce nu vii?, spune mama.

Mă uit în spatele meu, convinsă că Mike a intrat și el în bucătărie, deși nu e

genul lui să nu-și facă auzită prezența. Are nouă ani și a descoperit recent că, fiind singurul fiu al lui Steve, poate face absolut orice îi trece prin cap.

Nu-i Mike nicăieri. Așa că mă gândesc că mă întreabă pe mine. Cred că glumește.

— Cu mine vorbești?, o întreb cât se poate de serioasă.

— Offf, face Georgia și se strâmbă de parcă tocmai a dat pe gât un litru de lapte stricat.

— Da, cu tine vorbesc, spune mama, iar vocea îi tremură puțin.

E oribil când propria ta mamă se teme de tine. Probabil că taică-miu chiar a fost un nenorocit agresiv.

Îmi trece prin minte să-i spun pe șleau că în niciun caz nu vrea să fie văzută în public alături de mine. Cu atât mai mult la acest meci, din sferturile de finală. Va vrea să stea împreună cu mamele celorlalte majorete și să bârfească despre cum fi-icele lor sunt superioare altor elevi de la liceul Langston. N-aș face altceva decât să-i stric toată distracția. Fiind acolo, i-aș aminti constant că are și un măr stricat. Și sunt convinsă că vor face un anunț și despre Brian Jackson și cursa lui de sâm-bătă. Mi-l și imaginez pe domnul Philips, directorul nostru, mergând la microfon și încurajându-i pe toți să-l susțină pe Brian. Încet, încet, fiecare față din public se va întoarce spre mine – se vor preface că nu se holbează, ca să dovedească buna creștere cu care se mândresc sudiștii, dar se vor holba, până la urmă. Se vor uita încontinuu, incapabili să-și desprindă privirea. Va fi o nebunie. Mama nu merită să treacă prin asta.

— Mersi de invitație, dar am o groază de teme de făcut.

Trec pe lângă dulapul de bucătărie și șterpelesc un baton de ciocolată cu

cereale. E aiurea, știu. Moartea mea apropiată nu mă face să-mi pierd apetitul, ba chiar dimpotrivă.

Îi fac Georgiei cu mâna în mod ironic și urc scările spre camera mea. Mă rog, camera noastră. Dar, cum ea va fi la meci, camera e toată a mea în seara asta. Intru și mă trântesc pe pat. Îmi trag pătura gri cărbune peste cap și mă prefac că sunt în mijlocul oceanului, cu valurile care se sparg de mine, plămânii plini de apă, iar lumea din jurul meu se face neagră. Încerc să-mi imaginez energia mea potențială transformându-se în energie cinetică și apoi în nimic. În timp ce mormăi *Recviemul* lui Mozart, mă întreb cum va fi când toate luminile se vor stinge și totul va rămâne tăcut pentru totdeauna. Nu știu dacă va fi dureros, dacă în ultimele momente îmi va fi frică, dar tot ce pot spera e că se va termina repede. Că va fi liniștit. Că va fi permanent.

7 aprilie, îmi spun. Destul de curând.

Deși mă tăvălesc în pat în timp ce mormăi *Recviemul* doar pentru mine, tot le pot auzi pe Georgia și pe mama în bucătărie. Asta e chestia cu casele construite mai demult – au pereți subțiri. Așa că, atunci când mama îi spune Georgiei: „Am încercat, nu-i așa?", o aud.

Georgia îi răspunde:

— Da, ai încercat. Tu mereu încerci. Încerci chiar mult. Doar că e de-a dreptul imposibil cu ea. Dar tu chiar încerci, mama.

Mi le imaginez îmbrățișându-se în bucătărie. Georgia își înfășoară brațele în jurul taliei subțiri a maică-mii, iar mama își trece degetele prin părul moale și lucios din coada de cal a Georgiei. Ele două potrivindu-se și sincronizându-se fără să aibă nevoie de cuvinte, așa cum trebuie să fie mamele cu fiicele lor. Potrivindu-se într-

un fel în care eu n-am făcut-o niciodată. Marginile mele au fost dintotdeauna prea ascuțite, prăpăstiile prea adânci, nodurile prea largi.

Chiar ai încercat, mama. Asta e ceea ce ar trebui să-mi scrie pe piatra de mormânt: Aysel Leyla Seran, cu toții am încercat.

Dar, într-un final, viața maică-mii va fi mult mai bună fără mine. Când nu voi mai fi, nu va mai trebui să-și amintească de tata de fiecare dată când îmi vede nasul drept și părul creț și negru. Sau obrajii mei rotunzi și gropițele. Știu că gropițele o tulbură cel mai mult. Din fericire, se văd doar când zâmbesc, și nu e ca și cum o fac prea mult în ultima vreme.

În orice caz, fără mine, mama nu va mai sta trează nopțile, îngrijorându-se că gena criminală s-a transmis și că, în oricare zi, aș putea să arunc în aer școala sau ceva la fel de îngrozitor ca asta. Știu că nu mai poate rezista să treacă încă o dată prin tot – poliția, presa, scandalul. Știu că nu vrea să se gândească la asta, dar, acolo înăuntru, o pot vedea luptându-se cu teama și cu bănuiala. Privirile pe care mi le aruncă, reținerea cu care îmi vorbește uneori sunt felul ei de a stabili cât de dusă cu pluta sunt.

Aș vrea să-i pot spune că știu sigur că nu sunt deloc ca tatăl meu. Că inima îmi bate într-un ritm diferit, că sângele îmi pulsează cu o altă viteză, doar că nu sunt atât de sigură. Poate că sunt o persoană îngrozitoare. Poate că tristețea este ceva ce apare întotdeauna înainte de nebunie. Poate că el și cu mine avem în comun aceeași energie potențială.

Tot ceea ce știu este că nu voi aștepta pe aici ca să aflu dacă voi deveni un monstru ca tata. Nu-i pot face asta maică-mii.

Nu pot face asta lumii.

MIERCURI, 13 MARTIE

Și mai târziu

25 de zile rămase

Singurul lucru bun legat de faptul că Georgia e majoretă la meciul de baschet este că am întreaga casă pentru mine, ceea ce înseamnă că pot folosi computerul. În mod normal, nu-l pot folosi cam niciodată. Sau, cel puțin, nu-l pot folosi fără să fiu supravegheată. În casa noastră există un singur computer și e din Epoca de piatră. Merge mai prost ca un cățel cu trei picioare și tastatura e lipicioasă de la un suc de fructe pe care Mike l-a vărsat pe ea.

Deși mama crede că Steve e bărbatul visurilor ei – bogat, un om de afaceri onest și de succes – adevărul e că Steve muncește la fabrica de pastă de dinți Sparkle, ceea ce nu-i mare brânză. Deși Sparkle, care produce pastă de dinți și apă de gură de mâna a doua, duce greul economiei din Langston. Sigur, munca lui Steve e cinstită și un pas înainte față de activitatea criminală a lui taică-miu, dar asta nu înseamnă că Steve își permite să ne cumpere laptopuri personale, așa că ne-am pricopsit doar cu rabla asta.

Numai că, în seara asta, rabla e în totalitate a mea.

Mă loghez pe site-ul Schimbări Definitive. Îi ia vreo zece minute numai să încarce pagina principală: Steve nu crede că e necesar să plătim pentru internet cu o viteză decentă, de asemenea. Odată ce intru într-un final în contul meu, văd că am un mesaj de la FrozenRobot:

Dacă într-adevăr ești hotărâtă, ar trebui să stabilim un loc și o oră la care să ne întâlnim. Dar trebuie să fii serioasă. Nu vreau o instabilă, un fulguleț.

Roman

Nu pot să cred că o persoană cu pseudonimul FrozenRobot mă acuză pe mine că aș putea fi un fulguleț. Pare că numele lui real e Roman. Nu-mi dau seama dacă într-adevăr e mai bun decât FrozenRobot. Rezist tentației de a face o glumă cu Iulius Cezar și romanii.

Îi răspund, dar fără glume de inspirație shakespeariană:

Sunt la fel de serioasă ca un atac de cord. Nu, pe bune acum, chiar nu sunt un fulguleț. Cum am mai spus, sunt din Langston. Unde să ne vedem?

Mai pierd vremea puțin pe site. Potrivit postărilor mai noi, partenerii de sinucidere ElmoRains și TBaker14155 au mers până la capăt. Nu am idee de unde a obținut SovietSummer231 informația asta, dar sper ca eu și FrozenRobot să avem la fel de mult succes. La naiba, toată chestia asta e atât de bolnavă. Mă holbez îndelung la tavanul sufrageriei. Mă întreb dacă aș avea cumva curajul să mă spânzur. Dacă aș fi avut genul ăsta de curaj, n-ar mai fi trebuit să am de-a face cu tâmpenia asta de Schimbări Definitive.

Rabla scoate un zgomot asemănător soneriei de la ușă. Umerii îmi zvâcnesc în față automat și văd că FrozenRobot mi-a și răspuns. Pare că nici el nu e ieșit pe afară să se distreze sau să meargă la vreun meci. Deschid mesajul:

Ce părere ai de mâine seară la ora 7.30? Ne putem întâlni la standul de bere de pe Route 132. Știi unde vine asta? E destul de aproape de tine. O să port o șapcă roșie ca să mă recunoști.

Roman.

Sunt un pic mirată că FrozenRobot aka Roman vrea să ne întâlnim într-un loc atât de aglomerat. Bănuiesc că asta înseamnă că nu e un criminal în serie, un

violator sau ceva oarecum asemănător. Deși, când mă gândesc mai bine, nu cred că ar fi atât de rău să fie un criminal în serie. Cel puțin, și-ar face treaba rapid. Poate doar cu excepția cazului în care ar fi genul pasionat de tortură. Asta n-ar fi așa grozav. Nu vreau o moarte care să dureze mult, vreau una rapidă. Sunt așa o lașă.

Îi spun că la ora 7.30 a doua zi, la standul cu bere, e în regulă. O să ies de la muncă pe la 6 și o s-o mint pe maică-mea că lucrez până târziu. O să fie simplu. Nu pot spune că mă omor după locul ales de FrozenRobot, dar nu vreau să-și facă de la început impresia despre mine că sunt o persoană dificilă. Standul de bere e cunoscut printre adolescenții de genul soră-mii. Devine foarte aglomerat după meciurile de fotbal și baschet. Majoretele mănâncă înghețată, iar cei din echipa de fotbal își îndeasă pe gât cartofi prăjiți cu sos picant. Îmi vine să vomit numai când mă gândesc.

E de la sine înțeles că nu e locul unde aș putea eu să mă simt în largul meu. Nu că ar exista prea multe locuri unde să mă simt eu bine.

Mă deloghez de la computer și urc în camera mea. Îmi scot din rucsac manualul de fizică. E ciudat, dar pe măsură ce mă apropii de moarte vreau să aflu tot mai multe. Presupun că nu vreau să mor ca o ignorantă idioată. Îmi deschid caietul de teme și notez problemele la finalul capitolului pe care ni l-a dat domnul Scott.

Am început să studiem conservarea energiei. Potrivit domnului Scott, energia nu poate fi creată, nici distrusă – poate fi doar transferată. Energia potențială se poate transforma în energie cinetică, dar energia nu poate dispărea niciodată pur și simplu. Nu prea înțeleg exact cum vine asta. Citesc din nou prima problemă: „Un parașutist are greutatea de 65 de kilograme și stă într-un avion aflat la 600 de metri deasupra pământului. Care este energia potențială a parașutistului înainte de a sări

din avion?".

Creionul îmi tremură în mână în timp ce mă lupt cu tentația de a-i ronțăi guma din vârf. Chestia e că nu doar problema aia de rezolvat mă roade. Știu ce formulă trebuie să folosesc, iar calculatorul se poate ocupa de aritmetică pentru mine. Nedumerirea mea are legătură cu conceptul de conservare a energiei. Ce se întâmplă cu toată energia atunci când noi nu mai suntem, din moment ce ea nu poate fi distrusă? Mi se strânge stomacul la gândul ăsta.

Îmi notez propria mea problemă care are nevoie de rezolvare: „Aysel Seran, în vârstă de șaisprezece ani, atârnă de tavanul aflat la înălțimea de doi metri. Cântărește 52 de kilograme. Câtă energie potențială are? Ce se întâmplă cu toată energia asta când moare? În ce se transformă?".

Oare un cadavru încă mai are energie potențială, sau ea este transferată altui obiect? Poate energia potențială să se evapore în neant?

Asta este întrebarea al cărei răspuns nu îl știu. Asta este întrebarea care mă bântuie.

JOI, 24 MARTIE

24 de zile rămase

Nu am mașina mea, dar am o mașină pe care o pot folosi ca să mă duc și să mă întorc de la serviciu. Bătrânul Ford Taurus miroase a fast food vechi și are scaunele sfâșiate, dar motorul încă mai funcționează, așa că e destul de bun pentru mine. Steve l-a cumpărat cu câțiva ani în urmă de la un amic. Va fi mașina Georgiei, când împlinește șaisprezece ani. Vestea bună e că eu nu voi mai fi pe aici, ca să fim obligate s-o împărțim.

Ies din parcare, fac stânga și continui pe Route 132. Șoseaua e denivelată, plină de gropi. Nimeni nu vrea să plătească taxele ca să fie reparată. E cam trist, pentru că ar putea să fie o șosea chiar panoramică, din moment ce se învecinează cu râul. Nu că râul Ohio ar fi ceva cu care chiar te-ai putea lăuda. E noroios, poluat și pătat cu o istorie oribilă, dar totuși e un râu. Nu contează cât de scârboasă e o apă atunci când o privești, are întotdeauna ceva magic pentru că e în mișcare. Râurile nu sunt niciodată prinse pe loc.

Când eram mică, aveam fantezia asta că pluteam de-a lungul râului Ohio. Îmi imaginam că voi construi o plută și voi pluti de-a lungul apei. Îmi închipuiam cum o familie drăguță din Mississippi m-ar primi în sânul ei. Mi-i imaginam ca pe un cuplu fără copii care ar fi atât de fericiți să aibă o fetiță. Nu ar fi știut cine era tatăl meu sau ce făcuse, și nu le-ar fi păsat deloc că nu eram la fel de frumoasă ca Georgia și că aveam sprâncenele stufoase. M-ar fi iubit. Ar fi făcut ca sentimentele urâte să dispară.

N-am construit pluta aia niciodată.

În timp ce merg mai departe pe Route 132, mă gândesc cum leagă ea Langston-ul de Willis. Cum mă leagă de FrozenRobot, indiferent cine ar fi el. E imposibil să-ți dai seama când Langston-ul se transformă în Willis. Le separă doar întinderea acestei șosele, mărginită de o parte de râul noroios, de cealaltă de buruieni. Ambele sunt orașe mici, lipsite de însemnătate, cu case vechi din lemn, cu ziduri pe alocuri rupte și pe jumătate putrezite și monumente ruginite din timpul războiului civil. Amândouă orășelele au benzinărie și a fost mare eveniment anul trecut când în Langston s-a deschis un Wal-Mart. Ambele se promovează ca fiind încântătoare, încercând să momească turiștii să se oprească aici la un suc, poate într-un vechi local de pe strada principală, sau ca să-și facă o poză lângă fântâna de bronz din fața tribunalului. Dar nimeni nu vine din proprie inițiativă în Langston sau Willis. Sunt locuri prin care doar treci, nu locuri pe care le vizitezi.

Când îmi apare în fața ochilor standul de bere, observ că pare destul de aglomerat. Echipa liceului din Langston nu a avut meci în seara asta, dar poate a avut aia din Willis. Parchez mașina pe un loc cu nisip și mai rămân câteva minute înăuntru. Inspir adânc, de două, trei ori, și trag de gulerul tricoului meu în dungi. Inima mi se zbate tare în piept – o senzație pe care o asociam mai degrabă cu emoția primelor întâlniri. Nu că aș fi fost cu adevărat la o întâlnire, doar dacă pui la socoteală o ieșire în clasa a cincea la mall, când presupusul meu iubit a mâncat prea mulți pufuleți Cheetos și s-a șters apoi pe fusta mea nou-nouță.

Dar nu ar trebui să am emoții. Puștiul ăsta cu siguranță e un ratat, exact ca mine. Avem nevoie unul de celălalt, asta e tot. Îmi arunc o privire rapidă în oglindă și apoi mă simt ca o idioată pentru că-mi pasă cum arăt. Nu e ca și cum aș da o probă ca să fiu iubita lui FrozenRobot.

O bătaie în geamul mașinii mă sperie. Sar în scaunul meu, lovind cu pieptul volanul.

Văd un băiat cam de vârsta mea fixându-mă cu privirea. Poartă o șapcă roșie, dar nu arată așa cum mă așteptam să arate FrozenRobot. Chiar deloc.

Bate din nou în geam.

Îl deschid.

— ALS0109?

E pseudonimul meu de pe Schimbări Definitive. Ar trebui să spun ceva, dar brusc îmi simt gura ca și cum ar fi plină cu vată. Mă uit la el ca o proastă.

Își drege glasul și își lasă ochii în jos.

— Oh, îmi pare rău. Cred că te-am confundat.

— Nu, reușesc eu să chiți, într-un final. Sunt Aysel.

Își încrețește sprâncenele, făcând în frunte o cută ciudată în formă de stea.

— ALS0109, îi explic.

Buzele îi schițează o jumătate de zâmbet. Nu cred că eu am mai zâmbit nici atât în ultimii șase ani. FrozenRobot poate ar trebui să-și regândească alegerile. Poate nu e chiar atât de deprimat pe cât crede.

— Nu ai devenit deja un fulguleț, nu?, mă întreabă el, trăgând cu ochiul în mașină.

Mă întreb dacă observă toate pungile goale de fast food de sub banchetă.

Ce ți-a dat impresia asta?, mă gândesc, și strâng cu putere de volan. Sunt pe jumătate tentată să apăs pedala de viteză și să mă car. Nu eram pregătită pentru asta. Poate că o să pot aduna destul curaj încât să mă spânzur în camera mea, după ore. *N-are cum să fie atât de greu. Sau poate să fie?*

Tipul ăsta nu e deloc ce m-am așteptat să fie. Nu. Deloc. Nu e un sfrijit plin de coșuri care arată ca și cum n-a văzut soarele în viața lui. Nu. FrozenRobot arată chiar dezghețat. E înalt, cam de înălțimea unui jucător de baschet, cu părul castaniu răvășit și cu ochii căprui deschis. Suplu, dar nu în felul ăla nasol al puștilor dezmembrați. Cred că se poate spune doar că e puțin cam deșirat. Dar în niciun caz nu e genul care să aibă parte de hărțuire la școală. Nu cu linia aia perfectă a maxilarului.

— Hei. Ți-am spus că nu vreau un fulguleț. Am știut că o să se întâmple rahatul ăsta. Mai ales după ce mi-am dat seama că ești fată, clatină el din cap.

Scot cheile din contact și ies din mașină. Aproape că-l lovesc cu portiera. Ups.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Păi, știi și tu statisticile. Băieții chiar o fac, în timp ce fetele doar vorbesc despre asta.

— Nu sunt un fulguleț, îi spun.

Mda, știu statisticile, și bănuiesc că sunt adevărate, dar tot e enervant să-ți fie aruncate în față. Ăsta este un alt motiv pentru care mă tem așa tare de o încercare nereușită. Nu vreau să fiu doar un număr în plus la statisticile alea. Cum am mai zis, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să sfârșesc supravegheată douăzeci și patru de ore pe zi și să mănânc paste la conservă la fiecare masă.

— Dacă ești atât de pregătit s-o faci, de ce mai ai nevoie de mine? De ce ți-ai mai creat un cont pe site-ul ăla? Dacă ești atât de tare, trebuia să te fi sinucis de acum cinci săptămâni, îi spun.

Se încruntă.

— Am o explicație pentru toate astea. Mă gândeam doar să ne așezăm la o masă și să-ți povestesc în timp ce mâncăm.

Face o pauză și se uită la mine prea lung, așa că simt că mă enervez.

— Doar dacă nu ești una din fetele alea care nu mănâncă niciodată.

Mă bucur că îi place să facă conversație veselă în timpul cinei. O bilă albă pentru FrozenRobot.

— Cartofi prăjiți cu brânză sună bine de tot, spun și mă îndepărtez de el, luând-o spre standul de bere.

Trebuie să alerge puțin ca să mă prindă din urmă. Ne târșâim picioarele spre tejgheaua unde comanzi mâncarea.

Standul de bere, care cred că oficial se cheamă Tony's, dar toată lumea îl știe drept standul de bere și atât, e așezat în jurul unei rulote. Comanzi la rulotă, iar mâncarea e preparată înăuntru, după care îți este adusă comanda acolo unde te-ai așezat. E un cort asemănător celor de circ, cu câteva mese sub el. În serile cu adevărat aglomerate, e imposibil să găsești un loc unde să te așezi.

Eu comand prima. Cer cartofi prăjiți cu brânză rasă și un milkshake de căpșuni. Îmi iau bonul și găsesc un loc la masă, în spate. Mă uit la FrozenRobot cum comandă. Pare că are mulți cunoscuți pe aici. Îi salută, dă din cap spre ei. Ciudat. Dacă FrozenRobot are atâția prieteni, de ce naiba vrea să se sinucidă?

Probabil că ar trebui să mă refer la el cu numele Roman, dar asta mi se pare deja prea personal. E mai ușor pentru mine să mă gândesc la el așa cum îi văd numele pe ecran. În afară de asta, nu arată ca cineva care vrea să se omoare – în mod evident, e preocupat de aspectul lui. Părul îi arată ca și cum a fost tuns de curând și, deși e îmbrăcat comod, într-un hanorac și o pereche de pantaloni largi, totuși

hainele lui sunt clar din cel mai nou trend. Pe scurt, Roman arată ca un tip care ar ieși cu Georgia sau care ar lua parte la parada de la balul liceului. Nu ca un tip care visează să se arunce în fața unui autobuz.

Un gând scârbos își face loc în mintea mea și mă întreb dacă nu cumva asta e vreo glumă bolnavă pusă la cale de soră-mea. Îl alung. Georgia nu e destul de vicleană să pună așa ceva în mișcare. Sau, cel puțin, nu cred că e.

FrozenRobot pornește spre mine, dar doi tipi îl opresc. Amândoi sunt înalți, dar nu la fel de înalți ca el. Ăia doi îl bat pe spate, iar el dă din cap, ca și cum ar fi de acord cu ce îi spun ei.

Dacă aș fi în locul lui FrozenRobot, nu cred că mi-aș dori să mă sinucid. Nu dacă aș avea atât de mulți oameni care par fericiți că eu exist. Uneori, mă gândesc la viața mea și mă întreb ce ar trebui să se schimbe pentru ca eu să-mi doresc să trăiesc. Poate dacă bârfele despre tatăl meu ar înceta. Poate dacă maică-mea m-ar putea privi fără să tresară. Poate dacă aș fi absolut sigură că nu mă voi transforma exact în tatăl meu. Poate dacă aș avea un prieten, măcar unul singur.

Nu văd niciunul dintre lucrurile astea întâmplându-se până pe 7 aprilie.

Și nu e ca și cum aș crede că am cea mai nenorocită viață din toată istoria omenirii. Nu sunt complet nebună. Știu că aș putea să mor acum de foame, într-o țară sfâșiată de război, pe undeva. Și chiar dacă Steve nu mă poate suferi, nu mă lovește sau ceva de genu'. Dar ceea ce oamenii nu pricep niciodată e că depresia nu este despre ceva exterior; e despre cum ești tu înăuntru. Ceva înăuntrul meu este greșit. Urât. Întunecat. Gol. De mine sunt speriată, dezamăgită, dezgustată.

Pun pariu că dacă mi-ai despica acum stomacul, limaxul negru al depresiei s-ar târî afară. Psihologii de la școală adoră să spună „Doar gândește mai

optimist!", dar asta e pur și simplu imposibil atunci când ai chestia asta în interiorul tău, gâtuind orice fărâmă de fericire pe care o poți aduna. Corpul meu este o mașinărie eficientă de ucis orice gând optimist.

În zilele mele cele mai proaste, mă întreb dacă și tatăl meu a avut același limax negru în interiorul lui. Dacă de asta a făcut lucrurile oribile pe care le-a făcut. Poate că este o linie fină de demarcație între sinucidere și crimă. Genul ăsta de gânduri mă oripilează. Genul ăsta de gânduri mă fac să cred că poate nici nu ar mai trebui să aștept până pe 7 aprilie. Trebuie să scap cât mai repede de limax; trebuie să scap cât mai repede de mine.

— Așa, zice FrozenRobot, punându-și bonul lui de ordine lângă al meu.

Opt lângă șapte. Optzeci și șapte. Mi-aș dori ca numărul ăla să aibă o semnificație. De la un timp, încerc să găsesc o însemnătate în orice. E ca și cum mi-aș dori ca universul să mă bată pe umăr și să-mi spună: „Da, ești liberă să pleci acum. Vezi-ți de drum".

Aranjează bonurile în așa fel încât să stea perfect drepte. Poate și el caută o semnificație. Sau poate doar are sindrom obsesiv compulsiv.

— Ești cunoscut pe aici, îi zic.

Se crispează.

— Obișnuiam să fiu.

— Mie mi se pare că încă mai ești.

Chelnerița îmi aduce cartofii prăjiți și milkshake-ul. Îi zâmbește lui FrozenRobot și aș pune pariu că își și flutură genele puțin spre el.

— Vine și comanda ta imediat. Mă bucur să te văd, Roman.

— Mulțumesc, zice el, cu blândețe.

După ce femeia se îndepărtează, îl tachinez:

— Vezi? Chiar ești popular.

— Nu eu.

Îmi întinde ketchup-ul.

— Cel care am fost cândva.

Încep să-mi îndes câte un cartof prăjit în gură. Probabil că nu e politicos să încep să mănânc înainte ca și lui să-i vină mâncarea, dar nu cred că FrozenRobot își alege partenerul de sinucidere pe baza manierelor sale.

Chelnerița revine și cu mâncarea comandată de el. A cerut un cheeseburger, cartofi, un milkshake de ciocolată și câțiva jalapenos. Înainte ca femeia să se îndepărteze de masa noastră, îi spune lui FrozenRobot:

— Ar trebui să mă mai suni din când în când. Mi-a fost dor de tine.

Iau o gură din milkshake, ca să nu mă pufnească râsul. Mereu râd când mă simt aiurea. E un obicei idiot. Aroma de căpșuni e mai acrișoară decât m-am așteptat, dar per total e răcoritor și gustos.

— Termină, zice el, aruncându-mi o privire după ce chelnerița se îndepărtează.

— N-am zis nimic.

— Nu sunt așa cum te așteptai, nu?, mă întreabă, pe urmă își aruncă un cartof pai în gură.

Nu-i răspund. În schimb, pun și eu întrebarea:

— Eu sunt așa cum te așteptai?

Se uită la mine pentru câteva secunde.

— Să fiu sincer, nu. Dar ăsta e un lucru bun.

— Totuși, trebuie să fi fost un pic așa cum te așteptai să fiu, din moment ce m-ai urmărit în parcare.

Face o moacă parcă brusc îndurerată. Întinde mâna și apucă vreo doi ardei iuți. Îi mănâncă așa, simpli, și-i îndeasă în gură.

— Ce-i?, îl întreb, ridicându-mi sprâncenele.

Continuă să mestece ardeii iuți. Arată ca și cum ar fi fost scoși dintr-un borcan, iar zeama lor i se scurge pe degete. Tresare ușor atunci când zeama îi ajunge pe o zgârietură de pe mâna lui stângă.

— Hai, spune-mi. Cum ai știut că sunt eu?

Își ridică privirea de la ardei și-mi zice:

— Nu vreau să te jignesc.

— Pe bune?, spun pe un ton mai aspru decât aș fi vrut.

Iau o înghițitură zgomotoasă din milkshake-ul meu, într-o încercare de a destinde atmosfera. Nu vreau să creadă că sunt nesimțită și a naibii. Cel puțin, nu încă. Dacă va crede că sunt prea dată naibii, ar putea să aleagă un alt ciudat sau ciudată în locul meu. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

Scoate semințele ardeilor și le pune direct pe limbă. Le înghite și, în timp ce-i alunecă pe gât, nu face nicio strâmbătură, deși îmi imaginez că simte ca și cum a luat foc. Într-un final, îmi spune:

— Pur și simplu, arăți ca și cum ai vrea să mori. Arăți ca naiba, serios.

Se uită la mine, așa că mă uit și eu îndelung la el, cu o expresie absentă pe față. Bietul băiat se fâțâie pe banca mesei de picnic, apoi se uită în jos, la tenișii lui. Capul îi este îndreptat cu totul în jos, cu bărbia sprijinită în piept. Pot vedea că are ceafa plină de pistrui.

Îmi ia o secundă să asimilez ceea ce tocmai mi-a spus, după care izbucnesc în râs. Râsul îmi face gâtul să mă usture. Iau o altă înghițitură din milkshake.

Ridică o sprânceană și mă întreabă:

— Sunt un nesimțit, așa-i?

Scutur din cap.

— Ești sincer. Îmi place chestia asta. Și acum măcar știi că nu sunt un fulguleț.

Ridică din umeri și începe să se joace absent cu fermoarul hanoracului.

— Nu știu. Tot ce spun e că arăți ca cineva care vrea să moară, dar nu sunt convins că vei fi în stare să apeși pe trăgaci.

Acum e rândul meu să mă strâmb.

— Ei bine, d-aia m-am băgat în tâmpenia asta. Am nevoie de o încurajare...

Mă uit la hanoracul lui. Pe el scrie University of Kentucky Basketball cu litere mari și negre.

— Muncă de echipă. Suport moral. Ca în sport, înțelegi?

Privește din nou în jos.

— Eu nu mai joc, oricum.

— Nu te-am întrebat asta.

— Da, știu, zice el. Cred că pricep ce spui. Crezi că va fi mai ușor așa, decât pe cont propriu.

Îmi sprijin toată greutatea corpului în coate și mă aplec spre el.

— Deci, ești tipul potrivit pentru treaba asta? Vom face chestia asta împreună sau nu?

Nu e genul meu să fiu atât de agresivă, dar dintr-un motiv sau altul am nevoie

să-l conving pe FrozenRobot să mă aleagă pe mine. Trebuie să fiu convingătoare. Nici nu-mi pot aminti când a fost ultima dată când eu am fost convingătoare.

Își mută fundul dintr-o parte în alta pe bancă și își studiază cheeseburger-ul. Îi scoate roșiile.

— Încă nu sunt sigur.

— Ce vrei să știi?

— Mai multe despre tine, pentru început.

— Cum ar fi?, întreb.

— Ce fel de nume este Aysel?

Îl pronunță corect. Încerc să nu par prea impresionată.

— E turcesc.

— Părinții tăi sunt turci?, mă întreabă.

Dau din cap că da. Nu simt nevoia să-i mai spun și altceva despre părinții mei. De asemenea, evit să-i spun numele meu de familie. Să sperăm că în felul ăsta n-o să mă poată căuta pe Google și să afle despre taică-miu. Indiferent cât de dus cu pluta e FrozenRobot, mă îndoiesc că va vrea să-și împletească visul sinucigaș cu al meu, dacă ar ști povestea familiei mele.

— Și vorbești turca?

Dau din cap că nu. Nu știu mai nimic despre Turcia. Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl. A fost băgat la închisoare înainte ca eu să mă nasc. Mama a făcut tot ce a putut ca să-și îngroape originile. Nici măcar n-am știut că sunt turcoaică până când am împlinit cinci ani, și bunica a venit la noi în vizită. Ne-a vizitat o singură dată. A murit, între timp.

Maică-mii îi place să-și imagineze că este o americancă get-beget. Are pielea

mai deschisă la culoare decât a mea, așa că, dacă nu ar fi accentul ei ciudat, ar putea trece fără probleme drept una. Bănuiesc că tata a avut pielea mai închisă, pentru că eu cu siguranță arăt mai străină decât maică-mea. Credeți-mă pe cuvânt, să arăți ca o străină la noi la liceu nu-ți aduce deloc prieteni în plus.

— Te fac să te simți prost?, mă întreabă FrozenRobot, în timp ce-și mestecă burger-ul.

Nu pare să-i placă la fel de mult pe cât i-au plăcut ardeii iuți. E ca și cum s-ar forța să-l mestece și o face încet, ciugulind câte o bucățică, fără chef.

— Nu. Doar că nu știu de ce te legi atât de mult de etnia mea. Eu nu te interoghez pe tine.

Îmi zâmbește. Iată, chiar zâmbește, din noul Nu-l înțeleg deloc pe puștiul ăsta.

— Sunt doar curios, pentru că Aysel mi se pare un nume cool.

— Poți să-l ai tu, dacă vrei.

— Haios, zice, dar nu râde.

E rândul meu să-i pun o întrebare:

— De ce neapărat pe 7 aprilie?

— Atunci s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Motivul pentru care vreau să mor. S-a întâmplat anul trecut, pe 7 aprilie.

Își încleștează maxilarul și se uită în altă parte.

— Și bănuiesc că n-o să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt?

Înainte să poată răspunde, cei doi băieți de dinainte vin spre noi și se așază lângă el, pe bancă.

— Cum merge?, mă întreabă unul dintre ei, în timp ce celălalt îl bate pe FrozenRobot pe spate.

— Nu știam că te vezi cu cineva, Roman, îl tachinează ăla care l-a bătut pe spate. Ce are de spus Kelly despre asta?

Kelly? Nu-mi spune că FrozenRobot are o iubită. Asta ar fi pur și simplu minunat.

Îi arunc o privire care vrea să spună „Ce dracu' e asta".

— Băieți, ea e Aysel.

Răspunde la privirea mea încruntată cu una rugătoare. E adevărat că nu sunt cea mai de treabă ființă din istoria universului, totuși n-o să-l dau de gol pe FrozenRobot în fața lor. Însă e haios să-l vezi cum se perpelește. Îmi iau o expresie neutră pe chip. O față împietrită și înghețată, pentru un RobotÎnghețat.

— Aysel, ei sunt Travis și Lance.

Lui Roman îi tremură puțin vocea, și observ că are ceva pistrui în jurul nasului, care i-au devenit mai roșii de când au apărut prietenii lui la masa noastră.

— Ești la Willis?, mă întreabă Lance.

Își încrețește sprâncenele de culoarea nisipului.

— Am fi observat-o, dacă mergea la Willis, spune Travis, cu o voce care vrea să insinueze chestii pe care nu-mi doresc să le știu.

Tonul lui e suficient să-mi taie pofta pentru milkshake-ul meu. E de la sine înțeles că, dacă aș fi mers la Willis, Travis nu ar fi fost interesat de mine. Băieții de la mine din liceu, care sunt genul lui Travis și Lance, cu siguranță nu mă bagă în seamă. Sau, cel puțin, nu într-un mod pozitiv. Habar n-am ce vrea Travis să spună, de fapt.

— Nu speria fata, zice Lance.

Aparent, Lance are o abordare mai blândă când vine vorba de fete. Într-adevăr, și pare mai seducător decât Travis, cu tunsoarea lui care-l face să arate ca un tip dintr-o trupă, cu ochii mari și albaștri, cu umerii lui lați.

Urmează câteva clipe ciudate de tăcere.

— Ia stai... Dacă mergi la Willis, sigur îl știi pe Brian Jackson, nu?, mă întreabă Lance, mărindu-și și mai mult ochii albaștri.

Îmi țin respirația și mă uit atentă la el, încercând să-mi dau seama dacă știe despre taică-miu. Dacă a pus deja lucrurile cap la cap și s-a prins că sunt fiica criminalului.

— Deci, de la Brian vă cunoașteți voi?, zice Travis, aplecându-se spre Roman și luându-i câțiva cartofi prăjiți din farfurie.

Eu și Roman schimbăm o privire.

— A, nu. Ne-am cunoscut săptămâna trecută, zice Roman.

Chiar așa a fost?

— Unde?, nu se lasă Travis.

Îmi aruncă o altă privire plină de interes. Bag mâna în foc că-și dă seama că ceva nu e în regulă. Înghit cu greu și îmi pun o dorință, către univers. *Te rog, nu strica chestia asta. Te rog, nu-i lăsa să-și dea seama cine e taică-miu.*

— La vechiul nostru teren de antrenament, zice Roman, și observ că minte foarte profesionist.

Cuvintele nu îi ies chinuite sau tremurate – sunt puternice și calme.

Travis izbucnește, aruncându-și mâinile în sus:

— Știam eu, omule! Încă mai vrei să joci. Ți-am spus că antrenorul sigur te-ar mai băga în echipă. Trebuie doar să te oprești să...

— Am putea să nu vorbim despre asta acum?, zice Roman, iar eu îi pot simți gheața din vocea șuierată.

— Pe bune, frate, spune Lance, în timp ce rupe o bucată din cheeseburger-ul lui Roman. Te-ai țicnit? De ce ai aduce vorba despre asta?

Fața lui Travis se înroșește. Nu m-am gândit niciodată că băieții ca el ar putea vreodată să se simtă rușinați, dar văd că există chestii care îi fac până și pe cei ca el să se simtă încurcați. Astăzi e ziua în care aflu o grămadă de lucruri noi despre băieți, se pare.

— Îmi pare rău, mormăie Travis și se uită în altă direcție.

Zâmbetul îi revine când evaluează din priviri chelnerița.

— Suzie arată cam bine, așa-i?

— Pare că-i merge bine, constată Roman pe un ton neutru.

Se întoarce spre mine și îmi explică:

— Suzie, chelnerița, e la noi la liceu.

Dau din cap ca și cum aș pricepe discuția, dar sunt convinsă că îmi scapă substratul.

Travis îi dă un ghiont un Roman:

— Frate, pe bune acu', cred că Suzie încă te place.

Lance se uită la mine, pe urmă la Roman, pe urmă la Travis.

— Hei, fii mai respectuos, frate.

Sunt cât pe ce să-i spun că între mine și Roman nu este ceea ce-și imaginează el. Însăși ideea mă face să râd, așa că iau o gură mai mare din milkshake, sperând să-mi treacă. Îmi plimb căpșunile prin gură, trecându-mi limba peste dinți. Nu-mi pasă cât de neatractiv arată chestia asta.

Lance ne vine din nou în ajutor, spărgând tăcerea care se lăsase.

— Deci, îl știi pe Brian Jackson?

Încerc să nu transpir în mod vizibil. Mă joc cu cartofii prăjiți, cu ochii lipiți de ketchup. Nu mă pot uita la niciunul dintre băieți.

— Nu prea, răspund.

— Dar e destul de celebru acum, așa-i?, mă întreabă Travis.

Se întinde și-i dă o palmă pe spate lui Roman:

— Puteai să fii tu în locul lui, frate.

Roman mormăie ceva ce nu înțeleg și nu mă pot abține să nu întreb:

— Ce vrei să spui?

Ochii lui Lance se plimbă de la mine la Roman și înapoi.

— Pot să-i zic?

FrozenRobot își pune o mână pe ceafă și se întoarce cu spatele la noi:

— Fă ce te taie capu'.

Din nou se lasă o tăcere apăsătoare.

— Roman juca baschet cu Brian. Baschet pentru jucătorii aleși cu grijă. Știi cum vine asta?, mă întreabă Lance.

Am cât de cât o idee, dar scutur din cap, ca să pot obține mai multe detalii despre legătura dintre FrozenRobot și Brian Jackson. Îmi simt capul ca și cum o alarmă puternică tocmai ar fi pornit înăuntru – bipuri și sirene. Încerc să-mi opresc mintea s-o ia razna concentrându-mă pe începutul *Cavalcadei walkiriilor* a lui Wagner.

— Ce faci, cânți?, zice Travis, înainte ca Lance să apuce să ne mai explice de unde se știu exact Brian și Roman.

Începe să râdă, dar Roman i-o taie:

— Nu fi nesimțit, îi spun, iar ochii lui căprui par pe moment cuprinși de furie, făcându-i să pară că ar avea nuanțe gălbui, în loc de verzi.

Sângele mi se adună în obraji și mă uit în jos, la masa de picnic. E o grămăjoară de ketchup lângă cartofii mei prăjiți. Mă întreb dacă FrozenRobot mi-ar mai fi luat apărarea dacă ar fi știut ceva despre tatăl meu, apoi mă întreb de ce îmi ia de fapt apărarea. Îi simt pe toți privindu-mă stăruitor, dar ochii lui FrozenRobot sunt altfel decât cei ai lui Travis sau Lance. Ai ăstora doi îmi ard pielea la fel cum o fac ochii colegilor mei de clasă – sunt disperați să-mi afle secretele, să privească în interiorul meu. Ochii lui FrozenRobot sunt blânzi și lipsiți de curiozitate. El știe cam ce ar găsi, dacă ar săpa mai adânc. Nu simte nerăbdarea de a mă despacheta, înțelege că nu e nimic special la goliciunea interioară, nimic interesant la depresie.

Îmi adun curajul să-mi ridic ochii și să-l privesc. Îmi zâmbește ușor și sunt aproape convinsă că mi-am găsit partenerul de sinucidere.

Prietenii lui au rămas tăcuți și îl observă, așteptând. Deși susține că a fost popular într-o altă viață, pare că e al naibii de popular și în asta. Bate din degete deasupra mesei, în timp ce spune:

— Eu și Brian am fost prieteni, pe când eram mici. Am jucat baschet împreună, într-o echipă pentru care dădeai probe serioase. O echipă care călătorea prin țară – aveam meciuri în Louisville și Cincinnati și Lexington. Apoi, când am mai crescut, ne antrenam împreună. Alergam și ridicam greutăți. Nimic cu adevărat interesant.

Roman își scarpină ceafa, iar ochii îi devin tulburi. Greu de ghicit la ce se gândește, de fapt.

— Acum, el a ajuns mare vedetă. Cu șanse olimpice și chestii. Nu prea mai vorbim. Nu e cine știe ce poveste, nu?, mă întreabă direct pe mine.

Lance pare convins că se întâmplă ceva între mine și Roman și încearcă să-și ajute prietenul adaugând:

— Chestia e că tipu' ăsta de aici e un mare sportiv.

— Da, dacă Roman s-ar fi ținut de treabă, ar fi ajuns la anu' prin Anglia, cu o bursă babană pentru baschet, adaugă Travis.

Își pune brațul în jurul gâtului lui Roman, ca și cum ar fi fratele lui, mândru nevoie mare de el, dar Roman se scutură și se eliberează.

— Termină, mă, zice Roman, scuturând din cap și uitându-se în pământ. Lui Aysel nu-i pasă de rahaturile astea.

Traducere liberă: nu e cazul să încercați s-o impresionați. Nu încerc să mi-o trag cu ea, încerc să mă sinucid cu ea.

Nici Travis, nici Lance nu par să ghicească asta, totuși. În schimb, amândoi își ridică mâinile deasupra capului și încep să se scuze. În timp ce mă uit la ei, știu că ar trebui să fac un comentariu sarcastic despre cât de mult seamănă unul cu altul, ca două rozătoare, cum fac aceleași gesturi, în același timp, dar singura chestie la care mă pot gândi este că eu n-am fost niciodată atât de sincronizată cu o altă ființă. Mă întreb dacă și FrozenRobot se comporta la fel, înainte să iasă din gașca asta.

Mă mai întreb ce l-o fi făcut să iasă din gașcă. Ce s-o fi întâmplat de s-a transformat din Roman, un sportiv vedetă și prieten cu atleții olimpici, în FrozenRobot, băiatul cu o tragedie în spate care a început să bântuie pe site-uri pentru sinucigași.

Mă uit la el cu colțul ochiului. Își ține capul aplecat și umerii aduși în față.

Studiază atent ultimul ardei iute pe care-l mai are în dreptul lui, plimbându-l cu un deget în jurul farfuriei. Încet, îl duce la gură și-l înghite.

Îl urmărim cu toții, să vedem ce va face mai departe, iar el mormăie, într-un final:

— Ei bine, a fost marfă să vă văd, băieți, dar cred că Aysel o să mă ducă acasă cu mașina acuma. Ne mai vedem, ok?

— Ok, frate, zice Travis și îl strânge de umăr. Ai grijă de tine. Noi suntem aici.

— Să ieșim o dată, adaugă și Lance. Mi-ar plăcea să aruncăm împreună la coș, la terenul vechi. Ar fi ca pe vremuri.

— Da, zice și Roman, cu o voce înghețată. Fix ca pe vremuri.

Se ridică de la masă și pune resturile de mâncare în coșul de gunoi. Le fac timid cu mâna celor doi și îl urmez pe Roman. Arunc și eu cartofii, care sunt aproape terminați, oricum, dar îmi păstrez milkshake-ul.

— Deci, te duc acasă?, șoptesc.

— Mda. Eu nu conduc.

— Nu ai șaptișpe ani?

Îmi aruncă acel zâmbet larg pe care l-am văzut și când am dat prima dată cu ochii unul de celălalt.

— Mi-ai spionat profilul.

— Am vrut doar să mă asigur că nu erai vreo gospodină sau ceva de genu'.

Mă îndrept spre mașină. Nu adaug și că mi-aș fi dorit ca pe profilul lui să fi fost trecută și legătura pe care o avea cu Brian Jackson. Nici într-o mie de ani nu aș fi fost de acord să ne întâlnim.

După ce deschid mașina, arunc gunoiul de pe scaunul de lângă șofer pe

bancheta din spate. Las câteva pungi de fast food pe jos. Îmi imaginez că poate să-și pună pur și simplu picioarele peste ele. Oricum, nu e ca și cum m-ar putea refuza de partener pentru că sunt îngălată.

Se urcă și își pune mâinile pe bordul plin de praf.

— Drăguță mașină.

Picioarele lui calcă pe pungile care fâșâie și foșnesc.

— Pare și bine întreținută.

Îi ignor comentariile ironice și bag cheia în contact. Motorul scoate zgomotul lui obișnuit. Sucesc de volan și ieșim din parcare, și abia atunci îmi întorc privirea spre el. Se uită drept în față, cu capul sprijinit în piept. Ochii lui căprui sunt larg deschiși, dar goi, în același timp. Pentru prima dată, chiar pot vedea asta.

FrozenRobot nu se prostește – FrozenRobot chiar își dorește să moară.

Limaxul negru trăiește și în interiorul lui FrozenRobot.

JOI, 14 MARTIE

Mai târziu

24 de zile rămase

O vreme, conduc în tăcere. Sunt puțin speriată că FrozenRobot va deschide portiera și se va arunca din mers. Nu sunt convinsă că lovitura l-ar ucide, dar tot m-ar pune pe mine într-o situație de rahat.

Când se întinde să pună un post de radio în loc să sară din mașină, respir ușurată. Alege postul de radio preferat al Georgiei – ăla care dă numai cele mai tari hituri, repetate la infinit. Toate melodiile par să fie despre a te face varză, a purta rochii scurte cu sclipici și a dansa până dimineața. Fac o față lungă.

— Ce-i?, mă întreabă.

— Nu pricep. Pari atât de...

Face o mișcare stranie, încrucișându-și brațele în aer sub formă de X, iar eu interpretez asta ca pe un semn că ar trebui să tac. Așa că tac. Singurul lucru la care sunt cu adevărat bună e să urmez ordinele. Totuși, cred că nu e chiar așa până la capăt. Nu urmez ordinele domnului Palmer, de exemplu, deși în cea mai mare parte a timpului mă prefac că aș face-o.

Roman închide radioul.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că ești snoabă în ce privește muzica.

— Nu sunt o snoabă deloc, îi zic.

— Tu nu ești snoabă, eu nu sunt gospodină. Mare noroc.

— Exact, spun, și apoi încerc apele. O grămadă de potențial care va fi irosit pe 7 aprilie.

Energie potențială. Mă întreb dacă FrozenRobot se gândește vreodată la legătura dintre fizică și moarte.

— Să ciocnim pentru asta, zice, prefăcându-se că ridică un pahar în aer. Noroc!

Bănuiesc că melodiile alea penibile de pe postul preferat al Georgiei se potrivesc intereselor lui, într-un fel.

O vreme, mergem pe șosea din nou în tăcere. Mă aplec spre radio și pun un post de muzică clasică. Nu îmi ironizează alegerile muzicale. Peisajul se schimbă treptat, apar dealurile. Luăm o curbă largă și ne îndepărtăm de râu, mergând spre dealuri. Iarba e încă maronie și uscată, după trecerea iernii, iar copacii încă nu au frunze. Primăvara e întârziată anul ăsta. Las geamul puțin în jos și aerul răcoros și umed pătrunde în mașină. În unele zile, poți simți în aer mirosul de whiskey, aroma dulceagă de secară venind de la o fabrică de băuturi din apropiere, dar astăzi nu pot simți decât miros de noroi și iarbă jilavă. Vântul îmi biciuie obrajii și rezist tentației de a-mi ridica ochii spre FrozenRobot. Mă uit în față, atentă la drum.

— Nu mai pot conduce din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Vreau să zic, ceva ce s-a întâmplat anul trecut, îmi spune el, din proprie inițiativă. Din cauza asta, tu va trebui să fii mereu cea care conduce. Maică-mea mă adusese mai devreme la standul de bere. Era atât de bucuroasă că ieșeam din casă ca să mă întâlnesc cu o prietenă, pentru prima dată în ultimele luni.

Mă privește atent.

— I-am spus că ești o prietenă nouă. Maică-mea e cam paranoică.

Deci părinții lui își fac griji pentru el. Asta nu-i așa bine. Asta presupune că sunt cu ochii pe el. Dar poate tocmai d-aia are nevoie de mine, partenera lui de

sinucidere.

— Înțeleg, îi zic. Păi, poți să-mi zici pe unde ai vrea să te las?

Tace pentru o vreme și buza lui de jos se arcuiește, ca și cum ar sta în dubiu dacă să-mi răspundă sau nu.

— Ce e?, zic.

— Pot să-ți cer o favoare?

Prima mea sarcină ca partener de sinucidere. Ceva în interiorul meu se leagănă ca un balansoar într-o cameră goală – e în același timp un sentiment neașteptat, dar și puternic familiar.

— Sigur. Ce anume?

— Ne-am putea opri la magazinul cu articole de pescuit, de pe strada principală?

Îmi încrețesc nasul:

— Magazinul pentru pescari?

— Mda. Vreau să iau niște râme.

Clipesc și îi arunc o privire pe furiș. Privește în față, la drum. Mușchii feței îi sunt relaxați, nu e niciun semn că ar glumi.

— Ăăă, bine. Doar să-mi zici pe unde s-o iau ca să ajungem la magazin.

— Mergi tot înainte pe șosea, până unde se va face o bifurcație, la pod. Acolo ia-o la stânga și aia este strada principală din Willis. Magazinul pentru pescari e pe dreapta, la colțul cu Burns.

Vocea lui FrozenRobot e calmă și serioasă, în timp ce-mi dă indicațiile. Pare că e un client regulat al magazinului cu chestii de pescuit. Ciudat rău.

Strâng mai tare volanul și încerc să mă concentrez pe muzică și atât. Acum e

Simfonia a 40-a de Mozart, dar nici măcar notele în cheie minoră ale viorii nu reușesc să mă distragă.

— De ce-ți trebuie râme? Ești fan pescuit sau ceva?

Scoate un sunet care poate fi fie un râset, fie un mârâit.

— Nu.

Clar, FrozenRobot nu e genul care să nu se mai oprească din turuit.

— Nu?, insist.

— Nu, nu le am cu pescuitul.

Se foiește pe scaun, ca și cum ar vrea să fie cât mai aproape de portieră. Genunchii i se tot lovesc de bord și mă gândesc că ar fi trebuit să-l invit să-și dea scaunul mai în spate ca să stea confortabil, dar n-am făcut-o.

— Ok. Atunci nu pricep... Ce-mi scapă?

— Ăăă?

Presupun că vrea neapărat să mă oblige să-l întreb răspicat.

— La ce-ți trebuie râme, dacă nu pescuiești?

— Pentru țestoasa mea, zice, ca și cum eu ar fi trebuit să știu în tot timpul ăsta că el are o broască țestoasă pe post de animal de companie.

Ca și cum e o chestie așa la îndemână, banală, pe care să ți-o imaginezi când întâlnești pe cineva. Poate că Willis, din Kentucky, e animalul de companie în formă de țestoasă al Statelor Unite.

La început, sunt uimită că are un animal de companie. Nu pare genul și, dacă chiar ar avea, mi-aș imagina că ar alege un golden retriever sau ceva pe acolo. FrozenRobot pare adolescentul american tipic, care joacă baschet, mănâncă hamburgeri și adoră câinii. Dar, apoi, gâtul mi se strânge și respir mai greu când

noutatea mi se așază mai bine în minte. *Are un animal de companie.*

O spun cu voce tare:

— Ai un animal de companie.

— Da, am.

Ca și cum ar înțelege dintr-o dată la ce mă gândesc, mă privește atent.

— Nu-ți face griji. Asta n-o să mă oprească.

Inspir adânc și mă holbez la covorașul murdar de sub picioare. O cutie de Cola e strivită într-un colț. Suprafața ei metalică reflectă lumina soarelui, făcând-o să pară ca și cum mi-ar face cu ochiul.

— Ar trebui să fii atentă la drum, îmi zice.

— Scuze?

— Să ții ochii în față, la drum.

— Te-am auzit, îi zic cu o voce un pic iritată. Dar, dacă tot vrei să mori, ce-ți pasă că nu mă uit la drum?

Scoate un suspin și, cu colțul ochiului, îi văd umerii lați cum se lasă brusc în jos, făcându-l să arate ca un elan care tocmai a fost împușcat de un vânător.

— Vreau să mor, dar nu vreau să rănesc pe altcineva, zice.

— Corect.

Îmi scrâșnesc ușor dinții și mă uit la drum. Nu-i spun despre cutia de Cola. Probabil ar fi spus că a fost nechibzuit din partea mea să visez cu ochii deschiși la volan.

Întorc la bifurcația despre care îmi spusese FrozenRobot, luând-o spre stânga, cum îmi explicase. Mașina rulează acum de-a lungul străzii principale din Willis. E plină de case în stil victorian care au fost transformate în mici afaceri de

familie – Glazură de Frișcă, o tonetă de înghețată, Oul Prăjit, un restaurant, Clăbuci și Spumă, o spălătorie.

— Cum o cheamă pe țestoasă?

— Căpitanul Nemo, spune, și apoi adaugă: nu eu i-am pus numele.

Nu mai insist. Persoana necunoscută care l-a cadorisit pe Căpitanul Nemo cu numele lui rămâne suspendată în aer ca un plic nedesfăcut. Știm amândoi că în plic este o scrisoare, o poveste, dar în clipa asta niciunul dintre noi nu e destul de curajos ca să rupă sigiliul.

Când ajungem aproape de o casă vopsită în albastru, cu abțibilduri mari cu pești în vitrină, încetinesc. Pe peluză este un semn pe care scrie *La Bob, obiecte de pescărie*. Parchez pe un loc liber de vizavi.

— Dau o fugă și mă întorc, zice Roman.

Mă întind să scot cheile din contact, dar el dă din cap:

— Poți să stai aici.

Înainte să am cum să răspund ceva, țâșnește din mașină și aleargă spre ușa lui *Bob, obiecte de pescărie*. E mai grăbit decât l-am văzut întreaga zi. La standul de bere fusese mai degrabă letargic, leneș.

Trebuie s-o iubească mult pe țestoasa aia. Mi se strânge inima, dar, încet, sentimentul dispare. Îmi mângâi stomacul. Bună treabă, limax negru. În timp ce-l aștept să se întoarcă, îmi închid ochii și ascult muzica. A început *Lacul lebedelor*, de Ceaikovski. Nu e chiar preferatul meu. Prea ușor, prea drăguț. E prea mult dor acolo.

Nu-mi place muzica în care este vorba despre lucrurile pe care ți le dorești. Îmi plac cântecele despre renunțare, despre a spune adio lumii.

Înainte să mă dezmeticesc, FrozenRobot e deja înapoi, ținând strâns în mână un pahar de carton.

Se așază pe locul lui, iar eu îi zic:

— Ai face bine să nu împrăștii pe aici chestiile alea.

— De ce? Fiindcă mașina ta e atât de curată?

Buzele îi schițează un zâmbet leneș. Băiatul ăsta are o problemă cu zâmbitul. Mai ales pentru cineva care a avut tupeul să mă acuze pe mine că aș putea fi un fulguleț.

Mă încrunt:

— Pentru că ar fi scârbos.

— Bine, bine. O să mă asigur că nu le vărs în mașină.

O luăm cu mașina din nou pe strada principală.

— Deci, unde stai?

Roman îmi explică, apoi la final zice:

— Cum poți asculta muzica asta?

Fac un semn spre radio.

— Muzica asta? E creația unui geniu.

Mi-aș dori să nu fie Ceaikovski, iar eu să apăr ceva mai puternic, cum ar fi *Recviemul* lui Mozart, dar chiar și așa. *Lacul lebedelor* e de un milion de ori mai profund decât naiba știe ce hit pop sclipicios pe care el ar fi vrut să-l asculte la început.

— N-are cuvinte, zice.

— Cam asta e și ideea, și e aiurea cum tocmai tu te-ai gândit să te plângi de asta.

Îl simt cum se fâțâie din nou pe scaun. Picioarele i se lovesc de data asta de portieră.

— Cum adică?

— Adică, nici tu nu pari cine știe ce fascinat de cuvinte. Așa că m-am gândit că ai fi genul care să aprecieze absența versurilor.

Își sucește gâtul, ca să mă privească mai bine. Îi pot simți privirea pe fața mea – ochii îi sunt blânzi, nu mă ard – dar îi simt, totuși.

— Îmi plac cuvintele pe care le spun alți oameni. Simt că îmi umplu un gol.

— Cum ar fi cuvintele care vorbesc despre a te face muci și a te da la tipe?

Râde și pufnește pe nas.

— Nu. Ăla e doar zgomot. Îmi place și ală. Mă ajută să uit.

— Ce să uiți?

— Chestia care mă face să-mi doresc să mor.

Intrăm în cartierul lui. Arată cam la fel ca al meu, aceleași case vechi, doar grădinile pe aici par mai bine îngrijite. Nu prea vezi buruieni și păpădii crescute peste tot.

— Nu te înțeleg, îi spun.

Și e adevărat. Poate că e cel mai sincer lucru pe care i l-am spus azi. Nu pricep de ce are nevoie de muzică pentru a-și umple un gol, de ce încearcă să găsească ceva în ea. Când ascult muzică, eu caut un loc în care să mă ascund, un loc în care să scap de goliciunea mea de dinăuntru.

Văd că se joacă cu paharul plin cu râme. Paharul i se mișcă în poală, iar el încearcă să-l țină cât mai drept. Mă întreb de ce e atât de atent cu niște viețuitoare care sunt pe cale să moară.

Nu spune nimic, așa că împing discuția și mai departe.

— Nu pricep de ce vrei asta.

— Mă întrebi de ce vreau să mă sinucid sau de ce nu vreau s-o fac singur?

— Ambele, îi spun, mușcându-mi buza de jos. Deși, sinceră să fiu, nu prea-mi pasă de ce vrei să te sinucizi.

Asta e o minciună, dar nici eu nu vreau să-i spun de ce-mi doresc să mă sinucid, așa că mi se pare corect să nu insist nici asupra motivelor lui.

— Am nevoie doar să știu că nu te vei răzgândi.

Râde.

— A, acum ești și tu îngrijorată de fulguleți?

— Ți-am văzut prietenii. Vreau să știu dacă nu cumva asta e vreo glumă proastă.

Ceea ce nu spun este: vreau să mă asigur că nu e o înscenare, din moment ce știi despre Brian Jackson. O parte din mine încă mai crede că este vorba despre o farsă crudă.

— Prietenii?!, spune cu dezgust. Ăia nu-s prietenii mei.

— Nu sunt o expertă în prieteni, dar așa păreau.

— Uite, habar n-ai despre ce vorbești, așa că mai bine taci, spune.

Soarele a coborât mult pe cer, aruncând lumină în mașina mea, făcându-i ochii căprui să pară tiviți cu fire de aur. Mi-aș dori să nu mai fie așa, să devină din nou verzui. Nu părea atât de violent, de nervos când avea ochii verzi.

— Nu e prea drăguț să spui asta.

Își ridică bărbia, ca pentru a-mi da de înțeles că nu are de gând să-și ceară scuze.

— Fă stânga aici.

Îmi arată o străduță care se desprinde din Southwind, principala din cartierul ăsta.

— E casa roșie de pe dreapta.

Este o casă veche, șubredă, la fel ca a mea, dar șopronul de lemn pare mai bine întreținut și categoric cineva a grădinărit în curtea din față. Sunt niște răsaduri proaspăt săpate și, deși nu a înflorit încă nimic, sunt sigură că prin iunie va fi plin de crini și gălbenele. O cutie poștală de culoarea untului se vede în capătul aleii, iar pe treptele casei e așezat un covoraș multicolor pe care scrie „Bine ați venit".

— Drăguț, îi zic.

— Maică-mea își dă silința, spune Roman în timp ce iese din mașină, legănând paharul cu râme în mâna stângă.

Mă gândesc că toate mamele își dau silința.

— Stai așa, îi zic. Deci, vom face chestia asta sau nu?

Vine pe partea mea, a șoferului. Las geamul în jos.

— Mda, mă bag, dacă și tu ești hotărâtă.

— Clar sunt hotărâtă, îi spun. Numai că nu pricep.

— Ce anume?

— De ce ai nevoie de mine.

Sincronizându-se perfect cu discuția noastră, ușa din față a casei se deschide. O femeie de vârstă mijlocie, scundă și plinuță, coboară scările. Părul ei are aceeași nuanță de castaniu ca al lui Roman, dar începe să albească. Poartă un șorț de bucătărie, iar în picioare saboți cu talpă de lemn și model cu flori. Dacă la muncă am concepe o broșură turistică prin care să facem reclamă orașului Willis, ceea ce,

slavă Domnului, încă nu ne-a trecut prin minte, aș pune-o pe doamna asta pe copertă. Este întruchiparea umană a orașului.

— Roman!, strigă ea, făcându-ne amândurora cu mâna.

E o fluturare din mână în genul ălora pe care le vezi la concursurile de frumusețe. Cele mai multe femei în vârstă din partea locului au exersat mișcarea asta până ce le-a ieșit perfect – încheietura rigidă, degetele fluturate ușor.

— Roman!, repetă ea. Prezintă-mi-o pe prietena ta.

Întreaga față îmi arde, iar stomacul mi se încleștează și se descleștează de parcă ar fi un pumn. Nu e neapărat că mă simt vinovată – la urma urmei, nu e vina mea că fiul ei vrea să se sinucidă. Dar pur și simplu nu prea îmi doream să-i cunosc familia. E fix genul ăla de situație cu mamele casnice de care m-am temut tot timpul, exact ce am încercat să evit. Două bile negre pentru FrozenRobot: o țestoasă ca animal de companie și o mamă iubitoare. Dacă aș face nazuri, aș spune că Roman are prea mult bagaj în spate pentru drum. Dar, ținând cont de situația mea, nu sunt chiar în măsură să fiu mofturoasă.

— Ăăă, mama, zice Roman, cu vocea ușor tremurată, în timp ce trage aer în piept, iar mărul lui Adam îi devine proeminent. Ea este Aysel.

Foarte tare, FrozenRobot, foarte tare.

— Aysel, zice ea, ridicându-și sprâncenele.

Îmi întinde mâna prin geamul deschis al mașinii. Știu că acum tocmai pic testul bunelor maniere sudiste – ar trebui să ies din mașină și s-o salut, dacă vreau să am o șansă ca ea să mă aprobe. Numai că nu am nevoie să mă aprobe. Nu e ca și cum am venit să-l pețesc pe Roman. Și, oricum, într-o lună, nu voi mai fi pe aici ca să am nevoie de aprobare. N-o să mai exist.

— Mă bucur să vă cunosc, spun, în timp ce-i strâng și eu mâna.

— Aysel e așa un nume frumos, zice ea.

Am învățat de-a lungul anilor că remarca asta este un înlocuitor politicos și cu tact pentru „Ce rahat de nume este Aysel?".

— E turcesc.

Îi urmăresc cu atenție expresia feței, vânând orice fel de reacție. Cel mai mult mă interesează să văd dacă poveștile despre tatăl meu au și aici aceeași putere pe care o au în Langston. Dacă e o posibilitate ca Roman, prietenii lui sau maică-sa să știe despre taică-miu și despre ce a făcut el. Sunt ferm convinsă că tata e singurul turc care a ajuns pe prima pagină a ziarelor în această parte de Kentucky. Mai ales recent, de când Brian Jackson a devenit așa de interesant pentru presă, referirile la taică-miu s-au întețit.

Dar, dacă într-adevăr a făcut legătura, nu o arată. Fața ei în formă de inimă își păstrează același zâmbet simplu și binevoitor.

— Familia ta locuiește aici, în Willis?

— În Langston, îi răspund.

— Oh, am câțiva prieteni care merg la Casa Harului din Langston. Mergi și tu acolo?

Vrea să știe dacă merg la biserică. Inteligent. Trebuie să recunosc că admir flerul acestei doamne.

— Mama merge la altă biserică, la Sfânta Columbia.

Nu e o minciună. Mama, Steve, Georgia și Mike merg cu toții la biserică în fiecare duminică. De câteva ori am fost și eu, dar a trecut ceva de atunci. Mama obișnuia să mă oblige s-o fac, dar a renunțat la bătălia aia, acum. Mama e bună la

renunțări. Sunt convinsă că toți enoriașii mi-au observat absența de la biserică. Probabil că își șoptesc unii altora cum am început s-o iau pe urmele diabolicului meu tată.

Ochii mamei lui Roman încep să lucească atunci când menționez biserica Sfânta Columbia. Își pune mâinile pe coapsele voluminoase și se apleacă spre mine, prin geamul deschis al mașinii. Mirosul fixativului ei umple mașina.

— Am auzit că este o biserică așa frumoasă acum! Am fost și eu la slujba lor de Crăciun, în urmă cu câțiva ani. Dirijorul de cor este chiar extraordinar, nu-i așa?

Nu știu nimic despre dirijorul corului de la Sfânta Columbia. Nu sunt sigură în câte feluri diferite se poate cânta *Steaua sus răsare* sau *Trei păstori*, dar dau din cap ca și cum aș fi de acord cu ea, ca și cum aș fi o persoană normală care poartă o conversație amabilă despre biserica ei, ca și cum nu aș fi un monstru al cărui ceas a început deja să ticăie.

— Sora mea cântă în cor.

Asta chiar o face fericită. Zâmbetul ei e larg și încrezător, nu seamănă cu cel strâmb și aproape ezitant al lui Roman.

— Vai, ce minunat! Mereu încerc să-l fac pe Roman să fie mai implicat în tot ce ține de biserică. E așa frumos să vezi tineri slăvindu-l pe Domnul.

Rezist tentației de a-mi da ochii peste cap. Să fiu sinceră, nu știu mai nimic despre soră-mea. N-am mai avut o discuție pe bune de vreo patru ani, dar sunt tare convinsă că nu-l slăvește pe Domnul. Nu are timp să slăvească pe altcineva în afară de ea însăși.

— Chiar îi place să cânte în fața oamenilor.

Nu menționez și că Georgia adoră să-și audă vocea ei minunată.

Zâmbetul mamei lui Roman devine atât de larg, încât am pentru moment senzația că fața o să i se rupă în două. Se întoarce ca să se uite la Roman.

— Vai, ai luat de mâncare pentru Căpitanul Nemo.

Își încovoaie umerii și își curbează spatele, ca și cum ar vrea să ascundă paharul cu râme de ochii ei iscoditori. Orice deghizare încearcă, nu îi iese.

— Da, i-am luat pe drumul de întoarcere de la standul de bere.

Femeia radiază înspre mine.

— Asta e minunat!

Dau din cap către ea, neștiind ce ar trebui să spun. Mă abțin să nu o întreb cine l-a botezat pe Căpitanul Nemo. Poate că a fost ea. Pare o persoană pasionată de animale de companie.

Se lasă tăcerea pentru câteva minute, apoi Roman își drege vocea și începe să-și târșâie picioarele.

— Auzi, mama, poți să ne lași pe mine și pe Aysel să vorbim o secundă?

Maică-sa pare confuză și apoi o expresie stranie și febrilă îi cuprinde fața. Genul de expresie pe care o au oamenii după ce au câștigat o cursă la atletism sau au escaladat vârful unui munte. Radiază toată în direcția mea, ca și cum aș fi un înger trimis de Dumnezeu ca să-l salveze pe fiul ei rătăcit. Crede că pricepe ce se întâmplă, dar cu siguranță nu e cazul. Nu are nici cea mai vagă idee. Biata femeie.

— Sigur, ne vedem înăuntru, dragule!

Îi scoate șapca de baseball și îi ciufulește părul scurt, castaniu. Îi dă pe urmă înapoi șapca, iar Roman îi întinde în schimb paharul cu râme.

— Poți duce astea înăuntru? Într-o secundă vin și eu să-i dau să mănânce, zice el.

— Cum să nu?

Ia paharul din mâinile lui cu grijă, de parcă rămele ar fi cine știe ce încărcătură prețioasă.

Înainte să ne întoarcă spatele și să se îndrepte spre casă, îmi mai zâmbește o dată.

— Mă bucur așa mult că te-am cunoscut. Ar trebui să vii într-o seară să iei cina cu noi.

— Ăăă, da, ar fi minunat, mint eu.

În timp ce se îndepărtează, îmi spune peste umăr:

— O să caut între timp și niște rețete de mâncare turcească. O să-ți gătesc ceva tradițional.

Ține cu grijă paharul, cu ambele mâini, și merge grăbit spre ușa de la intrare, iar saboții ei de lemn bocăne pe aleea din față.

Am mâncat o singură dată mâncare turcească. Bunica mea a gătit, când a venit să ne viziteze. Îmi amintesc mirosul de cimbru, și ulei de măsline, și paprika, miros care umpluse casa. Mie mi se păruse că miroase minunat; Georgia își astupase nasul.

— Deci, de asta am nevoie de tine, îmi zice Roman.

— Din cauza maică-tii? Pare de treabă.

Dă din cap, cu buzele strânse.

— Corect. Dar de asta am nevoie de tine. Nu am nicio șansă să fiu departe de ea îndeajuns de mult ca să duc treaba la capăt, fără un complice.

Asta e una din chestiile esențiale la sinuciderea adolescenților. Trebuie să fii departe de ochiul ager al persoanei care te supraveghează destul cât să fii sigur că

ai murit cu adevărat înainte ca cineva să te găsească. Nimic nu e mai teribil decât cineva care îți taie frânghia înainte să apuci să te sufoci, sau cineva care te trage afară din mașină înainte ca monoxidul de carbon să apuce să-și facă treaba. Se pare că Roman și-a dat deja seama că nu se poate sinucide la el acasă; mama Roman ar fi încontinuu pe capul lui.

— Și nu ai mijloc personal de transport, adaug eu.

Are nevoie de mine ca să-l duc la locul unde vrea să se sinucidă. Nu sunt obișnuită ca cineva să aibă nevoie de mine. Într-un fel, îmi place. Mi-aș dori ca limaxul negru din interiorul meu să-mi mănânce cât mai repede și acest sentiment. Să-ți placă lucruri acum e periculos.

— Da, și asta, recunoaște el.

— De ce nu-i rogi pe Travis sau Lance?, îl întreb eu, ironică, clipind din gene a flirt. Amândoi au mașini, nu? I-ai putea ruga pur și simplu să te lase în apropierea podului de pe strada principală. Să le spui că vrei să iei aer curat. Că pleci într-o excursie. Una lungă.

Se holbează la mine.

— Nu cred că nimic din ce are legătură cu asta e amuzant, Aysel.

Trage o linie pe iarbă cu vârful pantofului.

Mersi că mă faci să mă simt ca dracu', FrozenRobot.

— Scuze, îi zic.

— Ești liberă sâmbătă, să ne pierdem vremea împreună?

— Să pierdem vremea?

Cred că în toată istoria vieții mele nu mi-am pierdut vreodată vremea alături de cineva.

— Pricepi tu. Să ne întâlnim ca să planificăm toată treaba, zice Roman.

Își plimbă șapca în mâini, și într-un final o așază la loc pe cap.

E o chestie haioasă, dar pentru un moment mă prefac că noi plănuim de fapt altceva decât să ne sinucidem împreună – să jefuim o bancă, sau până și ceva simplu, cum ar fi o prezentare pentru ora de engleză. Îmi imaginez că suntem doi adolescenți normali, că eu aș putea chiar să vin în vizită și s-o las pe maică-sa să-mi gătească mâncare turcească, că ne-am putea petrece seara ascultând un post de radio și mâncând ceva delicios.

Trag adânc aer în piept și-mi simt cutia toracică devenind tot mai încăpătoare. Nope, noi nu suntem adolescenți normali. Da, limaxul negru este tot acolo, devorând orice gânduri fericite mi-aș permite să am.

— Sâmbătă seara este ok pentru mine. O să-mi notez în calendar ca fiind Ziua În Care Ne Planificăm Moartea.

Zâmbește ironic, de data asta nu este un zâmbet doar pe jumătate. Își scoate mobilul din buzunar.

— Hai să facem schimb de numere.

E ceva poetic în faptul că primul băiat care îmi cere numărul de telefon e același băiat alături de care voi muri. Pariez că John Berryman ar fi scos ceva mișto din treaba asta. De fapt, poate că nu – mai mult ca sigur i s-ar fi părut ceva plictisitor.

Îi dau numărul meu și apoi îl adaug și eu în telefon, la noi contacte. Îl bag în agendă cu numele FrozenRobot. Trage cu ochiul la ecranul meu.

— Ce e?

— De ce m-ai trecut așa?

— Mi-e mai ușor să mă gândesc la tine cu numele ăsta.

Dă din cap spre mine.

— Ar trebui să nu mai încerci să faci treaba asta să pară ușoară. Nimic din ce va urma nu va fi ușor.

Știu, FrozenRobot. Chiar știu.

VINERI, 15 MARTIE

23 de zile rămase

Domnul Scott bate cu piciorul în podeaua acoperită de linoleum de parcă ar fi la o probă pentru un rol în *Așteptându-l pe Godot*. Clopoțelul sună de intrare și el își începe cu aplomb discursul.

— Astăzi este una dintre zilele mele preferate din tot anul.

Mă uit la dată. Ziua simbolului Pi a fost ieri. Mă întreb oare ce altceva l-ar face pe domnul Scott să arate entuziasmul ăsta de tocilar.

Se încruntă, în timp ce inspectează clasa cu ochii plini de curiozitate. Stăm cu toții gârboviți peste pupitrele noastre, încercând să ne prefacem că nu ne uităm la ceas în fiecare secundă.

Domnul Scott suspină lung.

— Nu vrea nimeni să știe de ce sunt atât de bucuros?

— Eu vreau, domnu' Scott, zice Stacy Jenkins.

Își dă pe spate părul ruginiu și îi zâmbește mieros, vrând să se dea bine pe lângă el, cum face de obicei.

— Altcineva?, întreabă el, în timp ce clasa geme și bate din picioare. Sunt foarte încântat să văd cât de entuziasmate sunt mințile tinere ale viitorului.

Încercarea lui de sarcasm nu e observată de nimeni. Cu toții ne uităm în continuare la el cu priviri goale de sens și cu gurile ușor deschise. Sunt convinsă că dacă cineva ar filma sălile de clasă de la liceul Langston în timpul orelor și apoi le-ar compara cu un documentar despre creaturile marine care respiră pe gură, asemănările ar fi izbitoare.

— Care-i treaba, domnu' Scott?, încearcă Stacy să-l tragă de limbă.

N-o admir pe Stacy pentru multe lucruri, dar trebuie să recunosc că ai nevoie de tupeu ca să îi vorbești profului de fizică ca și cum ar fi un pui de cățel. Pe domnul Scott nu pare să-l deranjeze, totuși.

— Astăzi, vă voi da celebrul meu proiect de fotografie cu tema legată de fizică.

Clasa mormăie, nemulțumită. Proiectele sunt cele mai rele.

— Fiecăruia dintre voi îi va fi desemnat un partener.

Și mai mult mormăit. Uitați ce am spus înainte. Proiectele de grup sunt cele mai rele.

— Ei, haideți, zice domnul Scott, zâmbind. Elevii mei dintotdeauna au adorat proiectul ăsta.

— Păi, și ce să pozăm?, întreabă Stacy, învârtind creionul între degete.

— Ai răbdare, Stacy. Voi explica imediat, spune, și pentru prima dată intuiesc o urmă de nervozitate în vocea lui.

Mă întreb dacă domnul Scott visa să devină profesor de fizică pe când era de vârsta noastră. Mă îndoiesc. Pariez că visa să obțină vreun job extravagant la NASA sau ceva pe acolo. Bietul om. Puține destine mai rele îmi vin acum în minte, mai rele decât a preda la liceul Langston din Kentucky.

Domnul Scott continuă:

— Veți face cinci fotografii, cu obiecte reale, care să ilustreze principiile teoriei conservării energiei. Fotografiile vor ilustra o temă la alegere.

— O temă?, îl întrerupe Tyler Bowen.

— Da. O temă, spune domnul Scott. În trecut, am avut elevi care au folosit

baschetul pe post de temă. Toate fotografiile au fost făcute la un meci al liceului Langston. Alte teme din anii trecuți au fost parcurile de distracție, câinii...

— Cum ar fi, cumpărăturile ar putea fi o temă?, întreabă Tanya Lee.

Domnul Scott tresare, parcă speriat, apoi revine la expresia lui neutră.

— Teoretic, da, ai putea face toate fotografiile la mall.

Tyler Bowen ridică mâna. Asta e ceva nou, el să ridice mâna, în loc să scoată pe gură direct orice îi trece prin cap.

— Da?

Domnul Scott arată în direcția lui.

— Trebuie să facem noi pozele sau le putem lua de pe net?

Proful tresare din nou.

— Bună întrebare. Trebuie să faceți voi fotografiile. O mare parte din nota finală va fi...

— Dar asta nu e corect, se plânge Stacy. Nu suntem la ora de fotografiat.

— Nu veți fi notați în funcție de calitatea fotografiilor, *per se*, spune domnul Scott, repede. Dar mă aștept ca voi să...

Vocea i se frânge.

— Stați așa. Cel mai bine vă dau foile de lucru, care explică mai detaliat proiectul, în loc să vorbesc degeaba.

— Ar fi trebuit să facă asta de la început, mormăie Stacy, destul de tare pentru ca toți s-o auzim.

Și chiar toți o auzim.

Fața domnului Scott se înroșește, în timp ce bâjbâie după foi.

— Vrea cineva să mă ajute să vi le împart?

Nimeni nu se oferă.

— Aysel?, zice, cu o voce rugătoare.

— Ăăă, sigur, spun eu și mă ridic din bancă, deși mai degrabă aș înghiți cuie, decât să interacționez cu colegii mei.

Împart foile, dar nu ridic ochii spre niciunul din ei.

— Mersi, ciudato, zice Stacy când îi întind foaia, iar eu îmi iau fața care știu că o bagă în sperieți: ochii holbați, gura strâmbată într-un rânjet, nasul încrețit.

Imediat cum mă întorc în bancă, domnul Scott continuă să ne explice proiectul. Zice că se așteaptă să montăm fotografiile pe un carton alb și apoi să le așezăm sub forma unei mape de prezentare. Fiecare fotografie trebuie să aibă o explicație scrisă dedesubt. Va trebui să descriem ce am încercat să ilustrăm în fotografie și să explicăm care este legătura ei cu unul dintre principiile conservării energiei. Vom primi notele ținând cont de claritatea fotografiilor, descrierile lor și explicațiile noastre privind principiile fizicii pe care le-am avut în vedere. De asemenea, vom primi puncte bonus pentru cât de bine e organizată broșura, plus creativitatea temei alese. Dacă nu avem acces la un aparat foto digital, vom putea împrumuta unul de la bibliotecă. Domnul Scott nu lasă loc pentru plângeri și scuze.

— Așa că, acum, tot ce mai rămâne e să stabilim echipele, zice el, împreunându-și mâinile. Cred că e cel mai corect să tragem nume dintr-o pălărie.

Așa cum era de așteptat, clasa izbucnește într-un protest puternic.

— Ba nu e corect deloc, zice Stacy.

— Așa e, o îngână Tanya. Ar trebui să ne alegem singuri partenerii. Adică, până la urmă, notele noastre depind de ei.

Domnul Scott își scarpină ceafa, iar ochii i se mișcă în toate direcțiile.

— În anii în care i-am lăsat pe elevi să-și aleagă partenerii, am avut parte de teme lipsite de originalitate și fotografii neinspirate. În anii în care partenerii au fost desemnați aleatoriu, am avut parte de lucrări mai creative. Cred că are legătură cu a-i împinge pe elevi în afara zonei lor de confort.

Clasa continuă să se contrazică cu proful, deși cu toții ne notăm numele pe bilete rupte din foile caietelor și i le dăm. Apucă șapca pe care o are mereu pe catedră, cu Cincinnati Reds, și pune toate biletele înăuntru. În timp ce strigă perechile, mormăiturile și suspinele din clasă devin tot mai puternice.

Îmi încleștez dinții și îmi doresc să fi fost îndeajuns de deșteaptă încât să nu-mi fi pus numele acolo. Poate că, dacă aș fi făcut asta, aș fi ajuns să lucrez singură la proiect. Mai mult, n-ar mai fi trebuit să-l ascult pe partenerul desemnat urlând ironic că este cel mai norocos din lume că s-a pricopsit cu mine.

— Aysel Seran, spune domnul Scott, când îmi extrage numele din șapcă.

Se face liniște. Nimeni nu vrea să fie în echipă cu ciudata.

— Partenerul tău va fi Tyler Bowen, mă anunță vesel domnul Scott, ca și cum ar fi complet pe dinafară și nu ar ști că sunt marginalizată în clasă.

— Of, Doamne!, exclamă Stacy.

Se întinde să-l bată pe umăr.

— Îmi pare așa de rău, Ty.

Fața lui Tyler se întunecă, de parcă cineva tocmai i-ar fi ucis mama. Bănuiesc totuși că, ținând cont de istoria familiei mele, nu ar trebui să fac glume despre crime.

Îi ofer și lui același mârâit cu care am îngrozit-o pe Stacy mai devreme. Tyler arată ca și cum s-ar pregăti să proiecteze un jet de vomă. Poate că, dacă ar face-o,

domnul Scott ar folosi fenomenul pentru a ne explica o problemă legată de fizică.

Chestia e că proiectul va trebui predat pe 10 aprilie, așa că până la urmă nu mai contează.

Voi dispărea înainte de a ajunge să predau proiectul meu.

SÂMBĂTĂ, 16 MARTIE

22 de zile rămase

Ultimele zece minute din tura mea la TIV sunt întotdeauna cele care trec foarte greu. Mă gândesc să îl sun pe următorul de pe lista noastră, dar asta ar însemna că aș fi o angajată model, ceea ce nu sunt. În loc de asta, pierd vremea pe site-ul Schimbări Definitive.

Citesc mai multe postări din secțiunea Parteneri de Sinucidere. E foarte ciudat cum unii oameni postează de mai multe ori. Mă întreb dacă oare nu le-au plăcut aceia care le-au răspuns prima dată, și apoi mă gândesc dacă nu cumva și lui Roman i-o mai fi răspuns altcineva înaintea mea. *M-a ales pe mine, în dauna altcuiva?* Gândul ăsta îmi face stomacul să-mi tresalte într-un fel în care nu sunt obișnuită. În mare parte, pentru că niciodată în viață nu am mai fost aleasă de către cineva, atunci când a existat și altă variantă. Totuși, dacă e să fiu complet sinceră cu mine, Roman probabil n-a avut de unde să aleagă. Willis, din Kentucky, e în mijlocul pustietății. Din fericire pentru el, Langston e doar la cincisprezece minute înspre vest de mijlocul pustietății.

— Trebuie neapărat să renunți la a te mai uita la tâmpeniile alea când ești la muncă, îmi spune Laura.

— De ce îți pasă ție la ce mă uit?

Fac imediat fereastra mai mică.

— Și de ce naiba tot tragi cu ochiul la calculatorul meu?

Pufăie pe nas și începe să-și ciobească oja deja crăpată de pe unghii.

— Nu-mi pasă la ce te uiți, doar că nu vreau să fiu eu trasă la răspundere.

— Pentru moartea mea?

Izbucnesc în râs și ea se holbează la mine, cu ochii măriți de oroare, chestie care mă face să râd cu și mai multă poftă.

— Ai nevoie de ajutor. Chiar ai serios nevoie de ajutor, îmi zice.

— În fine, cum zici tu, îi răspund și apuc telefonul.

Formez numărul următor de pe lista mea – Earl Gorges, care locuiește pe strada Dealul Sorbului.

— Alo?, răspunde o voce răgușită.

— Aș putea să vorbesc cu domnul Earl Gorges?

— La telefon, răspunde vocea.

— Bună ziua, domnule Gorges, aici este Aysel Seran. Vă sun din partea firmei TIV, pentru o discuție despre mâncare sănătoasă, care vă menține în formă. Aș dori să vă pun câteva întrebări.

— Du-te dracului, zice el și închide.

Mă întorc spre Laura.

— Tipul ăsta tocmai mi-a zis să mă duc dracului.

De data asta, e rândul ei să râdă.

***

Reflectez la ce a spus Laura, în timp ce conduc spre Roman, să-l iau de acasă. Nu m-am gândit niciodată că aș avea nevoie de ajutor, nu în termenii ăștia. Să ai nevoie de ajutor implică să fii într-un fel ușor de reparat, ca și cum ceva stricat din mine ar putea fi pus la loc. Dar nu cred că ceva este defect, și de fapt asta este

toată ideea: nu e nimic acolo, ca să fie defect. Nu poți repara ceva ce nu există. Interiorul meu este pustiu, cu excepția limaxului negru și a unei găuri negre, acolo unde ar fi trebuit să-mi fie inima. Ceea ce majoritatea oamenilor nu pricep, totuși, este că pustietatea aduce cu sine și o greutate. Poți simți apăsarea, greutatea, deși nu e nimic acolo, înăuntru.

Parchez în fața casei lui FrozenRobot și îi dau un mesaj. Nu vreau să fiu nevoită din nou să dau ochii cu mama lui. Ușa se deschide și el iese. Mersul îi este greoi și ciudat, umerii îi sunt aduși în față, ca și cum s-ar simți nu tocmai confortabil cu înălțimea pe care o are. E unul dintre acei oameni care nu pot deveni niciodată invizibili, oricât și-ar dori.

Se așază pe scaunul pasagerului și nu spune nimic.

— Și eu mă bucur să te revăd, îi zic.

— Ți-am spus să termini cu glumele.

— Nu era o glumă.

Pornesc motorul.

— Deci, unde mergem să pierdem vremea?

Folosesc cuvintele lui de data trecută. Să pierdem vremea sună mai puțin morbid decât „Unde să mergem ca să ne plănuim moartea?".

— Vrei să mergem la vechiul teren?

O iau în jos pe strada lui și fac stânga, ca să intru pe principală.

— Uiți că eu nu sunt din Willis. N-am idee ce vrei să spui cu vechiul teren.

Mă întreb dacă e genul de persoană care își transformă în minte minciunile în adevăruri. Gen, dacă le-a spus prietenilor lui că ne-am întâlnit la vechiul teren, cumva universul a făcut chestia asta să devină adevărată.

— Mergi tot înainte și pe urmă fă la dreapta pe Fuga Oposumului.

Numai în Willis, din Kentucky, cineva s-ar fi putut gândi că e o idee bună să dai unei străzi numele de Fuga Oposumului.

— M-ai terminat când ai zis de Fuga Oposumului, îi zic.

Se uită nedumerit la mine.

— Ok, ok. O să fiu serioasă.

— Mă înspăimânți, spune el.

— De ce?

— Cu glumele astea. Pari hotărâtă să duci totul până la capăt, dar când începi să vorbești despre asta, pare că ai sufletul atât de împăcat, ca și cum am avea o bagatelă de făcut.

Încep să râd cu râsul meu înfricoșător.

— Vezi?

— Scuze. De obicei râd când sunt nervoasă.

— De ce ești nervoasă?

Fac dreapta pe Fuga Oposumului.

— Pentru că mă interoghezi legat de motivele mele. Am citit odată că un efect secundar al depresiei este dorința copleșitoare de a face glume stupide.

Se încruntă.

— Vorbesc serios.

— Nu cred că e adevărat.

— Poți să cauți și tu, îi zic.

— Bine, am s-o fac.

Își încrucișează brațele pe piept și privește pe geam.

— Deci, o să-mi spui până la urmă?, mă întreabă.

— Ce să-ți spun?

Mașină dă într-o groapă de pe Fuga Oposumului.

— De ce vrei s-o faci.

Văd terenul de sport pe partea stângă a străzii. „Vechiul teren" aparent e compus din niște leagăne ruginite, un teren părăginit de baschet, cu un coș de metal, și trei mese de picnic, putrede. Arată ca și cum a avut și ceva nisip în care să se joace copiii, dar, la un moment dat, nisipul a fost înlocuit cu pietriș. Cutii de suc și ambalaje de chipsuri sunt împrăștiate prin iarba noroioasă. Într-un anumit fel, vechiul teren pare mai mult un cimitir. Ca și cum ar fi un testament învechit al unor amintiri șterse, al unor timpuri mai bune. Poate că de asta lui FrozenRobot îi place atât de mult.

Parchez mașina și mă uit la Roman. Genunchii îi sunt înghesuiți în bord, dar nu pare să-i pese. Ochii lui verzui-aurii sunt larg deschiși și inspectează terenul.

— Nici tu nu mi-ai spus de ce. Nu am știut că avem de gând să ne împărtășim chestia asta, îi spun.

Plămânii mi se strâng, o avertizare că nu ar trebui să dezvălui nimic din ce mi-ar părea rău mai târziu că am împărtășit.

Deschide portiera și iese din mașină. Eu mai rămân înăuntru câteva secunde și îmi țin ochii închiși, strânși. Știu că de fapt contrazice ideea de a avea un partener de sinucidere, dar o parte din mine nu vrea să-i dezvăluie lui FrozenRobot motivele mele. N-are nevoie să știe ce mare ratată sunt eu. Nu vreau să înceapă să se uite la mine așa cum o fac ceilalți copii de la școală, ca și cum aș fi o bombă care ticăie. Nu vreau să mă vadă ca pe o potențială criminală sau ca pe o nebună de

legat. Îmi place că Roman crede că semănăm cumva, îmi place ca cineva să creadă că avem ceva în comun. Nu vreau să stric asta.

Mai rău de atât, din pricina legăturii lui cu Brian Jackson, nu cred că i-ar cădea deloc bine ce a făcut tatăl meu. Sigur, poate că nu mai este atât de apropiat de Brian, și nu e ca și cum eu i-am făcut ceva propriu-zis lui Brian, dar tot pare atât de aiurea, ținând cont că taică-miu este responsabil pentru tragedia care a sfâșiat familia lui Brian – motivul pentru care unchiul lui nu a mai ajuns la Olimpiadă. Sub nicio formă nu-i pot spune lui Roman care sunt motivele mele, nu-i pot povesti despre taică-miu. Nu vreau să risc să-l îngrozesc.

Tot ceea ce are el nevoie să știe este că sunt pregătită să mor. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Îmi bate în geam. Ies din mașină și, afară, mă sprijin cu spatele de ea.

— Iartă-mă, îmi spune el. Pot fi un nenorocit uneori. De când cu...

Vocea i se stinge și își pune mâna streașină la ochi, privind spre cer. Soarele aproape că a asfințit, așa că nu știu de ce e atât de preocupat să-și acopere ochii cu mâna. Poate e doar un obicei de-al lui. E haios să-ți dai seama că sunt atât de multe chestii pe care le facem din obișnuință.

— De când cu...?, repet eu.

Merge până la una dintre mesele de picnic și se așază pe ea. Mă așez și eu lângă el și inspir mirosul ierbii ude, ușor putrede. Cerul are culoarea indigo și este mai mult în ceață. Apusurile de martie sunt mereu așa în Kentucky. Ca și cum cerul are prea multă umezeală ca să mai îmbrace și altă culoare care nu e o variație de albastru.

— De când a murit ea.

— Cine a murit?

Îi pun întrebarea imediat. Probabil că nu e politicos, dar mă gândesc că regulile normale din societate nu se aplică la relația mea cu FrozenRobot.

— Sora mea. Surioara mea mai mică. Avea doar nouă ani.

Îmi sfâșii pielea din jurul unghiei de la degetul mare și mă uit captivată la profilul lui Roman. Și-a ridicat genunchii până sub bărbie, s-a strâns ghem așa cum se strânge un scaun de camping.

— Era foarte mică, îi zic.

— Prea mică.

— Și la șaptișpe ești prea mic, mă hazardez eu.

— Încerci să mă convingi să n-o mai fac?

— Nu. Voiam doar să zic că nu cred că trebuie să mori și tu doar pentru că ea a murit. E ca și cum...

Mă întrerupe:

— A murit din cauza mea.

Vocea i-a devenit un mârâit care de abia se mai aude. Mă trag puțin mai departe de el.

— Ce vrei să spui?

Inspiră adânc și umerii îi tremură.

— Păi, aveam grijă de ea într-o seară. Trebuia să am. Numai că nu prea am avut grijă de ea, înțelegi?

Nu înțeleg, dar evident că nu-i zic asta. Dau doar din cap, încurajându-l să meargă mai departe.

— Iubita mea venise pe la mine, iar Madison... ăsta era numele surioarei

mele...

Are vocea încordată și mi-e teamă că o să înceapă să plângă. Habar n-am ce să fac când oamenii plâng. Eu n-am mai plâns de când aveam zece ani. Cred că e din cauză că limaxul negru îmi suge până și lacrimile potențiale.

Roman continuă:

— Madison a vrut să facă baie, iar eu i-am zis că e în regulă. Numai că Madison avea crize, de la un timp, unele foarte nasoale, ca de epilepsie. N-ar fi trebuit să fie lăsată să facă baie singură.

— Aha, mormăi și eu, făcând un gest învățat de la Laura.

— Numai că voiam, știi tu... cu Kelly.

— Ia stai. Kelly e chelnerița aia care ne-a servit la standul de bere?

Dă din cap că nu.

— Aia e Suzie.

— Dar Travis a dat de înțeles că ieșeați împreună.

— Ieșeam, în urmă cu o veșnicie.

— Ai avut mai multe iubite?

Încerc să nu casc gura la el, efectiv.

— Pe bune, asta e întrebarea ta cheie acum?

Își ridică mâinile în aer.

— Îți spun toată povestea și uite ce mă întrebi tu.

Ridic din umeri și reîncep să-mi smulg pielița de pe deget. Dau cu piciorul în masa de picnic. Se clatină și, pentru o secundă, arată ca și cum o să se prăbușească.

— Zi mai departe, îi spun.

— N-o să-ți ceri scuze?

— Nu ți se pare că nu mai înseamnă nimic dacă aș face-o? E doar un cuvânt. Mai ales că tu îmi ceri să-l spun, deci nu vine din inițiativa mea.

Își împreunează sprâncenele, ca și cum chiar ar medita la ideea dacă a-mi cere scuze ar putea să mai aibă vreo semnificație. Pentru un scurt moment, mă simt chiar aiurea și îi zic:

— Ai dreptate, îmi pare rău.

Imediat, toată emoția s-a dus. Bună treabă, limaxule negru.

— Mda, bine.

Ia din nou poziția scaunului de camping.

— Oricum, i-am spus lui Maddie că poate face baie, fiindcă eram un idiot și singura chestie la care mă puteam gândi era că asta ne va da mie și lui Kelly un sfert de oră în care să mergem în camera mea și să dăm muzica foarte tare, așa încât Maddie să nu ne audă, știi?

Chiar nu știu. Sunt aproape fascinată că FrozenRobot pare să creadă că am și eu o viață sexuală.

— Așa că eu și Kelly...

Îmi aruncă o privire ciudată și își bâțâie mâinile de o parte și de alta a corpului. Completez în minte ceea ce nu-mi spune.

— Pe urmă am ieșit din dormitor și m-am dus să văd ce face Maddie și...

Vocea i se sparge ca un glob de Crăciun și simt cum un suspin îi rămâne în gât.

— Am găsit-o pe soră-mea moartă în cadă. Se înecase în timp ce avea o criză. Dacă mă strigase, nu auzisem, pentru că fusesem prea ocupat să mă prostesc cu

iubita mea idioată.

Povestea lui mă face să mă simt ca și cum cineva m-a lovit în stomac cu o lopată. Trag aer în piept și încerc să procesez ceea ce tocmai mi-a spus. Știu că ar trebui să zic ceva compătimitor, ceva drăguț și de încurajare. Dar limaxul negru din mine a mâncat deja orice posibil gând compătimitor, amabil sau empatic. Așa că, pentru că nu pot face asta, mă gândesc că e mai bine să fiu o nenorocită insensibilă.

— Dar ce are de-a face cu condusul? Adică, am crezut că ai avut vreun accident nasol de mașină sau ceva pe acolo.

Își ridică brusc capul și observ că are pleoapele roșii. Sare jos de pe masă.

— Știi ceva, las-o baltă. Am crezut că pot face asta cu tine, chiar dacă ești atât de ciudată și defectă, dar nu mai cred.

— Roman, te rog.

Mă ridic în picioare pe bancă și mă uit în jos la el.

— Nu e corect. Nu știu ce aștepți de la mine.

Își trece mâna prin părul ciufulit, refuzând să mă privească. Se uită la noroiul de pe jos, în schimb.

— Mă așteptam ca măcar să nu râzi de mine.

— Să râd de tine? Unde vezi că râd eu de tine? Tu ești cel care tocmai m-ai numit defectă.

— Și nu crezi că ești defectă?

— Știu că sunt defectă.

Bate ironic din palme.

— Mulțumesc, doamnelor și domnilor. Iată, suntem de acord măcar asupra

unui lucru.

Sar și eu jos și stau lângă el. Rezist tentației de a-l apuca de braț.

— Haide, încă mai putem face asta. Pur și simplu, n-am știut ce să spun. Nu sunt psihiatru.

— E un lucru evident, zice el și dă din cap.

Ușor, un zâmbet strâmb îi apare pe buze.

— Voiai să-mi pară rău pentru tine?

Mă îndrept spre leagănele ruginite. Apuc lanțul subțire și mă așez pe scaunul de metal. Încep să-mi întind picioarele, apoi să le îndoi, făcându-mi singură vânt, încercând să mă legăn cât de tare pot. Poate dacă mă înalț cu leagănul suficient de mult, voi zbura prin aer și energia mea cinetică mă va proiecta afară din univers. E puțin probabil, dar o fată poate să viseze.

Tot aștept să simt potențialul energiei mele potențiale.

Roman nu-mi răspunde, așa că zic:

— Mie nu-mi pare rău pentru nimeni.

— De ce? Pentru că viața nimănui nu are cum să fie mai nasoală decât a ta?

Se așază și el în leagănul de lângă mine, dar nu face niciun efort să-l miște. Se clatină puțin, dar nu-și ia deloc elan, doar stă acolo.

— Nu, îi răspund. Doar că mi-am imaginat că toți oamenii pe care deja îi cunoști îți plâng de milă. Cu siguranță nu cauți pe cineva care să facă ceea ce alții fac deja.

Leagănul meu zboară tot mai sus și aud suportul lui scârțâind.

— Ai grijă, îmi zice.

— De ce?

Nu vreau să am grijă. Mă gândesc la o ultimă forțare, apoi la dat drumul, la zbor, la cădere.

— Nu ai voie să mori fără mine, îmi șoptește.

SÂMBĂTĂ, 16 MARTIE

Mai târziu

22 de zile rămase

Roman mă roagă să conduc până la parcul de la Vârful Crestville. E un parc aflat pe dealuri, deasupra râului Ohio. Marginea parcului e făcută din stânci ascuțite, iar lui Roman i-a intrat în cap că este locul perfect unde să te sinucizi.

Eu încă nu sunt convinsă.

— Dar dacă impactul nu ne omoară? Am putea să mai fim vii pentru cel puțin o oră în apa râului, urlând într-o durere atroce, înnebunitoare. Ne-ar putea lua o grămadă de timp până chiar să murim. Nu vreau o moarte lungă și dureroasă. Nu asta am avut în minte.

— Ești atât de sucită. Știi asta, nu?, spune el și continuă să meargă pe potecă.

Căutăm cea mai ușoară cale de acces spre stânci. Gardienii din parc ne îngreunează căutarea. În mare parte pentru că nu vor ca adolescenții să sară de pe stânci, în căutarea distracției, fiindcă probabil ar muri. Eu pur și simplu sper ca șansa de a muri să fie mai mare decât o simplă probabilitate.

— Mă gândesc la chestia asta de mai mult timp decât o faci tu. De mai mult de unspe luni. Sigur, sunt sucită. Dar am mai multă experiență.

— Nu-mi turna rahatul ăla cu unspe luni. Mi-o doresc și eu la fel de mult pe cât ți-o dorești tu. În plus, tu n-ai idee cum e să trăiești cu genul ăsta de vină.

Vocea lui Roman este rece și nu se oprește din cățărat în susul dealului, în timp ce-mi vorbește. Practic aleargă, iar eu mă chinui tare să țin pasul cu el.

— Ai dreptate. Nu știu cum e. Dar nici tu nu știi nimic despre mine.

De abia reușesc să arunc cuvintele astea. Mă aplec și îmi pun mâinile pe genunchi, gâfâind. Chiar ar trebui să ies mai des din casă. Iarba rece îmi gâdilă glezna, strecurându-se în spațiul dezgolit dintre marginea blugilor și teniși. Blugii mi-au rămas cam scurți, dar mai bine aș mesteca sticlă, decât să merg la cumpărături cu mama și Georgia. Mă gândesc că mai pot supraviețui câteva săptămâni fără pantaloni noi.

— Nu știu nimic despre tine pentru că nu vrei să-mi spui.

Nu pare deloc obosit de urcușul rapid, nu gâfâie. Dracu' să-l ia.

Mă îndrept spre un luminiș.

— Pun pariu că dacă o tăiem pe aici, ne vom apropia mai mult de râu.

Mă urmează prin iarbă. E greu să vedem încotro mergem și mă întreb dacă nu cumva, ca o ironie a destinului, vom cădea de pe stâncă fără să ne propunem asta. Ca o glumă ultimă a universului: nu-ți poți plănui moartea, nici atunci când te străduiești s-o faci.

Luminișul se transformă încet în pădure. Copaci cu trunchiuri groase și negre încep să ne înconjoare, iar pantofii noștri calcă pe frunze și crengi uscate. Aproape că mă împiedic de o rădăcină uriașă a unui copac, și Roman mă prinde ca să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. Chestia la râul Ohio e că nu scoate niciun zgomot. Nu face spume, nu bolborosește. Dar, cu toate astea, îmi pot da seama când ne apropiem de el – pot simți mirosul și chiar gustul rece și stătut al apei.

Sub picioarele noastre nu mai avem frunze și crengi, ci pietriș. Ne apropiem de margine. Amândoi ne holbăm în neștire la râu. Singurul zgomot care se aude este ciripitul unor păsări.

— Nu pricep de ce nu vrei să-mi spui absolut nimic, zice el, într-un final.

— De ce ești atât de curios? Chiar contează de ce vreau să mor?

— Într-un fel.

— De ce?

— Pentru că, dacă e un motiv stupid, o să încerc să te fac să te răzgândești.

Râd.

— Ba n-ai să faci asta.

— Ba da, aș face-o.

— N-ai face-o, pentru că apoi n-ar mai avea cine să te ducă cu mașina până aici, îți amintești? Nu ai avea cum să fugi de Mămica Iubitoare. Și nu mi-ai explicat chestia asta, apropo.

Face din nou gestul ăla: își acoperă ochii cu mâna și privește spre cer. Stăm atât de aproape unul de celălalt, încât îi pot vedea găurile mici pe care le are în gulerul tricoului. Sub piele, i se vede clavicula; e mai slab decât mi-am imaginat până acum.

Mă surprinde că mă uit atentă la el și face câțiva pași în spate, lăsând puțin spațiu între noi.

— După ce Maddie a murit, am fost trimis la terapie. Multă terapie. Medicii le-au sugerat părinților mei să nu mă mai lase să conduc, pentru că erau îngrijorați că nu voi putea sta concentrat în prezent, că mă voi întoarce mereu cu gândul în trecut, chiar și când eram la volan. De asemenea, le-au sugerat să nu mă lase singur, nesupravegheat. Aparent, singurătatea îi face pe oameni și mai deprimați, însă, din ce-mi pot da eu seama, ceea ce simt față de moartea lui Maddie nu se schimbă nici când am oameni în jurul meu.

Ei bine, asta mă lămurește în legătură cu terapia. Se pare că nu ajută cine știe

ce. Așa că vezi, Laura, nu am nevoie de ajutor. Am nevoie doar să mor.

— Ce e?, mă întreabă.

Probabil că m-am încruntat sau am făcut o față de om care le știe pe toate.

— Nimic. O idioată de la mine de la muncă tocmai mi-a sugerat că ar trebui să merg la terapie, așa că mi s-a părut amuzant că la tine n-a mers povestea asta.

— Amuzant?!

— Mă rog, nu amuzant. Ironic.

Se așază pe marginea prăpastiei, apoi își lasă tot corpul pe spate. Își pune mâinile la ceafă și se întinde pe stâncă. Mă așez și eu lângă el. Nu mă întind pe spate, ci îmi strâng genunchii sub bărbie.

— Vrei să mori înecat pentru că așa a murit și ea?

Își închide ochii și încuviințează ușor.

— Așa mi se pare corect.

— Putem s-o facem aici, dacă așa vrei. Sunt doar puțin îngrijorată că n-o să ne iasă cum trebuie.

Îmi întind mâna și pipăi pietrele tari pe care stăm. Suprafața lor e dură, îmi zgârie palma.

— Sunt convins că e o reacție firească. Să fii îngrijorată.

Expir zgomotos, pe gură.

— Nu-mi fac griji neapărat pentru actul în sine.

— Ah, ești o tipă atât de dură, încât gândul că vei sări de pe o stâncă nu te sperie câtuși de puțin?

Se întoarce pe o parte, ca să se uite mai bine la mine.

— Ok, bine, poate sunt puțin speriată. Dar ce mă sperie mai tare e ce va fi

după.

Se așază din nou confortabil pe spate.

— Vrei să zici, ce o să se întâmple cu noi după ce vom muri?

Iau niște pietriș și îl las să-mi curgă printre degete.

— Tu nu te gândești niciodată la asta? Dacă moartea nu e sfârșitul și vom merge într-un loc și mai nasol decât ăsta de aici?

Se ridică de jos și apucă o piatră. O aruncă peste marginea prăpastiei. Pare că s-a evaporat înainte să atingă apa – prea mică și ușoară ca să facă un zgomot.

— Orice loc ar fi mai bun decât ce avem acum.

— Dar crezi că e cu adevărat posibil să mori?

Fața parcă i se împietrește, maxilarul i se încordează, iar ochii îi lucesc de parcă se pregătesc să ia foc. Mă întreb dacă FrozenRobot arăta diferit pe vremea când Maddie trăia. Cu părul lui castaniu, pielea perfectă și maxilarul puternic, e genul de tip cu o frumusețe clasică. Genul care arată bine în mod evident, dincolo de orice discuție. Genul de băiat căruia i se propune să joace în reclame pentru adolescenți. Oriunde l-ai vedea, doar privindu-i fața ți-ai da seama că a fost popular în liceu. Mda, Roman e unul dintre oamenii ăia îngrozitori, pe care nu-i pot eu suferi.

Dar, cu cât mă uit mai mult la el, că atât încep să îmi dau seama că e ceva în plus la el față de Tyler Bowenii și Dan Robertsonii și Nate Connorșii lumii mele. Retrag ce am zis atunci când l-am văzut pentru prima oară – FrozenRobot chiar are ceva puternic și rece, care nu se schimbă niciodată. Toate mișcările lui și expresiile faciale au o anumită tensiune, ca și cum ar fi fost sculptat în piatră și apoi închis într-o cameră cu gheață, de unde abia de curând a fost readus la viață. Nu știu

exact cum să descriu, dar, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mai bine văd durerea înfășurată în jurul lui, ca o pereche de cătușe pe care nu le poate scoate niciodată. Încerc să mi-l imaginez fără durerea lui, fără greutatea care-l apasă, fără înghețarea asta, dar e greu să-l vezi ca pe altceva decât o tristețe adâncă. Da, arată ca cineva care fusese menit să ajungă popular și să aibă succes, dar în același timp arată și ca cineva care a fost construit să poarte amărăciune.

O poartă bine.

— Cum naiba poți să întrebi asta?

Vocea lui mă aduce înapoi la realitate.

— Evident că e posibil să mori. Maddie a murit. E moartă. Nu mai e nicăieri.

Ridic din umeri, frecându-mi palmele una de cealaltă deasupra pietrișului. Marginile ascuțite ale pietrelor mi-au făcut răni.

— M-am gândit mult la energia universului. Și dacă energia nu poate fi niciodată creată sau distrusă, doar transferată, oare ce se întâmplă cu energia oamenilor atunci când mor?

Scutură din cap, apoi se ridică în picioare. Se îndepărtează de mine și se apropie de margine. Îl urmez. Uitându-mă în jos la râu, încerc să-mi imaginez ce voi simți când voi plonja în apa aia rece. Râul Ohio se mișcă încet, leneș, nu e câtuși de puțin învolburat. Poate că apa mă va îmbrățișa cu putere și îmi va scoate tot aerul din plămâni. Poate că mă voi simți ca și cum aș fi legănată înainte să adorm, poate că voi fi trasă în adânc și totul va deveni negru și va fi ca și cum visez. Poate.

— Sigur că poți muri, repetă el. Maddie e moartă. Nu-i văd energia nicăieri.

— Doar pentru că nu o poți vedea, nu înseamnă că energia a dispărut.

Cu mișcări rapide, apucă o altă piatră și o aruncă peste marginea prăpastiei.

— Trebuie să încetezi să mai vorbești despre asta. Mă sperie ca dracu'.

— Și pe mine mă sperie, îi spun cu blândețe.

— Am nevoie să cred că atunci când vom muri, chiar vom fi morți. Nu vreau să mă gândesc la altceva.

— Bine, sunt eu de acord.

Sunt de acord să nu mai vorbesc despre asta, dar nu înseamnă că n-o să mă mai gândesc la ea.

Ne întoarcem să ne uităm în tăcere la râu. Ne imaginăm amândoi morțile noastre, acolo, în apă.

LUNI, 18 MARTIE

20 de zile rămase

Dimineața de luni, acasă la mine, e probabil partea cea mai rea a săptămânii. Nu mă pot bucura de încă un sfert de oră de somn, pentru că Georgia se apucă să răscolească prin tot dulapul și să întoarcă lucrurile din cameră cu susu-n jos. Doamne ferește să poarte o ținută greșită! Aparent, lunea e cel mai important cum te îmbraci – potrivit Georgiei, ceea ce porți luni stabilește cum îți va merge toată săptămâna. Gen, dacă te îmbraci drăguț și primești o mulțime de complimente, vei trece testul de algebră joi. Nu prea cred eu că polinomul are vreo legătură cu platformele și cu blugii skinny, dar Georgia e complet convinsă de asta. E un lucru bun, înseamnă, că eu mă îmbrac aproximativ la fel în fiecare zi – tricou gri cu dungi, cu mânecă lungă, blugi negri, tenisi gri – pentru că nu sunt șanse ca lucrurile să devină și mai dramatice pentru mine.

— Aysel!, șuieră ea la mine. Aysel, scoală-te.

— Georgia, mormăi eu și mă întorc pe o parte.

Îmi îngrop fața și mai tare în pernă, de parcă aș vrea să dispar cu totul acolo și să n-o mai aud.

— Nu-mi pasă dacă porți rochia pulover mov sau fusta creion roșie. Sunt sigură că toți vor crede că arăți minunat oricum.

Aud cum patul scârțâie, apoi ea începe să mă gâdile. Mă trag cât mai departe de soră-mea, cu picioarele captive încă printre cearșafuri.

— Georgia, ce mama dracu'?

— Scoală-te!

Sare din pat și începe să țopăie prin cameră.

— Uită-te pe geam!

Îmi masez tâmplele. Aveam de gând să mai dorm vreo cincisprezece minute, chiar douăzeci, dacă săream peste partea în care îmi pieptăn părul. Oftând, mă ridic din pat. Mă împleticesc până la fereastra micuță a camerei noastre. Fereastra asta a fost dintotdeauna folosită de noi două ca o demarcație – partea camerei din stânga ei este a mea, cea din dreapta e a Georgiei.

Afară, văd că iarba e acoperită de o pătură de zăpadă. Clipesc, pentru că soarele e deja pe cer și face ca întreaga noastră curte să sclipească. Un delușor de zăpadă e îngrămădit la rădăcina stejarului și, din ce văd, pare ca și cum am avut zăpadă de vreo treizeci de centimetri.

— Nu e minunat?, zice Georgia, bătând din palme în spatele meu. S-a închis școala!

— Nu ninge niciodată în martie, zic eu.

— A nins odată când eram mici, mai ții minte?

Țin minte. A fost o zi frumoasă. Nu aveam mai mult de nouă ani, Georgia trebuie să fi avut șapte, iar Mike avea doi. Mama ne făcuse prăjituri cu fulgi de ciocolată și ne petrecusem întreaga zi înălțând oameni de zăpadă în curte și dându-ne cu sania pe deal, pe Strada Viței de Vie. Ne simțisem ca o familie adevărată în ziua aia – eu nu mă simțisem atunci ca o criminală.

Asta fusese cu mult timp în urmă.

Se lasă tăcerea pentru câteva clipe. Mă uit pe geam la zăpada proaspăt căzută, iar Georgia se uită la mine cum mă uit la zăpadă. Niciuna dintre noi nu mai știe cum să-i vorbească celeilalte.

— Cred că mă duc să mă culc la loc, zic.

Asta e ceea ce o zi cu zăpadă înseamnă acum, nu prăjituri și oameni de zăpadă, ci ore în plus de somn.

O aud pe Georgia scoțând pe nas echivalentul unui încruntat – un pufnit nemulțumit.

— Încă mai ești obosită după sâmbătă seara?

— Ce, mă?

— Ai fost ieșită în oraș până târziu, zice ea.

Mă arunc la loc în pat și-mi trag plapuma peste cap. În mod clar, n-o să vorbesc despre Roman cu Georgia. Nici într-un milion de ani.

Se așază din nou pe pat, pe partea mea.

— Cu cine ai fost? Ai un iubit acum sau ceva de genu'?

Nu mă pot abține să nu râd. Dacă am un iubit, atunci numele lui e Moartea. Și sunt convinsă că și Roman s-a cam îndrăgostit de el. E ca un triunghi amoros foarte pervers. Sau poate că e un triunghi amoros perfect: amândoi vom avea parte de iubitul nostru pe 7 aprilie.

Se simte jignită că nu-i răspund. Simt patul mișcându-se când Georgia se ridică.

— Foarte bine. Doar încercam să vorbesc cu sora mea mai mare. Iartă-mă că am încercat.

Ah, acum vrei să vorbești cu mine? Îmi vine să râd din nou. Ironia chestiei ăsteia. E interesată să vorbească cu mine numai când un strat gros de zăpadă o împiedică să stea cu amicii ei. Poate că nu sunt cea mai inteligentă, dar mai știu și eu câte ceva. Îi aud mereu pe prietenii mei spunând chestii despre mine pe holul

școlii, și ea nu protestează niciodată. Mda, nu participă propriu-zis la bârfe, dar nici nu-mi ia apărarea. Într-un fel, tăcerea ei e cel mai rău lucru. Într-un fel, mi-aș dori să mă vorbească de rău, ca să știu exact cum stă treaba.

— Soră vitregă, o corectez, și pentru o clipă mă simt ca naiba că fac asta.

Apoi, limaxul negru vine în apărarea mea și îmi înghite părerea de rău.

— Ești imposibilă, îmi zice cu vocea ei pe un ton ridicat, încordată. Dacă vrei să ne onorezi cu prezența, mama face clătite.

Aud cum se trântește ușa camerei noastre, după ce Georgia iese. Câteva secunde mai târziu, se deschide iar.

— A, și ca să știi, Steve e la muncă. Fabrica nu s-a închis din cauza zăpezii.

Îi pronunță numele așa cum o fac și eu, lung, ca și cum ar fi o bucată elastică de cauciuc.

— Tatăl tău, vrei să spui. Tatăl tău e la muncă, o corectez încă o dată.

— Dap, tatăl meu. Ăla pe care îl urăști fără vreun motiv real.

Asta e prea mult. Arunc plapuma de pe mine și mă ridic în fund.

— Nu-l urăsc, Georgia.

— Da, cum să nu. Îți petreci fiecare zi plângându-ți de milă din cauza a ceea ce a făcut taică-tu. Ei bine, tu nu ești taică-tu. Și ar trebui să nu-i mai învinuiești pe toți ceilalți pentru ce a făcut el. Și nici pe tine.

Spune-le asta celorlalți, mă gândesc. Mă strâmb la ea, sperând că mă va lăsa în pace și va pleca, dar rămâne. Se uită la mine o vreme, cu mâinile lipite de coapse. Mă holbez și eu la ea, încercând să-mi dau seama cum naiba de suntem surori, chiar și vitrege. Cu pielea ei albă, părul de culoarea mierii și nasul cârn, arată ca o câștigătoare tipică la concursurile de frumusețe din Kentucky. Ea e soarele, eu sunt

luna cea agitată și aiurită. Singurul lucru pe care-l avem în comun sunt ochii. Amândouă avem ochii migdalați ai maică-mii, căprui închis.

Acum, părul ei e strâns în coadă și poartă boxeri bărbătești, plus un tricou larg cu Kentucky Wildcats. Mă întreb dacă a renunțat la regula ei cu hainele de luni. Mă pregătesc să fac un comentariu în legătură cu asta, dar înainte să încep, ea zice:

— Îmi doresc doar să nu mai fii atât de tristă tot timpul, Aysel.

Și eu, Georgia. Și eu.

Trag adânc aer în piept și mă dau jos din pat.

— Ne vedem jos, la clătite. Lasă-mă să mă spăl pe dinți și vin.

Zâmbește fericită, ca și cum tocmai i-aș fi spus că a luat notă maximă la testul de algebră, și fuge din cameră. În ce mă privește, cred că n-am mai lipsit de la școală de când a nins ultima dată în martie.

Merg pe hol până la baie și storc tubul de pastă de dinți, punând puțină pe periuță. Mă întorc cu periuța în camera mea și îmi periez dinții în timp ce mă uit pe fereastră. Îi aud pe mama, Georgia și Mile vorbind în bucătărie.

— O să coboare imediat, zice Georgia.

— Ce bine!, zice mama.

Mirosul siropului de arțar umple toată casa. Îl aud pe Mike bătând cu pumnii în masa din bucătărie.

— Să adaugi mai mulți fulgi de ciocolată, zice el. Lui Aysel îi plac la nebunie fulgii de ciocolată.

Inima îmi tresaltă și aștept limaxul negru să-mi înghită și sentimentul ăsta, dar n-o face. Îmi dă voie să-l păstrez. După ce-mi pun papucii în picioare și o iau încet în jos pe scări, mă trezesc visând că fiecare zi ar putea fi la fel ca asta. Dacă

fiecare zi ar fi așa, nu cred că aș mai fi atât de nerăbdătoare să dispar.

Problema e că zilele cu zăpadă în luna martie sunt miracole. Nu poți trăi doar pentru miracole.

MIERCURI, 20 MARTIE

17 zile rămase

Tyler Bowen e așezat la masă în biblioteca școlii. Mă așteptam să-și găsească o scuză și să nu apară, dar uite că uneori mă pot înșela în legătură cu oamenii.

Biblioteca școlii e mai puțin o bibliotecă clasică și mai mult un centru media. E plasată chiar în mijlocul clădirii liceului, un spațiu concav umplut cu computere, mese și rafturi subțiri de plastic, minimaliste. De curând, au atârnat și acolo bannere cu Brian Jackson. Sunt aceleași pe care le-au expus și la TIV. Se pare că nu pot scăpa nicăieri de ele.

— Bună, ciudatol, mă întâmpină el, când mă așez la masă.

— Știi că ăsta nu e de fapt prenumele meu, nu?

Îmi desfac rucsacul și îmi scot caietul de fizică.

Fața lui Tyler se înroșește, făcându-i pistruii să îi iasă mai tare în evidență.

— Ce e?, îl întreb.

Scot capacul pixului și încep să-l lovesc ușor de masă.

— Nu știu cum să-ți pronunț numele real.

Încep să râd, iar fața lui capătă o nuanță și mai aprinsă de roșu.

— Nu e amuzant. Ai un nume ciudat.

— Aysel, îi spun. Rimează cu Gazelle.

Ochii lui albaștri se măresc, așa că adaug:

— Uh-zel.

— Am priceput, Aysel.

Îl pronunță mult prea accentuat, dar e un punct de plecare.

— Pe bune, chiar nu știai cum să-mi spui numele?

Dă din cap, cu un zâmbet sincer.

Râd din nou. În tot timpul ăsta, am presupus că toți colegii mei mă urau pentru că știau prea multe despre mine, dar se pare că în cazul lui Tyler e exact opusul: nu știe nimic concret despre mine, iar asta îl sperie.

Se lasă pe spate cu scaunul și le face cu mâna unor amici de-ai lui cu care joacă baschet. Îi strigă ceva unuia dintre ei și bibliotecara îl privește aspru.

— Hei. Ai de gând să lucrăm la proiect sau nu?

— Mdap. Scuze, Aysel, îmi zice și îmi face cu ochiul.

— Acum nu trebuie să-mi spui numele chiar tot timpul.

Bag mâna în ghiozdan și scot și manualul de fizică. Îl las să cadă pe masă.

— Deci, ai vreo idee pentru tema proiectului?

— Temă?, se miră el.

Simt nevoia să-l iau pe Tyler pe după umeri și să-l scutur cu putere. Îmi lasă senzația că a fost absent la fiecare oră de fizică, deși a stat în clasă.

— Da, o temă. Domnul Scott a zis că toate fotografiile noastre trebuie să aibă o temă.

— Aaa, tema aia... Păi, de ce nu baschetul?, zice și își întinde picioarele lungi sub masă.

Mă uit la el consternată.

— Pe bune?

— Da, pe bunel, zice Tyler și se apleacă pe deasupra mesei spre mine. Domnul Scott a dat-o drept exemplu, deci sigur îi va plăcea tema asta.

— Sau a dat-o fiindcă s-a mai făcut de o sută de ori înainte. Ar trebui să fim

mai creativi.

Deși, la urma urmei, nu înțeleg de ce îmi pasă atât de proiectul ăsta. Să mă întâlnesc cu Tyler e o pierdere de timp. Nu e ca și cum nota la fizică ar mai conta pentru mine. Voi fi moartă înainte să apucăm să predăm proiectul.

Dar mi-aș dori să fac ceva drăguț pentru domnul Scott. Chiar dacă nu voi mai fi prin preajmă ca să-i văd reacția, mi-aș dori să știe că i-am luat ora în serios. Aș vrea să aibă ceva concret cu care să mă țină minte.

— Creativi?!

Tyler pronunță cuvântul ca și cum îi e la fel de străin ca numele Aysel.

— Da, creativi. Uite, de ce n-am merge la zoo sau ceva de genul?

Își scarpină nasul.

— La zoo? Aia e la mama naibii, tocmai în Louisville.

Nu știu cum să-i spun lui Tyler că mi-ar mai plăcea să merg la zoo o ultimă dată înainte să mor, iar acum pare ocazia perfectă să fac asta. Vreau să mai văd liliecii atârnând cu capul în jos în peșteră și urșii polari plonjând în piscina lor.

— Da, așa-i, dar putem găsi o grămadă de idei pentru fotografii acolo. De exemplu, liliecii care atârnă cu capul în jos au energie potențială, iar dacă putem prinde un leu mâncând carne crudă, asta ar ilustra perfect transferul de energie, spun, încercând să-i împachetez cât mai frumos ideea.

Tyler își înclină capul într-o parte și mă privește.

— Te-ai gândit o grămadă la asta.

— Nu chiar o grămadă. Doar mai mult decât tine.

— Corect, Aysel la fel ca Gazelle. Ok, ne băgăm la tema cu zoo.

Îmi ia pixul din mână și, înainte să apuc să protestez, îmi apucă și caietul. Îl

flutură în aer. Mă întind să i-l iau din mână, dar e prea târziu.

— Ce dracu' e asta?

Ochii i se lărgesc când citește problemele mele de fizică personalizate – cele care implică un corp spânzurat de tavan sau unul care se pregătește să sară de pe un pod. Se uită la mine și observ un sentiment pe care nu l-am mai văzut la cineva de mult: mila.

— E o glumă, Tyler, spun, și mă întind să-i iau caietul.

Îl țin strâns în brațe, odată ce l-am luat.

— E un experiment științific.

Înghite cu greu și îl simt că-și caută cuvintele. L-am lăsat mut pe Tyler Bowen. E ceva ce nu mi-ar fi trecut prin cap că voi face vreodată. Bănuiesc că pot tăia și asta de pe lista ultimelor mele dorințe.

— Uite, știi cum tu petreci mult timp gândindu-te la baschet?

Dă din cap.

— La fel fac și eu cu fizica. Mă gândesc mult la asta. Sunt o tocilară ciudată, îți amintești?

Tresare când mă aude insultându-mă singură. Ceva nu e cum trebuie. Ar fi trebuit să prindă ideea din mers și să facă și el haz.

— Mă simt de parcă ar trebui să-mi fac griji în legătură cu tine.

În mod straniu, își pune mâna în mijlocul mesei și o întoarce cu palma în sus. Nu știu ce așteaptă din partea mea, dar cu siguranță n-o să-l apuc de mână.

— Poate ar trebui să mergi să vorbești cu doamna Prendergast.

Doamna Prendergast e psihologul școlii. Chestia e că femeia aia nu ar fi în stare să-i dea cuiva sfaturi utile nici dacă viața ei ar depinde de asta. E bună la

discutat schimbările de orar și la a face comentarii legate de noile tunsori ale elevilor. Ceea ce se întâmplă cu mine o depășește grav. De fapt, ce se întâmplă cu mine ar depăși orice psiholog.

Îmi scutur capul și îmi scrâșnesc dinții, mișcându-mi buzele în sus, într-un gest care sper din suflet să fie luat drept un zâmbet.

— Doamna Prendergast, Tyler, pe bune? Adică, într-adevăr, mă deranjează că am educație fizică la finalul orarului, dar nu cred că mai poate face vreo schimbare atât de târziu în anul școlar.

Îmi întoarce încercarea mea de zâmbet și pare că răsuflă ușurat.

— Vreau doar să mă asigur că n-o să te sinucizi înainte să predăm proiectul. Aș fi complet în pom dacă ai face asta.

— Corect, îi zic. Păi, atunci, mai bine m-ai duce să văd urșii polari cât mai curând.

— Am auzit odată că peștii sunt cele mai potrivite animale de privit atunci când ai depresie și din astea.

Îmi dă un ghiont ușor în umăr, ca și cum am fi prieteni vechi.

— Așa că neapărat ar trebui să ne oprim și la acvariu.

Arunc o privire spre bannerul cu Brian Jackson. Tyler crede că mă prostesc. Asta îmi face stomacul să mi se simtă greu ca o piatră. Aștept să-mi treacă senzația, dar nu se întâmplă. Sunt ca o grenadă făcută din ceramică – solidă, densă și rece –, dar totuși fragilă. Aș putea să explodez în orice moment. Nu vreau să explodez în fața lui Tyler.

Cu cea mai lipsită de intonație voce, zic:

— Promit să te ajut să duci la capăt proiectul ăsta.

Și chiar vorbesc serios. Dacă Tyler Bowen va merge cu mine la grădina zoologică înainte de 7 aprilie, o să mă asigur că proiectul va fi terminat. În orice caz, nu vreau să fiu ținută minte drept Aysel Leyla Seran, Partener Îngrozitor de Proiect la Științe.

Mi-ar plăcea mai mult să fiu ținută minte ca săritoare și silitoare, în același timp. Problema e că, odată ce mori, nu mai poți controla felul în care oamenii își amintesc de tine. Dar, pe bune, cam asta e și ideea cu muritul: nimic nu mai e sub controlul tău.

De abia aștept ca nimic să nu mai fie sub controlul meu. Să scap.

— Putem să mergem la zoo sâmbătă, propune Tyler.

— Ziua?

Își strânge buzele într-un fel de mirare, iar ochii lui albaștri lucesc de parcă ar fi luat prin surprindere.

— De ce? Ai planuri pentru sâmbătă seara?

Vechiul Tyler Bowen și-a revenit. Criza a fost depășită cu succes.

— Poate că da. Ar fi așa de șocant?

— Ar fi destul de șocant.

— Poate că ar trebui să te duci tu să discuți cu doamna Prendergast despre cum te simți, glumesc eu.

Fac tot ce pot ca să-l determin să uite ce a văzut în caietul meu.

Începe să râdă cu poftă.

— Amuzant. În fine, aș putea să te iau de acasă sâmbătă dimineața pe la 10. Sună bine?

— E ok.

Nu e nevoie să-i spun unde stau, a venit s-o ia de acasă pe soră-mea de câteva ori. Pariez că Georgia o să facă un atac de cord când o să-l vadă pe Tyler Bowen în fața casei noastre, așteptându-mă pe mine. Gândul aproape că mă face să zâmbesc.

— Ce e?, mă întreabă.

— Nimic, îi răspund, și îmi întind și eu mâinile pe masă, în fața mea. Sunt doar bucuroasă că mergem la zoo.

JOI, 21 MARTIE

16 zile rămase

Astăzi, Mike împlinește zece ani. Ne-am adunat cu toții în camera de distracții de la Laserplex-ul Piratul Jack. Piratul Jack este, așa cum îi spune și numele, o clădire dedicată jocurilor cu laser, pe teme cu pirați. Are ferestre mici și murdare și o podea acoperită cu gresie, pătată în diferite culori.

Steve are mereu joia liberă, nu are tură, iar mama avea și ea nevoie de o zi de vacanță. Eu și Georgia am venit direct de la școală, ca s-o ajutăm pe mama să decoreze încăperea cu panglici negre și roșii, în stilul piraților, să împrăștiem pe acolo petice de acoperit câte un ochi și monede strălucitoare, care le imită pe alea de aur din comoara piraților. Dacă îți închizi ochii, îți astupi urechile și te învârți repede de câteva ori, aproape că ai putea crede că ești pe o corabie, nu eșuat în Langston, Kentucky. Aproape.

Momentan, stau în fundul camerei, singură la masă, plimbând cadoul pentru Mike de pe un picior pe altul și ținând în mâna stângă un pahar de plastic cu suc de portocale. Încerc să mă prefac că nu mă simt complet ridicol cu o pălărie de pirat, din hârtie, pe cap. Steve stă în partea opusă a camerei, cu amicii lui, și golește doze de bere ieftină. Cu toții aplaudă de fiecare dată când Mike deschide un cadou. Georgia, mama și câteva dintre prietenele ei stau la masă, lângă Steve, și bârfesc majoretele, plângându-se că Anna Beth Thomas i-a luat fața Sandrei Dewitt la concursul de frumusețe de luna trecută.

Din când în când, mama întoarce capul în direcția mea și mă privește. Cum ziceam, ea, Georgia și cu mine avem ochii la fel, dar mama are altfel pleoapele. Ale

ei sunt grele, încărcate, ridate. Parcă poartă cu ele mereu o tristețe. Să fiu sinceră, sunt puțin invidioasă pe pleoapele ei. O surprind că mă privește, așa că își mută ochii în altă parte.

Mike a trecut ca un uragan prin pachetele pe care le-a primit. Le-a sfâșiat, le-a împrăștiat pe jos. Mă gândesc că acum e rândul meu. Mă întind și pun cu grijă paharul de suc pe masă. Puțin suc portocaliu sare peste marginea paharului și îmi curge pe mână. Mă șterg pe tricou și apuc cadoul pentru Mike. Îl simt ușor, și mi-aș dori să fie greu, consistent. Merg spre fratele meu.

Mike îmi smulge pachetul din mână.

— Bună, Aysel, zice, iar ochii verzi i se aprind de bucurie.

Mike seamănă foarte bine cu Steve, ca și cum ar fi o versiune în miniatură a lui. Amândoi au păr blond ondulat, ochii mici și rotunzi de un verde spre gri și bărbii ascuțite.

— Bună, Mikey. La mulți ani.

Oamenii care mai sunt în cameră au tăcut brusc. Ne urmăresc, atenți. Am înfășurat cadoul într-o hârtie pe care scrie E=MC2 . Mike nu pare să observe. Sfâșie repede hârtia și se uită plin de curiozitate la cadoul meu, ochii lui mici făcându-se brusc de dimensiunea unor mingi de baseball.

Mike chiuie și ridică în aer cadoul, o carte de benzi desenate. Este o ediție din *Uimitorul Om Păianjen*, de Stan Lee. O strânge la piept și radiază de bucurie.

— Mulțumesc, Aysel! Ești cea mai tare!

Pune cu grijă cartea pe masă, lângă el, apoi își întinde brațele larg și mă strânge într-o îmbrățișare.

Gura mi se usucă instantaneu și stomacul mi se îngreunează de parcă s-ar fi

preschimbat într-o bilă de bowling. Îl îmbrățișez și eu ușor și îmi trec degetele prin părul lui ondulat.

— Cu plăcere, amice. Sper să îți placă s-o citești în anii care vor veni.

Mă privește chiorâș, ca și cum ar ști că e ceva greșit la ceea ce tocmai am zis. Problema e că nu-i pot spune ceea ce mi-aș dori cu adevărat să-i pot spune. Aș vrea să-i spun că am cheltuit cincisprezece cecuri de alocație ca să-i cumpăr cartea aia de benzi desenate, pentru că vreau cu disperare să aibă ceva drăguț din partea mea, ca să-mi păstreze o amintire frumoasă. Să se gândească la mine ca la o soră amabilă, de gașcă și căreia îi păsa. Nu ca la o nebună, urmașă a unui criminal, o soră care s-a omorât pe când el avea nouă ani.

Vreau să-i rămân în amintire ca fiind mai mult decât asta. Știu că ar putea să nu se întâmple niciodată, dar am visul ăsta că, peste câțiva ani, când eu nu voi mai exista, iar lui Mike îi va fi dor de mine, să deschidă cartea de benzi desenate și să o citească. Să se simtă mai bine. Să se simtă în siguranță. Să știe că poate lupta cu demonii, nu așa ca mine, care am abandonat lupta.

— Auzi?, zice o voce răgușită de lângă mine.

Mă desprind din îmbrățișarea lui Mike și mă întorc. E unul dintre amicii lui Steve. Are un păr șaten soios care îi cade pe umeri și poartă o pălărie cu model de camuflaj.

— Auzi?, repetă el. Chestiile astea sunt scumpe.

Arată spre cartea de benzi desenate, cu berea în mâna dreaptă.

— Sper că n-ai făcut rost de ea ilegal. N-am vrea să calci pe urmele tatălui tău, așa e, dulceață?

Rânjește la mine, dezvelindu-și dinții galbeni și încălecați.

O aud pe mama icnind. Mike mă trage de mâneca tricoului, șoptindu-mi:

— Aysel, nu te enerva. E în regulă.

Apucă cartea de pe masă și o duce la piept.

— O ador. Mulțumesc mult de tot!

Dau din cap spre Mike, asigurându-l în felul ăsta că e totul ok. Că nu-i voi strica petrecerea de ziua lui. Mă uit la bărbatul cu dinții încălecați, apoi mă uit la Steve. Steve îmi zâmbește strâmb, implorându-mă din priviri să nu fac o scenă. Știe că nu are ce să spună. Am mai auzit toate discuțiile astea. Sunt multe chestii care nu-mi plac la Steve, dar capacitatea lui de a rămâne tăcut în momente ca acestea nu e una dintre ele. Am aflat, de-a lungul timpului, că rămânând tăcut e singurul fel în care poți supraviețui. Din fericire, nu am nevoie să mai supraviețuiesc decât încă șaisprezece zile.

Toți din cameră sunt din nou tăcuți și se uită curioși la mine. Mă întorc la locul meu și, în scurt timp, totul se termină. Cu toții uită incidentul. Sau, cel puțin, se prefac că au uitat. Mama taie tortul de ciocolată. Are glazură moale, ușor topită. Ne atrage atenția să mâncăm repede, pentru că în douăzeci de minute intrăm să ne jucăm lasertag.

În timp ce înghit tortul, prietenii lui Mike examinează cadourile. Când unul dintre ei se întinde spre cartea de benzi desenate, cu degetele pline de ciocolată, Mike dă cadoul la o parte.

— N-o murdări. E specială.

Se uită la mine și inima mi se strânge și am senzația că în orice clipă ar putea exploda. Ar putea să se spargă de la prea multă iubire și de la lipsa ei totală, ambele în același timp. Uneori, mă întreb dacă inima mea e ca o gaură neagră – atât de

densă încât nu este niciun pic de loc pentru lumină, dar asta nu înseamnă că nu mă poate absorbi complet înăuntru.

Îmi înfig furculița în felia mea de tort și suspin. Mă ridic și mă îndrept spre ușă. Mama vine după mine și îmi pune o mână pe umăr.

— Unde te duci?

Pleoapele ei grele îi apasă ochii ca și cum, în oricare secundă, i-ar putea închide ca să nu fie nevoie să mă mai privească.

— Până la baie.

— Ok, dar să vii înapoi repede. Nu vrei să pierzi bătaia cu laser.

Cuvintele îi sunt simple. Binevoitoare. Benigne. Dar știu că ceea ce vrea de fapt să spună e să nu fac nimic prostesc. E petrecerea de ziua lui Mike. N-ar fi corect față de el să stau îmbufnată. Și chestia e că are dreptate. N-ar fi corect. Dar, din ce pot spune, nimic nu e corect în viață. Suntem cu toții făcuți din particule. Nu ne putem alege particulele. Eu am primit niște particule de toată jena. Am pierdut la loteria universului.

Chiar dacă mama nu a participat până la capăt la un concurs de frumusețe, tot a învățat cum să se stăpânească în fața oamenilor și să nu se dea în spectacol. Știe cum e treaba cu fațadele. Se pricepe să livreze un zâmbet de cinci stele atunci când de fapt ar vrea să plângă, și să vorbească cu o voce calmă și măsurată atunci când vrea să urle. Uneori, mi-aș dori să o văd plângând. Uneori, aș vrea să urle. Felul în care se poartă, ca și cum mereu e totul în regulă, mă face să mă simt și mai nebună decât sunt. Mă uit la pleoapele ei grele și ridate, manifestarea fizică a tristeții ei ascunse. Doar ele mă conving că nu sunt nebună.

Merg de-a lungul holului, uitându-mă la petele de murdărie împrăștiate pe

gresia de pe jos. Deschid ușa și ies afară. Îmi închid ochii și las vântul rece să-mi biciuie fața.

Mă aplec și îmi afund degetele în zăpada murdară care încă nu s-a topit. Degetele îmi îngheață imediat.

Șaisprezece zile rămase.

VINERI, 22 MARTIE

15 zile rămase

— Nu pot să cred că mă lași baltă mâine.

Stă așezat pe saltea și sare ușor, testându-i rezistența. În ciuda înălțimii, uneori arată ca un copil. Cred că și felul în care e îmbrăcat mă derutează. Nu mai e în hanoracul lui obișnuit și în pantalonii sport. Maică-sa trebuie să-l fi obligat să poarte salopetă și o cămașă închisă până sus, pentru ocazia asta specială. Nu se simte confortabil în ele, e ca și cum s-ar fi costumat pentru un bal.

— Te las baltă?

Mă plimb cu pași mari prin camera lui Roman. E simplă, cam așa cum mi-o imaginam; nu că aș fi petrecut prea mult timp imaginându-mi dormitorul lui, totuși. Pereții sunt cafenii și acoperiți de postere cu Wildcats, de la Universitatea din Kentucky, și au la colțuri stinghii maronii din lemn. Ar putea fi camera oricărui alt licean. Doar obiectele din ea îi dezvăluie secretele. Pe noptieră, văd o fotografie cu o fetiță știrbă, cu gura larg deschisă într-un râset și cu limba scoasă la fotograf. Are același păr bogat ca Roman, aceiași ochi de culoarea bronzului. Fetița trebuie să fie Madison.

Mama lui Roman e jos și gătește, e încercarea ei de a pregăti mâncare tradițională turcească. Ar trebui să fie interesant. Tatăl lui e încă la muncă, dar se presupune că va veni la timp pentru Marele Eveniment. Într-un fel, mă surprinde că mama lui Roman e de acord să stăm singuri în dormitorul lui. Pare că și-a dat seama că se coace ceva între mine și Roman, dar poate că e mai inteligentă decât am crezut-o la început. Deși i-a făcut cu ochiul fiului ei și i-a spus să lase ușa

dormitorului deschisă, așa că e ușor de imaginat la ce se gândește.

— Auzi, îi spun și mă întorc cu fața spre el. De ce ai lăsat-o pe maică-ta să meargă până la capăt cu asta?

— Cu care asta?

Ridic din umeri.

— Cina asta falsă. Nu te simți aiurea că ea se chinuie acolo să îi iasă bine mâncarea ca să mă impresioneze?

Se oprește din sărit pe saltea și se uită în pământ.

— Ba da, într-un fel. Dar trebuia să se întâmple.

E rândul meu să arăt confuză.

— Chiar am nevoie ca ea să creadă că devenim apropiați, spune el, încet. Pentru ca să mă lase singur cu tine pe 7 aprilie. Nu e ca și cum m-ar lăsa să hălăduiesc cu o persoană străină în ziua în care se împlinește un an de la moartea lui Maddie. E prea deșteaptă pentru asta.

Așadar, sunt un pion în jocul tău. Bănuiesc că îmi dădusem deja seama de asta. E motivul pentru care are nevoie de un partener de sinucidere, până la urmă. Și, acum pe bune, și el este un pion pentru mine. Un mijloc ca să-mi ating scopul. Scopul final, marele final, care pune capăt la tot.

Limaxul negru se tot fâțâie în stomacul meu și mi-aș dori să mănânce totul mai repede. Nu-mi place că îmi pare rău pentru mama lui Roman. Nu-mi place când îmi pare rău pentru oricine. Nu-mi place să simt nimic pentru nimeni.

Mă întorc la tras cu ochiul prin camera lui Roman. Are o minge de baseball cu autograf, care a fost plasată strategic într-o șapcă cu echipa Cincinnati Reds.

— Tata mi-a luat-o, îmi zice el. Am fost la un meci când eram mic.

Dau din cap și continui să-i ating obiectele. Sunt curioasă dacă îl deranjează. Să scot la iveală toate secretele din camera asta, în timp ce el privește detașat. Mă uit peste umăr la el. S-a dat jos din pat și are bărbia îndreptată spre tavan. Dacă îl supără ce fac eu acum, n-o arată. Poate că e o consecință a faptului că știi că vei muri: secretele tale nu mai contează. După ce nu vei mai fi, cineva tot le va descoperi, oricum. Vor fi inspectate atent și analizate în amănunt de alți oameni, iar tu nu vei mai putea face nimic.

Nu-mi place ideea că alți oameni îmi vor inspecta secretele. Deși nici nu sunt atât de sigură că am secrete. În afară de FrozenRobot. El, da, e un secret. Și mai e și secretul pe care îl țin ascuns de el – ce a făcut taică-miu.

— Deci, te duci la zoo mâine?

— Mda, zic, răsfoind *O călătorie spre centrul Pământului*.

E cumva drăguț că pare să aibă o obsesie pentru Jules Verne. O strecor la loc pe raft și scot *Douăzeci de mii de leghe sub mări*.

— Îmi plăceau cărțile astea când eram mic.

— Aha.

Dau paginile, uitându-mă la ilustrațiile în alb și negru. Este o ediție bună a cărții, genul pe care îl cumperi la un preț ridicat. O ediție de colecție. O creatură înspăimântătoare a mării se uită la mine dintre pagini, cu ochii ei de mărimea unui grapefruit. Închid cartea cu zgomot.

Mă apropii de acvariul de sticlă în care trăiește vestitul Căpitan Nemo. Acum, țestoasa înoată în apa mică, dând din picioarele ei pline de solzi.

— I-ai pus numele după Jules Verne?

— Ți-am mai zis, nu eu i-am pus numele.

Vocea lui Roman devine brusc mai aspră și mai rece, echivalentul verbal al unei palme.

Mă scutur ca și cum aș vrea să înlătur duritatea cu care m-a lovit.

— Cine i l-a pus?

— Maddie.

Abandonez discuția și încep din nou să mă uit la țestoasă. Nu știu prea multe despre broaștele țestoase, dar asta pare excepțional de bine îngrijită. Are un castron cu fructe proaspete, mingi roșii de ping-pong cu care să se joace și o piatră mare, netedă, pe care să se întindă la soare. Mă întreb cum poate suporta Roman gândul că o va lăsa singură pe lume și dacă are idee ce se va întâmpla cu biata țestoasă când el nu va mai fi pe aici să aibă grijă de ea. Îmi mușc buzele – nu am destul curaj cât să-l întreb. Sau poate nici nu vreau să aflu răspunsul.

— Te-ai cuplat cu tipul ăla sau ceva de genu'? Tipul cu care mergi la zoo?

Încerc să nu râd și îi ignor întrebarea prostească. În mod evident, nu e prea preocupat de soarta Căpitanului Nemo. Sau, dacă este, încearcă să nu se gândească la asta. Mă aplec să-i inspectez acum raftul cu trofee sportive. Le citesc inscripțiile. Cele mai multe sunt nu tocmai importante, de ligă minoră, dar este acolo și o placă mare, argintie, care iese în evidență. Pe ea scrie Cupa de Baschet a Liceului Willis. O ridic și mă uit la ea mai de aproape. E grea, de abia o pot ține în mână.

— Deci, prietenii tăi aveau dreptate. Chiar erai bun la baschet. De ce ești așa modest când vine vorba de asta?

Ridică din umeri.

— Așa, pur și simplu.

— Așa, de ce?

— Nu e vorba că eram bun. Încă sunt. Și e ciudat să te lauzi cu chestiile la care încă te pricepi.

— Dar nu mai joci?, îl întreb.

— Nu.

Se aruncă din nou pe saltea.

— Nu mai fac nimic de la un timp.

— În afară de a-mi reproșa mie că mă duc la zoo. Nu e ca și cum noi doi ne-am fi făcut planuri. În plus, mi se pare mie sau începi să devii dependent de mine, FrozenRobot?

— Nu-mi spune așa.

— Ok, ok.

Aruncă o pernă spre mine și mă pocnește peste față.

— Hei, ia vezi!, îi zic, masându-mi obrazul, ca și cum perna chiar ar fi avut putere să-mi lase o urmă.

— Scuze, voiam doar să-ți atrag atenția, pentru că am o idee.

— Ia spune-mi.

Sare din pat și se așază pe podea, sprijinit de saltea. Îmi face semn să mă așez și eu pe jos, lângă el. Îl ascult. Bănuiesc că s-a săturat să-mi tot bag nasul prin trofeele lui. Îmi sprijin capul de marginea saltelei, care e surprinzător de confortabilă.

— Mi-am dat seama că o să mor cu tine, dar nu știu nici măcar care e culoarea ta preferată.

Îmi pun mâna la gură și dau din cap. *Bravo, ai făcut din nou ca totul să devină ciudat, FrozenRobot.* În timp ce mă gândesc la întrebarea lui, îmi iau mâna de la

gură și încep să trag de scamele de pe covor. E mai curat decât cel din camera mea și a Georgiei. Nu are pe el firimituri de chipsuri, ascunse prin țesătură.

— Ce-i?, mă întreabă.

— Culoarea mea preferată n-o să-ți spună prea multe despre cine sunt.

Se așază mai aproape de mine, iar umărul i se sprijină pe al meu.

— Bine. Atunci spune-mi ceva despre tine, orice. Vreau să știu orice ai chef să-mi spui. Nu mi se pare corect să fii chiar o străină.

— O străină? Știi chestii despre mine. La naiba, maică-ta îmi face mâncare chiar acum.

Se uită pierdut la mine, așa că adaug:

— Mâncare turcească. Gătește mâncare turcească pentru mine. Fiindcă eu sunt...

Își ridică mâna și mă oprește:

— Știi ce vreau să zic. În afară de treburile astea superficiale.

Ochii i se măresc și arată într-un fel ca un cățeluș. Un cățeluș trist.

— Vreau să știu ceva real. Ceva ce nu oricine de pe lumea asta știe despre tine.

Fața de cățeluș e tot acolo, colțurile buzelor s-au lăsat în jos.

— Nu pot adormi când am șosete în picioare, dar picioarele mele sunt mereu reci, așa că e o problemă.

Îmi zâmbește strâmb. Se uită la tenișii mei Converse de culoare gri.

— Maddie ura să poarte șosete.

— Pe bune?

— Da. Mereu îmi spunea că atunci când le poartă are senzația că picioarele i

se sufocă.

— O fată deșteaptă.

— Chiar era, zice el.

Apoi își lasă capul pe umărul meu și habar n-am ce ar trebui să fac. Bănuiesc că așteaptă o încurajare, dar nu am de unde să-i ofer. Îmi încrucișez brațele într-un fel ciudat și încep să intonez *Simfonia a 24-a* de Mozart.

Dar pe el nu pare să-l deranjeze. Nu se mișcă din poziția aia și îi simt umerii ridicându-se și coborând ușor în ritmul respirației. De curând, am devenit mult mai atentă la lucrurile pe care le facem ca să rămânem în viață – inspirațiile noastre, expirațiile, bătăile inimii.

— Pot să te întreb ceva, dar să nu te superi?

— Orice, zice el.

— Știu că tu te învinovățești pentru moartea lui Maddie, dar o fac și părinții tăi?

Corpul îi devine brusc rigid, dar tot nu-și ridică capul de pe umărul meu. Ba dimpotrivă, devine și mai greu, ca un buștean proptit de un perete.

— Nu vor să accepte ce s-a întâmplat. Însă o aud pe maică-mea plângând în fiecare noapte. Încearcă să pară curajoasă, dar știu că e distrusă pe dinăuntru. Și e distrusă numai din vina mea. Așa că, bănuiesc, nu mă învinovățesc și ei pe mine, cel puțin nu direct. Dar cred că numai din cauză că se tem să nu mă piardă și pe mine.

Inima mi se strânge. Îmi închid ochii și încerc să-mi scot din minte ceea ce tocmai mi-a spus Roman, dar imagini cu mama lui încep să-mi bântuie prin cap. O văd stând deasupra cadavrului fiului ei – hainele lui pline de apa din râu, fața

albastră și rece, gura deschisă, cu salivă scurgându-i-se de-a lungul feței.

Simt gust de vomă în gât și mă trag mai departe de el.

Corpul lui răspunde brusc și sare în picioare. Apoi se așază din nou, de data asta în poziția lui preferată, cea de scaun de camping, cu picioarele strânse la piept. Oamenii sunt haioși, într-un fel aparte. Cu cât stai mai mult în jurul lor, cu atât observi că fiecare face aceleași gesturi, iar și iar. Cu toții vrem să credem că fiecare zi e diferită, că în fiecare zi ne schimbăm, dar, pe bune acum, pare că anumite lucruri sunt întipărite în noi chiar de la început.

Gesturile noastre sunt un limbaj diferit. Nu le putem falsifica la fel de ușor cum o facem cu cuvintele noastre. Gesturile sunt limbajul energiei noastre – sunt verbalizarea concretă a energiei noastre potențiale care își atinge climaxul și explodează în energie cinetică, devine vie. De pildă, Georgia își pune întotdeauna mâinile pe coapse când vrea ceva și mereu, dar mereu își suflă părul care îi cade pe față, cu gestul ăla cu care ar trimite o sărutare din palmă către tine. Energia ei potențială îi spune: „Ești cea mai tare", „Ești în control", „Ești frumoasă și demnă de a fi iubită". Apoi, energia ei devine cinetică și reprezintă aceste gânduri sub forma unor acțiuni care se ridică la nivelul potențialului.

Nu am idee dacă Roman a fost dintotdeauna acest băiat cu zâmbetul în formă de semilună, care se așază ca un scaun de camping. Poate că astea s-au întâmplat după ce a murit Maddie. Dar un lucru e sigur: corpul lui e mereu în alertă, ca și cum ar merge tot timpul pe sârmă, suspendat la mare înălțime deasupra pământului. Am senzația că energia lui potențială îl apără de toată durerea din lume, spunându-i: „Zâmbește, totul se va termina curând" și „Stai chircit, în felul ăsta o să simți mai puțin". Poate chiar și după moarte, energia lui va continua să trăiască

și să facă aceste gesturi. Mă întreb dacă astea sunt lucrurile pe care mama lui și le va aminti despre el. Sau dacă și-l va imagina mai degrabă pe terenul de baschet, driblând, sau întins pe canapea, schimbând posturile la televizor, sau cu nasul într-un roman de Jules Verne.

Mă gândesc la ce va face energia mea după ce voi muri. Mă mai întreb dacă energia noastră chiar va trăi după noi.

Se întinde și-mi atinge brațul.

— Aysel?

— Da?

— Păreai dusă departe.

— Nu, scuze.

— Ok, deci m-am gândit..., zice.

— Da?

— Vreau și eu să merg la grădina zoologică cu tine. Ar trebui să mă iei și pe mine când te duci cu tipul ăla.

Înainte să-i pot răspunde, mama lui ne strigă.

— Copii, e gata cina! Haideți jos!

Se ridică ușor și îmi întinde mâna. O apuc, iar el mă trage în sus. Știu că așteaptă să-i spun ceva în legătură cu dorința lui de-a veni la zoo, dar mă prefac că nu mi-a zis nimic. Se apleacă în fața mea, ironic, invitându-mă să cobor scările înaintea lui.

Mama lui Roman ne așteaptă în hol. Îmi apucă fața în palme și mă trage aproape de ea.

— Sunt așa de bucuroasă că ai putut să vii! Sper să-ți placă mâncarea.

Știu că ar trebui să-i spun că nu sunt vreo expertă în mâncarea turcească, că de fapt nu știu mai nimic despre bucătăria lor tradițională, că ar fi putut să-mi pregătească un cheeseburger, iar mie să mi se pară foarte autentic. Dar într-un fel îmi place să fiu în centrul atenției. Încerc să înțeleg de ce Georgia se hrănește cu asta. E drăguț să existe oameni care să-ți aștepte cu sufletul la gură următoarea mișcare. Rețin sentimentul ăsta, îl împăturesc și-l pun deoparte, să stea bine. Mă bucur că mi-a fost dat să-l am înainte de 7 aprilie.

— Aysel, spune ea, pronunțându-mi perfect numele. El este domnul Franklin.

Tatăl lui Roman este înalt ca fiul lui, aproape chel, cu o față lungă și îngustă. Întinde mâna spre mine, iar eu i-o strâng.

— Mă bucur să te întâlnesc, spune el, iar eu încerc să-mi compun o față cât mai prietenoasă.

— Aysel și Roman s-au cunoscut la vechiul teren de sport, îi spune ea domnului Franklin, agățându-se de brațul lui.

Domnul Franklin se întoarce spre Roman.

— Jucai baschet acolo?

Îi simt surpriza din voce. Ochii mei se plimbă de la domnul Franklin la Roman, pe urmă la doamna Franklin, după care repetă același traseu. Mi-e teamă că domnul Franklin s-a prins că e ceva în neregulă la povestea noastră.

— Mor de foame, spun eu, sperând să evit în felul ăsta mai multe întrebări despre cum ne-am cunoscut eu și Roman.

— Și eu, zice tatăl. Haideți să mâncăm.

Odată ce ne-am așezat la masă, mama lui Roman ne cere să spunem o rugăciune. Eu nu-mi închid ochii, dar observ că Roman o face. Toată camera miroase a

paprika și a cimbru, iar capul mi se umple cu figura ridată a bunicii mele. Îmi ținuse fața în mâini, cam așa cum făcuse și doamna Franklin mai devreme, și îmi șoptise ceva în turcă. Nu înțelesesem niciun cuvânt, așa că îmi imaginasem că îmi zisese „Te iubesc, Aysel. Te iubesc, deși el a făcut ceea ce a făcut. Te iubesc, chiar dacă îmi amintești de el".

Știu acum că ea probabil nu-mi spusese asta. Dar tot e plăcut să-ți imaginezi.

Doamna Franklin îmi întinde o caserolă caldă cu mâncare.

— Este kuzu guvec.

Mă privește cu atenție, de parcă ar vrea să-i confirm că a pronunțat corect. Nu am nici cea mai vagă idee, așa că dau din cap.

— E ca un fel de tocăniță cu carne de miel, spune ea, și eu dau încă o dată din cap.

Masa e încărcată cu multe alte feluri de mâncare – frunze de viță de vie umplute cu carne, kebab de miel și de pui, pilaf de orez și sos de iaurt. Este și o farfurioară plină cu ardei iuți, pentru Roman. Probabil că i-a luat ore bune să pregătească toate astea și chiar arată fantastic, numai că atunci când îmi înfig furculița în carnea de miel, pregătită să iau o înghițitură, simt cum apetitul îmi dispare. Mă uit la doamna Franklin, cu fața ei zâmbitoare, plină de bunăvoință, și știu că eu și Roman îi vom frânge inima.

Toată cina, eforturile ei de-a pregăti mâncare turcească și de a relaționa cu mine, toate sunt mai mult decât a făcut vreodată mama mea. Doamna Franklin continuă să îmi zâmbească, vrând să știe ce părere am despre ce a gătit. Ochii îi sunt strălucitori și recunosc acea scânteie din ei. Speranță. Crede că Roman se simte mai bine, că și-a făcut o nouă prietenă, că este interesat de o fată.

Chiar îi vom frânge inima pe 7 aprilie. Îmi plimb fără rost furculița prin farfurie, împingând carnea de miel în orez.

— E chiar foarte bun, draga mea, zice domnul Franklin, ștergându-și buzele cu un șervețel. Trebuie să recunosc că aveam emoții la început. Nu că aș fi crezut că n-ar fi bun, doar că n-am mai mâncat așa ceva, încheie el și mă privește.

Dau din cap, ca să-l asigur că nu mă simt ofensată de neîncrederea lui față de mâncarea tradițională a țării mele. Nu știu suficient de multe despre bucătăria turcească, ca să mă simt jignită dacă lui nu i-ar fi plăcut. Mă întreb cum ar fi chiar să știu mai multe despre locul din care provin părinții mei.

Doamna Franklin e foarte bucuroasă că soțul ei a lăudat mâncarea.

— Îți place și ție, Aysel?

— E delicioasă, spun eu, cu aerul unui expert.

— Ah, ce bine.

Își împreunează mâinile și strălucește de bucurie.

Chiar nu vreau să-i frâng inima.

SÂMBĂTĂ, 23 MARTIE

14 zile rămase

Eu și Georgia stăm așezate la masa din bucătărie, iar ea trage cu ochiul pe fereastră. Cred că speră să-l observe puțin pe Tyler, înainte să plecăm.

— Cine e bunăciunea aia?, zice, lipindu-și fața de geam.

Iau o înghițitură din cafeaua mea neagră. Încerc să mă educ să-mi placă cafeaua, dar, oricât aș încerca, nu pot trece de gustul ei amar.

— Păi, parcă îl știai pe Tyler.

— Ei, nu-ți bate joc de mine. Tipul ăla nu e Tyler.

Aud soneria și mă ridic să ajung la ușă, dar Georgia e mai rapidă ca mine. Deschide ușa de perete, își pune mâinile pe coapse și spune, cu cea mai dulce voce:

— Hei, mă bucur să te întâlnesc.

— Ăăă, bună, zice Roman și intră în hol.

Nu m-am simțit niciodată jenată de locuința mea, asta și pentru că îmi petrec cea mai mare parte a timpului simțindu-mă jenată de tatăl meu, iar el evident e absent, dar în secunda în care Roman pășește înăuntru, încep să observ toate amănuntele care alcătuiesc un tablou greșit. Covorul e pătat, iar în chiuvetă sunt o grămadă de vase murdare. Nu seamănă deloc cu locuința lui imaculată, fără dezordine și pete.

Nu e ca și cum chiar ar trebui să-mi pese ce gândește. Adică, nu cred că va hotărî să nu mai sară de pe stânca de la Vârful Crestville pentru că locuința mea e un dezastru, numai că nu îmi place deloc ideea că lui i-ar fi milă de mine. Îmi doresc ca limaxul negru să-mi mănânce și conștiința de sine, odată cu fericirea. La

naiba, ar trebui să fac cumva să-i cresc un pic pofta de mâncare.

Întinde mâna să o salute pe Georgia, ca și cum ar fi un politician în campanie electorală. Bănuiesc că manierele sudiste nu mor niciodată. Îmi fac o notă în minte să renunț la a mai folosi cuvântul moarte într-un mod ironic și abstract.

— Eu sunt Roman. Sunt un prieten de-al surorii tale.

Sunt surprinsă că și-a dat seama că Georgia e sora mea, ținând cont cât de puțin semănăm.

— Soră vitregă, izbucnesc eu.

— De ce trebuie să zici mereu asta?, mă întreabă Georgia și mă privește cu atenție.

Apoi continuă să-și scuture coada de cal lucioasă și să dea din gene în direcția lui Roman. E clar pusă pe modulul de flirt.

— De unde o cunoști pe sora mea?

Roman privește în podea și își târșâie puțin picioarele.

— Păi, ne-am întâlnit în urmă cu câteva săptămâni la terenul de baschet din Willis.

Georgia se întoarce pe călcâie să mă privească:

— Ce căutai tu în Willis?

— Ce-ți pasă ție ce căutam?

Îi fac un semn lui Roman să ia un loc la masa din bucătărie.

— Vrei ceva de băut?, îl întreb.

În timp ce-i urmăresc ochii inspectând camera, mi-aș dori să-mi așez mâinile peste ei și să-l conduc afară din casă înainte să mai apuce să vadă și altceva.

— Maică-mea muncește, spun, încercând să găsesc o scuză validă care să

explice de ce casa noastră e un dezastru.

— Daaa, lucrează la Swift Mart, adaugă Georgia, strecurându-se și ea în bucătărie. Șase zile pe săptămână, săraca femeie.

Săraca femeie? Sunt lucruri mult mai rele în viața maică-mii decât turele de la Swift Mart. De exemplu, primul ei soț este un criminal condamnat. Sau fiica ei cea mai mare este o ciudată afectată de depresie.

— Nu ai treabă în altă parte? Repetiție cu majoretele sau ceva?, o întreb pe Georgia și deschid frigiderul.

Roman nu mi-a răspuns dacă vrea ceva de băut, dar o să-i dau un suc de portocale, să fie. Îl torn în pahar și pun paharul în fața lui.

— Mulțumesc, zice el, absent.

Mintea lui pare că e în altă parte. Abia acum observ că paharul în care i-am turnat sucul e plin de praf. Ce scârbos. Uneori, e nevoie să te uiți la cineva care observă felul în care trăiești, ca să te prinzi și tu că ceva e în neregulă cu felul în care trăiești.

Georgia se așază pe scaun, lângă el.

— Nu am repetiție cu majoretele azi. Mă gândeam să vă întreb dacă aș putea veni cu voi.

Mă abțin să nu-mi pice falca de uimire. *La dracu', glumește sau ce?*

— Păi da, dar e o excursie pentru un proiect.

Se întoarce spre Roman.

— Lucrezi și tu la proiectul ăsta?

Roman zâmbește ușor spre mine, apoi răspunde:

— Nu. Doar că îmi place la zoo. Simțul aventurii, animalele.

Georgia își proptește coatele de masă și rânjește la mine:

— Și mie îmi place la zoo.

Aud soneria din nou și mă duc să deschid ușa. Tyler Bowen stă pe trepte, cu mâinile îndesate în buzunare, cu o șapcă albă de baseball pe cap, care îi acoperă și ochii.

— Neața, zice.

— Bună, vrei să intri o secundă?

Ridică din umeri.

— Sigur.

— Salut, Ty, zice Georgia și sare imediat de pe scaun.

Aleargă la Tyler și îl îmbrățișează.

O îmbrățișează și el, strângând-o tare și ridicând-o în brațe. Ea chicotește, iar eu și Roman schimbăm o privire care vrea să spună Ce-Mama-Dracului.

— Ce mai e nou?, zice Tyler și nu-mi dau seama dacă e o întrebare pentru tot grupul, dar în orice caz numai Georgia răspunde.

— Tocmai întrebam dacă aș putea veni și eu la zoo cu voi.

Îi aruncă lui Tyler o privire imploratoare, de cățeluș, ca și cum el ar putea avea votul decisiv, după *nu*-ul meu spus pe un ton categoric și indiferența lui Roman.

— Nu știam că-ți place să-ți petreci timpul cu soră-ta, îi zice Tyler, pe un ton serios.

Acum mai că mi-aș dori și eu să-l îmbrățișez pe Tyler.

— Cred că ar trebui să vii, zice Roman.

Bravo, iar acum vreau să-i trag lui Roman un pumn în moacă. Aparent, și-a modificat votul de la a fi indiferent la *da*. Să-l ia naiba.

— Io-s Tyler, apropo, zice Tyler, întinzându-i mâna lui Roman. Tu ești...?

— Roman.

Strânge mâna întinsă de Tyler. Cu putere. Bravo, FrozenRobot.

— Sunt prieten cu Aysel.

Tyler încearcă să-și ascundă șocul, dar e evident pentru toată lumea la ce se gândește. E același lucru pe care l-ar gândi oricine, dacă ne-ar vedea pe mine și pe Roman scoși din context – un tip arătos care joacă baschet și o fată brunetă și ciudată, cu bucle rebele și cu sprâncene care îi ocupă jumătate din față. Cred că toată lumea ne vede scoși din context, până la urmă.

— S-au cunoscut la un teren de sport din Willis, se oferă Georgia să-l lămurească și îi zâmbește lui Roman.

— Înțeleg, zice Tyler. Păi, n-ar trebui s-o luăm din loc? Că animalele devin mai somnoroase după prânz. Și trebuie să le facem poze în timp ce se mișcă, nu?

— Da, așteaptă doar să-mi iau aparatul. Ne vedem afară?

— Conduci tu?, îl întreabă Georgia pe Tyler.

— Dap, zice el, bălăngănind cheile în aer. Încăpem toți.

— Vreau locul din față!, țipă Georgia, țopăind pe loc.

Urc scările în fugă până în camera mea și scotocesc prin ghiozdan după aparatul de fotografiat pe care l-am împrumutat de la bibliotecă. Îl găsesc într-un final și-l pun într-o poșetă pe care o iau din dulapul Georgiei. E albastru deschis, culoarea pentru bebelușii de sex masculin, și are formă de scoică. E din piele. Nu e ceva ce eu mi-aș cumpăra într-un milion de ani, dar aparatul încape perfect în ea, și, în plus, cui îi pasă dacă culorile pudrate mai sunt la modă? Trendurile sunt ultima mea grijă în momentul ăsta.

Mă așez pe podeaua dormitorului și trag de câteva ori aer în piept, adânc, intonând *Recviemul* lui Mozart, pregătindu-mă mental pentru ce urmează să se întâmple. Chiar când sunt pe punctul să cobor, aud un târșâit în spatele meu.

— O să fie o zi interesantă, zice Roman.

Foarte politicos că ai venit în camera mea fără o invitație, FrozenRobot.

— Mie-mi spui... Nu pricep de ce ai vrut să vii și tu, de fapt.

Îmi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic de jos.

— Fii sinceră, acum chiar te bucuri că am venit, altfel ar fi trebuit să înduri spectacolul Tyler-Georgia de una singură.

— Tu ești cel care i-a zis că poate veni și ea, mormăi în timp ce coborâm scările.

— E mai bine așa, zice el și îmi deschide ușa.

Îmi apuc jacheta din cuierul de pe hol, scot cheile din buzunar și încui ușa.

— Mă îndoiesc.

— Chiar este. Ai încredere în mine, zice.

Aerul este proaspăt, cerul e senin și poți simți o umezeală specifică primăverii, un miros ca de flori. E o zi perfectă ca să mergi la grădina zoologică. Ne îndreptăm spre mașină și îl observ atentă pe Roman. Nu știu dacă încredere e ceea ce simt față de el. Bănuiesc că ar trebui să am încredere că va sări și el când o voi face eu, deși nu știu cât mai contează asta, din moment ce voi muri oricum. Știu că e îngrozitor să gândești asta, dar e un argument pe care criticii sinuciderii chiar l-au priceput – este un gest egoist. E numai și numai despre tine, ceea ce face ca toată treaba cu partenerul de sinucidere să fie atât de ciudată.

Ai nevoie de partenerul tău, până când nu mai ai.

SÂMBĂTĂ, 23 MARTIE

Mai târziu

14 zile rămase

Ajungem la grădina zoologică după două ore de condus. Drumul până acolo n-a fost atât de îngrozitor pe cât m-aș fi așteptat – cu toții am fost destul de tăcuți, ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului ascultând-o pe Georgia îngânând cântecele de la radio. Din când în când, Tyler îi mai punea câte o întrebare, iar ea îi răspundea în felul ei specific, plin de entuziasm.

Îl interogase pe Roman, iar el se descurcase destul de bine. Din senin, l-a întrebat dacă suntem împreună, iar el a reușit să-i dea un răspuns ambiguu, lăsând-o să-și imagineze ce avea chef. După ce i-am cunoscut mama, mă gândesc că a dobândit multă experiență la a răspunde la chestii care te iau pe neașteptate, întrebări la foc continuu.

Tyler parchează mașina și toți patru ne îndreptăm spre intrarea de la zoo. Ne așezăm la coadă ca să cumpărăm bilete. E și un moment straniu în care sunt convinsă că Tyler vrea să-i plătească biletul Georgiei, dar asta ar însemna să se simtă obligat să-l plătească și pe al meu, și, să fim serioși, Tyler Bowen nu vrea să-și irosească banii pe mine.

Roman trece în fața mea și îi întinde un teanc de bani femeii de la casă:

— Patru bilete pentru elevi, vă rog.

— Roman, nu e nevoie, se plânge pe un ton fals Georgia.

— Pe bune, frate. Pot să-mi plătesc biletul, nu e panică, zice Tyler.

— Nu-ți face probleme, zice Roman și îmi zâmbește.

Femeia de la ghișeu numără restul și i-l dă. Observ că mâinile ei arată mult mai îmbătrânite decât fața. Mă uit în jos, la ale mele, și nu știu dacă să mă simt bucuroasă sau tristă că nu le voi vedea niciodată pline de riduri.

Odată ce suntem intrați, îi șoptesc lui Roman:

— Ce-a fost asta?

El ridică din umeri.

— Nu-i poți lua cu tine.

Aici are dreptate, cred. Eu am cheltuit aproape toți banii pe care-i aveam puși deoparte pe cadoul pentru Mike, iar poate că restul îi voi lăsa maică-mii. Măcar atât pot face ca să o recompensez că i-am nenorocit viața în ultimii șaisprezece ani.

Tyler își încrețește sprâncenele când mă vede șoptindu-i lui Roman la ureche.

— Nu știam că o să transformi proiectul nostru într-o întâlnire amoroasă, zice el.

Georgia se strecoară la brațul lui Tyler.

— De asta am venit și eu, Ty. Ca să nu te simți lăsat pe dinafară.

Îmi dau seama că Tyler se forțează să zâmbească, dar îi mângâie mâna ca și cum ar fi în al nouălea cer că este agățat de brațul unei creaturi numite Georgia.

— Grădina zoologică a fost ideea ta, Aysel. Unde ar trebui să mergem acum?, întreabă el.

— De ce să nu începem cu peștera? Putem fotografia liliecii. Să surprindem cum atârnă cu capul în jos. Energia potențială.

— Așa, da. Ești obsedată de chestii care stau spânzurate, zice Tyler, cu o voce încordată.

Roman și Georgia se uită la mine, iar eu mă prefac că nu am înțeles ce vrea

colegul meu să spună.

— E pe aicil, zic, și o iau în fruntea grupului.

Practic, știu pe dinafară grădina zoologică din Louisville. Când eram mică, mama mă aducea foarte des aici, în weekenduri. Credea că e bine să petrecem noi două timp împreună. A renunțat însă pe când am împlinit opt ani. Îmi place să cred că asta s-a întâmplat din cauză că crescuse și Georgia, iar Mike nu mai putea fi stăpânit la fel de ușor ca pe vremea când era bebeluș, dar în realitate cred că și-a dat seama cât de mult încep să semăn cu tata și asta a îngrozit-o.

N-o să pot uita niciodată acea dimineață când am coborât la micul dejun și mama stătea aplecată la chiuveta din bucătărie, cojind o portocală, cu spatele la mine. Probabil că am făcut un zgomot și ea s-a întors brusc. Când m-a văzut, a urlat și a scăpat feliile de portocală pe jos. Nu pot uita cât de triste și singuratice păreau feliile de portocală, jumulite în cădere, sângerând suc portocaliu.

După asta, zisese: „Iartă-mă, scumpo. Mi-ai amintit de cineva și m-am speriat un pic". Chestia e că, deși aveam numai zece ani, mi-am dat seama de cine îi aminteam. Poate că eram mică, dar nu eram proastă.

Interiorul peșterii este exact așa cum îl știam. E foarte întunecos și miroase a fructe și legume ușor stricate. O aud pe Georgia chicotind în spatele meu, ceea ce înseamnă că grupul nostru a reușit să țină pasul cu mine. Trec în fugă de cușcile oposumilor și ratonilor și găsesc expoziția de lilieci vampir. Exact așa cum îmi aminteam, stau atârnați de tavan, cu aripile lor negre, acoperite de piele, înfășurate în jurul corpurilor mici.

Roman se strecoară pe la spatele meu și îmi pune o mână pe umăr. Sar într-o parte, speriată.

— Sunt doar eu, zice.

— Știu.

Exact asta mă face nervoasă. Îmi scot aparatul foto din poșetă.

— Mersi că mi-ai cerut voie să împrumuți poșeta mea, face Georgia.

— Ar trebui să vorbești mai încet. N-am vrea să speriem animalele, îi zic.

Georgia se uită cumva urât la mine și își încrețește buza de sus. Dinții foarte albi îi strălucesc în camera întunecată.

— Asta chiar e amuzant. Tu să-i spui cuiva să nu fie înfricoșător.

— Georgia, o avertizează Tyler printre dinți.

— Ei, ce e?, zice Georgia și își trage capul mai în spate.

Remarca ei cum că eu aș fi înfricoșătoare rămâne suspendată în aer ca un nor care aduce furtună.

— Ăăă, zice Roman, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. N-ar fi mai bine s-o lăsăm pe Aysel să facă fotografia?

Aparatul îmi tremură în mână și inspir adânc. Îl deschid și încerc să încadrez cât mai bine. Fac câteva poze, pe urmă mă uit prin ele, să văd ce a ieșit.

— Uite, îi spun lui Tyler și-i întind aparatul, cred că asta e bună.

Cât eu am pozat liliecii, Georgia a dat o fugă la cușca câtorva tatu, despre care a spus că sunt *atât de drăguți*, iar Roman a mers cu ea.

— Daaa, cred că domnului Scott o să-i placă poza asta, zice Tyler.

Păcat că eu nu voi mai fi prin preajmă ca să-i văd reacția. Îndes aparatul la loc în poșetă.

— Mergem și noi la tatu?, îl întreb.

— Vrea doar să fie prietenă cu tine, să știi, zice Tyler.

Trag fermoarul poșetei atât de puternic, încât aproape îl smulg.

— Eh. Nu prea cred.

— Ba da, chiar așa este. De asta a venit azi cu noi.

— Da, sigur!

— Asta e ce mi-a spus în mașină. Înainte ca tu și Roman să ieșiți din casă, zice Tyler.

Mă uit la el cu o privire lipsită de orice expresie.

Mergem de-a lungul peșterii, în căutarea animalelor tatu, și mă gândesc la ce a spus Tyler. Sunt convinsă că e o tâmpenie. Georgia a venit ca să încerce să se dea la Tyler. Dacă s-ar cupla oficial cu Tyler, statutul ei social ar exploda, ar ajunge în fruntea topului – majoreta boboacă se întâlnește cu starul sexos al baschetului. E ca un film pentru adolescenți, plin de clișee. Îi spun asta și lui Tyler, iar el își suge obrajii, ca și cum meditează dacă e adevărat sau nu.

— Se poate, dar știu și că își dorește să fiți prietene.

În timp ce ne apropiem de tatu, îi văd pe Roman și Georgia stând foarte aproape unul de altul, lipiți de geam. Se uită la animale și râd, de parcă s-ar cunoaște de când lumea.

— Nu sunt sigur că de mine este interesată, zice Tyler și-mi dă un ghiont.

Îmi dau ochii peste cap.

— Îl poate avea pe Roman, dacă-l vrea, zic.

Dar multă baftă cu asta, din moment ce va fi mort în câteva săptămâni.

Roman zâmbește când ne vede.

— Unde mai mergem?

— La lei?, sugerez eu. Cred că îi hrănesc pe la prânz. Dacă ne grăbim, îi

putem fotografia când sunt la masă.

— Mi-e așa sete, se plânge Georgia. Vrei să vii cu mine să ne luăm o limonadă?, îl întreabă pe Roman.

Roman se uită la mine, iar eu ridic din umeri.

— Ne vedem la lei, atunci, îi zic.

— De fapt, și mie îmi e sete. Vin eu cu tine, spune Tyler.

Georgia se încruntă:

— Ah. Bine.

— Atunci, merg eu cu Aysel, spune Roman și vine lângă mine. Ne vedem mai încolo.

După ce Georgia și Tyler dispar din peisaj, îi spun:

— Pfff, ai pierdut ocazia de a te săruta cu Georgia la standul de răcoritoare.

— Am crezut că mi-ai promis să nu mai faci glume proaste.

Îi arunc privirea de M-ai Prins, Ce Să Fac. Ieșim din peșteră și ne îndreptăm spre cușca leilor. Când ieșim afară, observ că cerul s-a întunecat și soarele s-a ascuns în spatele unor nori care par să aducă ploaia în curând. Îmi bag mâinile în buzunarele gecii și îmi trec degetele peste țesătura moale.

— Nu era o glumă. Sunt convinsă că vrea pe bune să te cunoască mai bine.

— Voi două nu prea semănați. Care-i treaba?

Mă uit fix în față, evitându-i privirea.

— Nu avem același tată.

— Da, ai zis că e sora ta vitregă, dar chiar și așa. Tu ești ca un leu și ea e ca un... tatu.

— Un tatu?

Îmi atinge ușor umărul.

— Știi ce vreau să spun.

— Tatăl meu este ceea ce ne diferențiază. Nu mă aștept să înțelegi, dar *diferența* asta face toată diferența dintre noi.

Îl privesc aspru, sperând să lase baltă subiectul.

Ajungem la lei. Doar trei din ei sunt în zona în care îi putem vedea, dar nu par să mănânce. La naiba. Probabil că am întârziat și am pierdut ora la care li se dădea de mâncare. Masculul se odihnește pe o piatră mare, iar cele două femele stau și ele tolănite în colțul opus al spațiului îngrădit. La un moment dat, masculul deschide gura și cască, iar un copilaș de lângă noi începe să sară în sus și-n jos, plin de entuziasm. Un alt copil, care nu pare la fel de curajos, se ascunde în spatele maică-sii. Bag mâna după aparatul foto și mă gândesc ce bine ar fi fost dacă aș fi reușit să prind momentul de mai devreme.

— Unde e tatăl tău acum?, mă întreabă Roman.

Răspunsul la întrebarea lui Roman este: închisoarea federală. Din ce știu eu, tata e încarcerat undeva departe, într-un orășel de la capătul lumii, la mii de kilometri depărtare de mine.

— E departe. Foarte departe, îi răspund, și încep să fac câteva poze leilor.

Poate că măcar una din ele va putea fi folosită la proiect.

— Oricum, las-o baltă, ok? Nu-mi cunosc tatăl. Nu l-am cunoscut niciodată.

Roman îmi atinge iarăși umărul.

— Nu pricep cum cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată poate face toată diferența.

Mă retrag de sub atingerea lui, mă depărtez de cușca leilor și mă așez pe o

bancă. Roman vine după mine.

— Uite, îmi pare rău. Nu mai zic nimic.

Îmi las coatele pe genunchi și stau aplecată, privind în pământ.

— Știu că e aiurea, dar e și adevărat. Cineva pe care nu l-am întâlnit niciodată mi-a distrus întreaga viață.

Apoi, ceva în interiorul meu se mișcă. Nu-mi dau seama dacă e limaxul negru târându-se prin stomacul meu sau dacă nu cumva e ceva nou, ceva despre care nu știam că e acolo, dar simt ca și cum un lucru explodează. Neașteptat, ca artificiile în oricare altă lună decât iulie.

— Ar trebui să-l întâlnesc.

Cuvintele îmi ies pe negândite, înainte să-mi pot aminti că nu ar trebui să vorbesc despre subiectul ăsta cu Roman. Că Roman îl cunoaște pe Brian Jackson. Că Roman mă va urî dacă ar ști ce a făcut taică-miu.

Roman își drege vocea:

— Ce?

— Vreau să-l întâlnesc înainte să mor. M-am hotărât.

Sar de pe bancă.

Roman nu se ridică și el. Când reușesc să-mi ridic ochii spre el, văd că mă privește cu dezaprobare.

— Tu nu mori de cancer, Aysel. Sau de SIDA, sau insuficiență renală. Nu ai o boală mortală.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu ne facem liste cu ultimele noastre dorințe. Toată chestia asta... nu e despre a face lucrurile pe care vrem să le facem înainte de moarte. Este și a fost de la

început doar despre moarte. Numai și numai despre moarte.

Își târșâie picioarele și mă privește atent:

— Ai de gând să mă lași baltă?

Sângele mi se adună în obraji.

— Nu te las baltă. Vreau doar să-l cunosc pe nenorocit. Vreau să-l privesc în ochi și...

Roman se ridică de pe bancă, în sfârșit. Își pune un braț în jurul meu și, de data asta, nu mai sar la atingerea lui de parcă aș fi curentată. Mă sprijin de corpul lui.

— Să-l privești în ochi și să ce? Ce speri să găsești? Mi se pare că îți cauți un motiv ca să trăiești.

Gâtul mi se îngustează. Multe cuvinte se aliniază gata să fie rostite, dar limaxul negru le înghite cu poftă unul câte unul.

— Nu-i vorba de asta, reușesc să spun, adunându-mi toate puterile.

— Atunci, ce e?

— Pur și simplu, am nevoie să-l văd, Roman. Nu pot explica. Dar cred că, dacă l-aș vedea, aș avea curaj să sar de pe stânca aia. Nimic nu m-ar mai trage înapoi.

Își ridică ochii spre cer.

— Și acum te oprește ceva? Te trage înapoi?

Nu am idee cum să-i explic că e ca și cum energia mea potențială nu se poate transforma în energie cinetică și apoi în nimic până ce nu am simțit cu adevărat toată greutatea energiei mele potențiale. Și, începând de acum câteva minute, sunt convinsă că singura cheie pentru a simți greutatea energiei mele potențiale este să-l

întâlnesc pe omul care a contribuit la crearea ei.

Mi se pare că la începutul vieții tale aproape orice este posibil. Ți se dă un set de posibilități, potențialul tău, și, pe măsură ce crești, el tot scade și scade, până ce ajungi să fii strivit de vid și de absența posibilităților. Cred că eu sunt pur și simplu strivită mai devreme decât alții. Așa că îmi doresc să-l întâlnesc pe bărbatul care mi-a determinat potențialul și apoi l-a distrus, strivindu-l.

Vreau să-l întâlnesc pe omul cu care sunt atât de speriată să nu semăn. Ființa care îmi este frică să nu devin. Omul ale cărui gene m-au făcut să-mi fie teamă de mine, de reflexia mea.

Roman nu mă face să zic nimic din toate astea, însă. Își coboară bărbia și mă privește din nou.

— Putem merge să-l vezi pe tatăl tău. Când m-am băgat în asta, știam că vom fi o echipă. Dacă asta e ceea ce ai nevoie, o să te ajut.

O parte din mine mă îndeamnă să-mi arunc mâinile în jurul gâtului său, să-l trag spre mine și să-mi îngrop fața la pieptul lui, să-i mulțumesc, dar știu sigur că nu asta e chestia pe care o așteaptă. Și altă parte din mine e îngrozită că Roman vine cu mine. Nu e ca și cum m-aș gândi că la închisoare se va anunța în difuzor care este crima tatălui meu, dar pe măsură ce ne vom apropia de întâlnirea asta, cu atât vor crește șansele ca Roman să afle ce a făcut el și pentru ce este acolo. Mi-aș dori ca cineva să îi dea inimii mele un detector de minciuni. Continuă să mintă, să se sucească, să se răzgândească. Nu mă pot hotărî ce înseamnă mai mult pentru mine – Roman să fie acolo pentru mine, când îmi voi întâlni tatăl, sau Roman să nu descopere adevărul legat de istoria familiei mele.

În timp ce-l privesc uitându-se la mine, cu ochii lui verzi larg deschiși, un

tremur îmi scutură corpul. Poate că sunt proastă, naivă, dar încep să cred că Roman ar putea înțelege. Că nu m-ar trage la răspundere pentru ce a făcut tatăl meu. Poate că trebuie să-i dau o șansă să dovedească că într-adevăr e diferit de toți ceilalți.

Îi privesc cu atenție chipul, căutând vreun semn că știe deja. Numele meu nu apare menționat în articolele de pe net despre tatăl meu (credeți-mă, am verificat de o mie de ori), dar sunt convinsă că o căutare rapidă pe Google i-ar da un indiciu. Nu sunt prea mulți turci în Langston, nici măcar în Kentucky. Dar, în timp ce îi inspectez ochii adânci, buzele arcuite, obrajii ușor înroșiți de soare, nu găsesc niciun indiciu că ar ști. Tot ceea ce văd este o persoană căreia pare să-i pese și care mă face să mă simt ciudat, apăsată de bănuiala că ar putea în orice moment să descopere adevărul despre tatăl meu și crima pe care a făcut-o.

Poate că ar fi mai bine dacă i-aș spune eu totul, dacă ar afla de la mine, în loc să audă de la altcineva. Cuvintele mi se opresc în gât și sunt pe cale să-i spun totul, când își întinde mâna și o apucă pe a mea. O strânge și îmi masează degetele cu ale lui.

— Serios acum, chiar este în regulă, Aysel. Îmi pare rău că am zbierat mai devreme. O să mergem împreună să-l vedem pe tatăl tău, ok?

— Bine.

E singurul cuvânt pe care reușesc să-l rostesc. Îmi apăs limba de cerul gurii și îmi promit că îi voi spune adevărul. Poate nu azi, dar cât mai curând.

Îmi strânge din nou mâna.

— Deci, unde mai mergem acum?

— Vrei să vezi urșii polari? Le-aș putea face niște poze în timp ce înoată.

— Sigur.

Îmi aruncă celebrul lui zâmbet în formă de semilună.

— Ar fi drăguț să văd urșii polari pentru ultima oară. Erau mereu preferații lui Maddie.

Atunci îmi dau seama că poate FrozenRobot are și el o listă cu lucruri pe care vrea să le facă înainte să moară, doar că poate n-o știe încă.

Însă vreau s-o aflu eu.

MARȚI, 26 MARTIE

11 zile rămase

Ies mai devreme de la muncă și conduc spre casă cât de repede pot. Planul meu e să ajung acasă înaintea tuturor, pentru cină, astfel încât să am câteva minute în care să scotocesc prin birou. Știu că mama păstrează un dosar cu chestii despre taică-miu și vreau să găsesc numele închisorii unde e deținut, ca să pot da un telefon și să stabilesc o vizită.

Parchez în fața casei și alerg spre ușă. Deschid ușa larg de perete, intru și alerg direct spre birou.

— Cine e?, îl aud pe Mike strigând.

— Mike, sunt eu, urlu și eu la el, ca să se liniștească și să-și vadă de treabă, să se întoarcă la jocul lui video care de obicei îi captează toată atenția.

— Ce avem la cină?

Vocea lui e atât de puternică, încât practic cutremură toată casa. A moștenit coardele vocale ale lui Steve, clar.

— Habar n-am, Mike. Mama o să ajungă curând. Poți s-o întrebi pe ea.

— Bine, Aysel. Nu tre' să fii așa nesuferită.

Aud ușa camerei lui trântindu-se și casa devine din nou liniștită. Încerc să mi-l scot din minte și mă concentrez la a cotrobăi prin lucrurile mamei. Nici măcar nu fusesem nesuferită. Mike aparent nu înțelege ce înseamnă a fi nesuferit.

Mă urc în picioare pe scaunul de la calculator, ca să ajung la sertarul unde mama și Steve țin dosarele. Scaunul se clatină sub picioarele mele. Mă întind spre dosarele și plicurile de pe raftul de sus, așezate într-o cutie de carton fără capac.

Trag de cutie și chiar atunci îmi pierd complet echilibrul, iar cutia cade cu zgomot pe podea. Reușesc să mă las pe vine și să mă prind de marginile scaunului, ca să nu mă răstorn și eu. Mă întorc și văd toate hârtiile împrăștiate pe covor.

— Aysel?

Abia atunci o văd pe mama stând în fața mea.

La dracu'.

Sar de pe scaun și încep să îndes hârtiile la loc în cutie.

— Îmi pare rău, îi zic.

Își îngustează ochii și se uită la mine, apoi la harababură, apoi iarăși la mine. Aproape de ea, îmi dau seama că pare mai scundă decât mine. Chiar cred că sunt mai înaltă cu câțiva centimetri, iar oasele ei par atât de micuțe și fragile. Bănuiesc că am moștenit mai degrabă genele lui taică-miu și că semăn cu el mai mult decât mi-am dat seama. Ce norocoasă. Fața maică-mii e încrețită și încruntată, de parcă ar fi o foaie de varză, și mă întreb dacă și ea se gândește la același lucru la care mă gândesc eu: tata.

— Ce căutai?

Vine lângă mine și se lasă pe podea, în genunchi. Îmi pune o mână pe braț, dar mă trag brusc la o parte.

Se încruntă și mai mult.

— Aysel, ce se întâmplă cu tine?

Dau din cap și continui să pun hârtiile la loc în cutie.

— Căutam carnetele mele vechi de note. Încerc să pun niște chestii cap la cap pentru dosarul de admitere la facultate, o mint.

Mă apucă din nou de mână, dar de data asta nu mi-o mai smulg. Mâinile ei

micuțe și osoase sunt reci, dar strângerea lor este fermă.

— Draga mea, cred că profesorii te pot ajuta cu asta. Nu e nevoie să le copiezi tu pe toate.

Mă ridic, ținând cutia în brațe.

— A, știu. Voiam doar să văd dacă am luat A sau B la biologie într-a noua.

Pare derutată, așa că încerc s-o aburesc în continuare.

— Pentru că, știi, toate notele astea stabilesc unde mă voi înscrie. Vreau doar să mă asigur că erau destul de bune.

Își strânge buzele și mă privește chiorâș, ca și cum ar fi clar că nu mă crede, dar nu știe cum să mă acuze direct că o mint cu nerușinare. Se ridică și ea de jos și dă să-mi ia cutia din mâini. Cutia se plimbă între noi două și un dosar alunecă din ea.

— Aysel, spune ea.

Vocea îi e rece și aspră, mă trimite cu gândul la vântul dintr-o noapte de ianuarie.

Îi împing cutia în brațe și iau dosarul de pe jos. Un plic este ieșit pe jumătate din el – citesc adresa expeditorului: Închisoarea McCreary.

Bingo. Deci acolo e tata.

Împing plicul la loc în dosar și mă apropii de mama. Strecor dosarul de unde a ieșit. Locul plin cu chestii despre care nu se vorbește la noi în casă.

Apuc din nou cutia în brațe, încerc să o ușurez pe maică-mea de greutatea ei.

— Dă-mi-o să o pun de unde am luat-o.

O privesc direct în ochi, dar ea îmi evită privirea.

Mâinile îi devin moi, pe urmă, și mă lasă să apuc obiectul.

— Ai grijă. Să nu cazi și să-ți spargi capul.

Vocea îi tremură când îmi dă instrucțiunile astea și am o vagă bănuială că nu ar fi chiar cu totul dezamăgită dacă aș cădea și mi-aș rupe gâtul.

Doar așteaptă până pe 7 aprilie, mamă. O să se întâmple atunci.

MIERCURI, 27 MARTIE

10 zile rămase

Azi, la muncă, facem un maraton de apeluri, toate în cinstea iubitului oraș Langston. În fiecare an, la finalul lui martie, Langston organizează un carnaval în curtea unei școli pentru a strânge bani, care vor fi donați școlilor și liceelor. (Cei mai mulți se vor duce la bursele de baschet, deși autoritățile susțin că sunt investiți și în departamentele de matematică și fizică. Bănuiesc că a calcula scorul la baschet se pune tot ca fiind matematică. Corect.) Aduc câteva chestii din parcurile de distracții, gen câteva cești uriașe de ceai în care te poți roti, și o roată amărâtă, mai aranjează un chioșc cu vată de zahăr care ți se lipește peste tot, pe degete, în păr și pe haine, plus o tarabă cu sucuri, apoi echipa de majorete prezintă câteva dansuri clișeice în care fetele își expun noile costume. Moșnegii ciudați și perverși din Langston adoră mai ales partea asta de la Carnavalul de Primăvară.

Apuc receptorul și formez noul număr de pe lista mea. John Gordon, care locuiește pe Strada Dâmbului, numărul 415. Poate că John intră deja în categoria care va fi prezentă la carnaval, așa că nici nu mai avea nevoie să i se reamintească de el. Sună de două ori, apoi răspunde. Mda, n-am avut noroc să nu fie acasă.

— Da, bună ziua, zice el, cu un accent clasic de Kentucky.

— Bună ziua, domnule Gordon. Numele meu este Aysel, și vă sun din partea firmei TIV, din partea orașului Langston.

— Da?, zice.

Pare un pic nerăbdător, însă e mai puțin bădăran decât clientul obișnuit. Asta dacă îi poți numi clienți pe oamenii pe care îi agresăm cu telefoane nedorite de trei

ori pe săptămână, în medie.

— După cum poate știți, orașul nostru organizează Carnavalul Primăverii, ediția din acest an.

Îi livrez apoi discursul despre cum banii strânși la acest carnaval vor fi donați școlilor din Langston, îi povestesc despre spectacolul pe care-l vor oferi majoretele cu această ocazie, despre cât de amuzantă (și sigură) este roata în care te poți învârti acolo. Închei cu o replică pe care ne-am notat-o cu toții, ca s-o folosim la finalul convorbirilor:

— Este o petrecere minunată pentru oamenii de toate vârstele. Un eveniment la care să veniți cu întreaga familie.

Evident, nu menționez că majoretele vor purta bikini cu animal print și vor dansa mai mult dezbrăcate afară, deși temperatura va fi în jur de 10 grade.

La capătul celălalt al telefonului e liniște.

— Domnule Gordon?

— Da, știu Carnavalul Primăverii. Contați pe mine că vin, spune el.

— Vă mulțumesc, domnule Gordon.

Singurul lucru bun care se poate spune despre oamenii din Langston este că au tendința de a-și susține orașul când e vorba de astfel de activități.

Azi, la muncă, sunt mai harnică decât de obicei. Vreau să-i sun pe toți cei de pe lista mea. Pe bune, chiar vreau să mă țin de treabă. Am observat de curând că dacă într-adevăr muncesc atunci când sunt la muncă, timpul trece mult mai ușor. După ce am sunat șase clienți unul după altul, fără să fac nicio pauză, mă uit la Laura. Are cute pe frunte și clipește des.

— Ce-i?, o întreb și mă întind să-l sun pe următorul de pe listă.

— Te poți ciudat astăzi. E aproape ca și cum ai fi fericită, zice, apoi se ridică și merge la automatul de cafea.

Fericită? Mă gândesc că e trist că am ajuns să considerăm un ciudat pe cineva care chiar muncește când e la job. În fine. Se pare că n-o pot scoate la capăt cu Laura. Sunt ciudată când muncesc, și la fel de ciudată când frec menta pe diferite site-uri.

Cu două minute înainte să mi se termine programul, intru pe net. Nu am mai pierdut deloc vremea azi, așa că am senzația că merit câteva minute doar pentru mine. Caut pe internet numărul de telefon al închisorii McCreary. Îmi ia un minut sau două, dar într-un final îl găsesc. Îl notez pe carnețelul de birou și apoi rup foaia, o împăturesc și o bag în buzunar.

Mă ridic de pe scaun și îmi pun rucsacul în spate. Pe drumul spre ieșire, îi fac cu mâna domnului Palmer. Mă privește de parcă tocmai s-ar pregăti să aibă un atac de cord.

— La revedere, Aysel, zice, cu voce de abia auzită.

Știu că par că aș fi într-o dispoziție mai bună, dar nu sunt sigură dacă într-adevăr așa stau lucrurile sau dacă nu este o festă pe care mi-o joacă mintea. Ca și cum, știind că totul se va sfârși curând, nu mă mai îngrijorez din așa multe motive. Sunt mai nepăsătoare; am totul plănuit deja. Știu exact cum vreau să îmi petrec ultimele zile, iar siguranța asta mă liniștește.

Obișnuiam să fiu pur și simplu devastată gândindu-mă la lungimea interminabilă a zilelor, la timpul care părea să se dilate la infinit, neiertător și mereu neschimbat. Viața era atât de lipsită de scop și atât de crudă. Și, așa cum spunea John Berryman, atât de plictisitoare. Dar, acum, știu exact cât timp mi-a mai rămas

și sunt pregătită să-i fac față. Mă întreb dacă așa se simt și alergătorii de la maraton, odată ce au intrat pe ultimii metri; știu că pot duce cursa la final, așa că nu are rost să obosească sau să leșine tocmai acum.

Îmi arunc rucsacul pe locul de lângă mine și mă urc la volan. Desfac buzunarul rucsacului și îmi scot mobilul. Scot bucata de hârtie împăturită din buzunar. Inspir adânc, apoi formez numărul.

Sun oameni necunoscuți toată ziua la muncă, așa că n-ar trebui să am emoții acum, dar îmi simt cu toate astea inima bătând nebunește, așa că dau drumul radioului, încet, pe un post de muzică clasică. *Misa în B minor* a lui Bach curge din difuzoare și, ascultând muzica, am senzația că cineva mi-a înfășurat o pătură călduroasă și moale pe umeri. Dau volumul încet, ca să nu se audă în telefon în caz că o persoană de la închisoarea McCreary decide într-un final să răspundă.

Dau din picioare neliniștită, apoi hotărăsc că e mai bine să las scaunul cât mai pe spate, să stau întinsă. Intonez muzica de la radio, bătând cu degetele în tapiseria sfâșiată a scaunului, când sunt luată prin surprindere de o voce puternică care se aude în telefon.

— Aici Tom. Cu ce vă pot ajuta?

Mă ridic în fund.

— Sunteți Închisoarea McCreary?

— Da, zice el, scoțând un suspin de exasperare.

Răbdarea nu pare să fie punctul forte al lui Tom. Ți-ai imagina ca o persoană care își petrece zilele uitându-se la condamnați cum își pierd timpul acolo ar deveni mai răbdător, dar cred că se întâmplă exact invers.

— Vă sun pentru că aș dori niște informații despre cum aș putea să-mi vizitez

tatăl.

— Ahă?, zice Tom.

— Tatăl meu. Este un...

Îmi caut cuvintele.

— Este un deținut acolo.

— Ah, zice Tom.

Se pare că este un om care preferă să folosească câte o silabă pe rând.

— Lasă-mă să te transfer la colegii de la Vizite.

Înainte să mai pot spune ceva, Tom dispare, și revine muzica aia care te avertizează că vei avea puțin de așteptat. Dau sonorul mai tare la radioul meu din mașină și aștept.

Nu după mult timp, o voce mă întâmpină.

— Aici Bob, bună ziua.

Aparent, angajații închisorii ăsteia nu dau doar răspunsuri dintr-o silabă, dar au chiar și nume tot dintr-o silabă.

— Salut, Bob, îi zic, încercând să par amabilă pentru ca el să mă ajute. Am sunat ca să aflu mai multe despre cum aș putea să-l vizitez pe tatăl meu.

— Tatăl tău este închis aici?

— Da, zic, încercând să pară că nu e mare lucru, ca și cum l-am mai vizitat sau ca și cum m-aș pricepe la închisori și la programul lor de vizite pentru deținuți.

— Ești pe listă?

— Ce?

— Pe lista lui de vizitatori. Dacă ești fiica lui, ar trebui să fii pe listă.

Înghit cu greu.

— Nu știu dacă sunt pe listă.

— Păi, dacă nu ești pe listă, nu prea am cum să te ajut. Dar bănuiala mea e că ești pe listă. Când oamenii sunt încarcerați, obișnuiesc să-și pună membrii familiei pe listă, din oficiu. În caz că oricare dintre aceștia ar vrea să-i viziteze la un moment dat.

— Ok, zic. Deci, pur și simplu vin acolo?

Scoate un zgomot care sună a ceva între un râs și un forăit pe nas.

— Păi, da. Să vii în timpul orelor de vizite. Aici e pe principiul cine ajunge primul, ăla intră primul. Dacă toate cabinele sunt pline când ajungi, trebuie să te treci pe lista de așteptare. Acolo e mai complicat, n-ai nicio garanție.

Atât de multe liste.

— Când sunt orele de vizite?

— Fato, zice Bob și practic îl aud scuturând din cap. Toate informațiile astea sunt pe site-ul nostru. Dar, fiindcă îmi place de tine, o să-ți spun.

Iată că amabilitatea mea a dat în sfârșit roade.

— Mulțumesc mult, Bob.

— Deci, de marți până sâmbătă avem program de vizite. Dimineața este între 10 și 12. După-amiaza e între 12 jumate și 5. Vrei să-ți dau un sfat?

— Da, m-aș bucura să-mi dai un sfat, Bob.

— Încearcă să ajungi cât de devreme poți. O să ai mai multe șanse așa. Se face îmbulzeală spre sfârșitul zilei.

— Mulțumesc mult, apreciez. Ne vedem sâmbătă.

— Da, bine, zice Bob și închide.

Îmi ridic la loc scaunul, ca să pot sta în fund, dar nu plec din față de la TIV

deocamdată. Capul mi se învârte, plin de prea multe gânduri. Înainte, eram norocoasă dacă aveam măcar cinci idei care nu erau „Tot ce-mi doresc e să mor", și acum de abia pot strecura gândurile despre moarte printre toate celelalte. Poate că așa e pentru toată lumea la sfârșitul vieții. Ai atât de multe la care să te gândești în afară de moarte, astfel încât moartea devine într-un fel irelevantă. Deși, când stai pe bune să te gândești, moartea chiar e superstarul spectacolului.

Apuc mobilul din nou și-l sun pe FrozenRobot. Știu că e o prostie, dar nu mă pot abține. Vreau să-mi împărtășesc gândurile cu cineva, iar el e singura persoană cu care pot vorbi. Bănuiesc că de asta își iau oamenii parteneri de sinucidere. Sunt multifuncționali.

— Salut, zice Roman.

— Bună, ce faci?

Nu-mi răspunde.

— Pierzi vremea prin camera ta?, încerc eu.

— Ce altceva aș putea să fac?

— Nu știu. Să joci baschet, îi zic.

Mi-l imaginez uitându-se fix la mine. Întins pe salteaua lui de bumbac, cu ochii verzi-aurii îngustându-i-se tot mai mult. Mi-l imaginez pe Căpitanul Nemo atrăgându-i atenția să se calmeze, chestie care îl face și mai nervos.

Încep să râd, așa că Roman îmi zice:

— Te rog, termină.

— Ok, promit că nu mai fac, îi zic.

— Tot spui asta, dar nu te oprești. Devine deja foarte enervant.

Îmi afund degetele în tapiseria sfâșiată a scaunului. Nu vreau să-l enervez pe

FrozenRobot. Nu ar trebui să-mi pese prea tare ce crede despre mine. Dar o mică parte din mine îmi spune că asta contează, cum mă vede el. Îmi lovesc ușor stomacul ca să-mi exprim dezamăgirea față de lipsa de apetit a limaxului negru care pare că a adormit acolo, la datorie.

— Trebuie să te ridici la nivelul reputației tale, ce dracu', zic.

— Ce?, zbiară Roman în telefon.

— Scuze, nu vorbeam cu tine.

— Da' cu cine naiba vorbeai?

— Cu nimeni, mint eu. Lasă asta, pot veni să te iau de acasă?

— Ăăă, de ce?

Trag adânc aer în piept și mă gândesc la un mod inteligent de a spune asta. Nu-mi vine nimic în minte, așa că o spun pur și simplu:

— Mă gândeam să mergem la Carnavalul Primăverii din Langston.

— Ai înnebunit?

— Ăsta e un da?, îl ațâț eu, apoi îmi revizuiesc tonul. Adică, tu ești cel care a zis că îți va fi mai ușor să ieși pe 7 aprilie cu mine dacă maică-ta chiar ar crede că suntem prieteni buni.

— Asta așa e, dar nu pricep de ce vrei să mergi la carnaval.

— Ajung în cinșpe minute, îi zic, apoi închid.

MIERCURI, 27 MARTIE

Mai târziu

10 zile rămase

Îi dau un mesaj când sunt în fața casei lui și câteva secunde mai târziu FrozenRobot se îndreaptă spre mașina mea. Gluga hanoracului albastru pe care-l poartă îi este trasă peste cap și merge cu umerii aduși în față, ca și cum ar încerca să se fofileze pe lângă un dușman invizibil.

Odată intrat în mașină, când dau puțin cu spatele ca să ieșim de pe aleea lui de acces în stradă, mă întreabă:

— Deci, de ce mergem la carnaval?

— Am crezut că-ți fac o favoare. Maică-ta va fi foarte bucuroasă dacă vede că faci chestii de adolescenți normali.

Își lasă capul pe spate și îl lovește ușor de speteaza scaunului.

— Da, ai zis asta și la telefon. Dar te întreb de ce vrei TU să mergi la carnaval.

Îi arunc o privire. Maxilarul îi este încleștat și ochii îi sunt îndreptați spre podea. Nu pare că are chef de discuții prostești.

— Ok, bine. O să fiu sinceră, atunci. Am sunat la închisoarea McCreary.

Fac o pauză.

— Acolo e închis taică-miu, apropo. Acolo își ispășește sentința. Oricum, voiam să-ți spun ce am aflat despre posibilitatea de a-l vizita.

Își ridică bărbia și privește drept în față, la ștergătoarele de parbriz. Nu pare să aibă vreo reacție vizavi de mărturisirea mea cum că taică-miu este închis într-o închisoare federală. E ca și cum i-aș fi spus că taică-miu face clătite la un restaurant

de prin zonă.

— M-ai auzit? Tatăl meu este un deținut la închisoarea McCreary.

Roman tot nu mă privește. Se uită mai departe la ștergătoare.

— Nu puteai să-mi spui asta la telefon și atât?

Ridic din umeri, deși știu că nu se uită la mine. E interesant cum facem anumite gesturi, deși nimeni nu ne privește.

— M-am gândit că ar fi amuzant să mergem la carnaval.

— „Amuzant"?!

Scuipă cuvântul printre dinți, la fel cum a scuipat și „prieteni", în prima zi când ne-am întâlnit. În sfârșit, se întoarce și se uită la mine.

— Cine naiba ești?

Iau o gură mare de aer și apăs piciorul pe accelerație. Luăm viteză serioasă.

— Nu știu.

Și este adevărat. Chiar nu știu. Ajunși la carnaval, parchez mașina în noroiul de vizavi de Școala Generală Langston.

Mergem unul lângă altul până la intrare și cumpăr bilete pentru amândoi. Măcar atât pot face, ținând cont că l-am făcut să vină cu mine. Și, așa cum mi-a zis la zoo, nu poți lua banii cu tine în mormânt.

Deasupra porților care dau în curtea mare, cineva a atârnat cinci bannere uriașe, toate cu Brian Jackson. Strecor o privire spre Roman și-l surprind studiind fotografiile. Gura îmi este uscată, dar mă forțez să-l întreb:

— Când ați vorbit voi doi ultima oară?

Ridică din umeri.

— Acu' ceva vreme. Nu prea-l mai știu pe tipul ăsta.

Poate că sunt puțin paranoică, de fapt știu că sunt paranoică, și nu doar puțin, dar am senzația că se ascunde ceva în spatele vocii lui Roman. Ca și cum ar ști ceva ce nu vrea ca eu să-mi dau seama că știe.

— Chiar erai la fel de rapid ca el?

Îmi amintesc ziua în care ne-am cunoscut, când amicii lui, Lance și Travis, îi tot lăudau performanțele sportive.

Roman râde sarcastic.

— Nu. Bri a fost mereu mai rapid.

Își întoarce privirea de la banner la mine, cu un rânjet șmecheresc pe față.

— Dar puteam să-i iau mingea destul de ușor, când nu era atent.

Un val larg de ușurare îmi scaldă stomacul. Poate ceea ce detectasem în vocea lui Roman nu era o judecată despre tatăl meu. Poate că încă n-are nicio idee. Poate că era doar invidie, poate că își amintise cât de mult i s-a schimbat viața de când a murit Maddie. Sunt pregătită să pun mai multe întrebări, dar Roman îmi face semn în direcția carnavalului.

— Deci, mergem sau nu?

Îi întind biletul luat pentru el.

— Da. Hail

La carnaval este deja aglomerație. Copii mici trec în fugă pe lângă noi, alergându-se unii pe alții, cu mâinile lipicioase de la vata de zahăr și cu buzele albastru închis de la sucul de afine cu mult colorant. Inima mi se scufundă în stomac. Mi-e dor să mai am vârsta aia. Vârsta de dinainte să-mi dau seama cine e tatăl meu, ce a făcut și ce simte mama când se gândește la mine.

Mi-e dor să merg la carnaval doar pentru că vreau s-o fac.

Roman își pune o mână pe spatele meu. Nu prea reușesc să-l descifrez pe FrozenRobot până la capăt. Pentru cineva care e atât de rece, mi se pare tulburător de priceput în atingeri.

— Ești ok?

— Doar niște amintiri.

Pământul e moale sub picioarele mele și tenișii mi se scufundă în noroi. Peste tot în jur miroase a popcorn și mâncare prăjită, plus praf – o combinație apetisantă.

El încuviințează și își ia mâna de pe spatele meu.

— Lui Maddie îi plăcea tare mult carnavalul.

Nu am idee ce să spun, așa că vin cu o sugestie penibilă:

— Vrei să ne dăm în roată?

— Sigur, de ce nu?

Ne așezăm la coadă. Văd câțiva colegi de la mine din clasă. Mă întreb dacă au venit să vadă spectacolul pe care-l va oferi soră-mea, împreună cu majoretele. Probabil ar trebui să merg și eu s-o văd. Deși cred că prezența mea mai degrabă ar deranja decât ar ajuta. Mereu se întâmplă așa.

O văd pe Stacy Jenkins arătându-mă cu degetul și șoptindu-i ceva lui Nate Connors. El râde, cu râsul ăla al lui nesuferit, de cal. Uneori aud râsul ăla seara, înainte să adorm. E același râs pe care l-am auzit după ce a aruncat în mine cu pungi pline de ketchup în clasa a șaptea și același pe care l-am auzit după ce mi-a pus piedică în sala de mese în clasa a noua.

Roman se uită lung la mine.

— Cumva, ăia de colo râd de...

I-o tai repede.

— Nu e nimic nou.

Se întoarce și le aruncă o privire războinică, care doar îi face pe Stacy și Nate să râdă și mai tare. Îmi pun brațele la piept și încerc să las totul să se îndepărteze de mine. Intonez în minte *Recviemul* lui Mozart, mișcându-mă ușor în față și în spate pe călcâie. Nu îmi doresc ca Roman să intre într-o discuție cu colegii mei despre mine. Dacă vor începe să vorbească, cu siguranță își va da seama cine este taică-miu. Nici nu mă pot gândi la un mod mai îngrozitor în care să afle chestia asta.

Ajungem în față și un bărbat care mai are doar o parte de dinți în gură ne face semn să ne urcăm în următoarea mașină. Sărim înăuntru și începem ușor să ne ridicăm în aer.

— Chiar crezi că te va ajuta să-l întâlnești pe tatăl tău?, mă întreabă Roman.

Se uită la mine în loc să se uite în jos, pierzând tot farmecul datului în roată.

— Nu știu dacă va ajuta. Dar am nevoie să știu câteva lucruri.

Mă uit la standurile cu sucuri și la cabinele cu jocuri, care devin din ce în ce mai mici. Mă întreb dacă la fel e și când mori. Totul în mintea ta devine din ce în ce mai mic, până ce dispare.

— Ce fel de lucruri?, insistă Roman. Ai spus că întâlnirea cu el n-o să te facă să te răzgândești în legătură cu... știi tu.

Și-a pus mâinile în poală. Mă gândesc să-i spun că ar trebui să se simtă împăcat cu decizia lui, în așa fel încât să poată folosi cuvântul „moarte", dar o las baltă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pornesc o altă ceartă cu el.

— Uite, îi spun, și abia după ce îmi iese cuvântul îmi dau seama că tonul îmi

este mai ridicat decât aș fi vrut. Taică-miu a fost o persoană oribilă, înțelegi? A făcut o chestie îngrozitoare, teribilă. Vreau doar să aflu de ce a făcut-o.

Inspir adânc, apoi șoptesc:

— Am nevoie să știu de ce a făcut-o.

— Dar de ce? Dacă oricum nu-ți va schimba hotărârea, de ce ai nevoie să știi?

Vocea îi este blândă și calmă. Nu are în ea niciun fel de presiune. Nicio judecată.

Sunt copleșită de tentația de a-l îmbrățișa pe FrozenRobot. Ador faptul că întrebarea lui nu a fost ce a făcut tatăl meu. Nu e interesat de detaliile picante. Mă uit la umerii lui lați și-mi imaginez cum ar fi să-mi apăs fața la pieptul lui. Nu îmi pot da voie să mă gândesc la asta, așa că îmi îndrept ochii spre pământ. Observ standul cu covrigi calzi, cu multe arome. Mama îmi lua mie unul cu scorțișoară, iar Georgiei unul cu brânză și ceapă. Toate trei ne plimbam dintr-un capăt în altul al festivalului, cu covrigii în mână, strălucind de bucurie.

— Hei, trezirea, zice Roman.

Îmi atinge umărul și își flutură degetele în fața mea.

— Scuze, cred că mă luase valul. Îmi place să mă uit în jos la obiecte, să le văd cum devin tot mai mici.

— Da, e mișto.

Dar, totuși, se uită mai degrabă la mine, și nu în jur. Se pare că lui FrozenRobot nu-i place așa mult în roată.

— Însă nu mi-ai răspuns la întrebare, zice.

De data asta, tonul vocii îi este mai grăbit, ca și cum ar fi un miner care se pregătește să intre într-un tunel nou, necunoscut. E nerăbdător să ajungă, dar

speriat de ceea ce ar putea găsi acolo.

Îmi sprijin umărul de peretele metalic rece al mașinuței cu care ne dăm în roată.

— Am nevoie să știu dacă sunt și eu ca el. Dacă a făcut ceea ce a făcut pentru că era mereu trist, așa cum sunt eu, sau dacă a făcut-o pentru că era un om rău.

— Vreau să pricep, Aysel, chiar vreau. Însă pe bune că nu pot. Dacă vei sări cu mine pe 7 aprilie, ce mai contează de ce a făcut tatăl tău ce a făcut?

Ai crede și tu că are rost, dacă ai ști ce a făcut, mă gândesc și îmi scrâșnesc dinții. Îmi mușc degetul mare.

— Bănuiesc că vreau pur și simplu să-l întâlnesc pe tipul care mi-a distrus viața.

Nu am idee cum aș putea să-l fac pe Roman să înțeleagă că am nevoie să știu dacă și tata avea limaxul negru în interior. Dacă limaxul negru în cele din urmă îi îndeamnă pe oameni să facă chestii oribile, dacă eu sunt cu adevărat o bombă cu ceas. Nu știu cum să-i explic asta, fără să-l fac să se teamă de mine.

Nu aș putea suporta gândul că Roman m-ar putea privi și el cu la fel de multă ură cu cât mă privesc toți ceilalți.

Mașina noastră se oprește când ajunge jos, și sărim ușor din ea. Roman își pune brațul pe după umerii mei și mă trage mai aproape de el:

— E în regulă, atâta timp cât nu devii un fulguleț.

— Ți-am spus, n-o să fac asta.

— Asta e Aysel pe care o știu!

Mă împinge spre mini-terenul de baschet. Îi dă femeii de acolo câteva bancnote mototolite și primește în schimbul lor o minge. Nu o recunosc pe femeie, dar

probabil e mama unuia dintre colegii mei. Mă privește ca și cum ar ști prea bine cine sunt, dar nu spune nimic.

Roman ține mingea în mâini și privește atent coșul. În minte, îmi scriu ecuația pe care am învățat-o la fizică, încercând să calculez energia potențială a mingii. Îl văd dintr-o dată că lasă mingea jos și se uită la mine.

— Faci din nou chestia aia, nu?

— Ce anume?

Îmi încrucișez mâinile pe piept. Femeia de la ghișeu mă privește atentă, cu sprâncenele ridicate. Sunt convinsă că e una din mamele care au ca singură pasiune pe lume să asiste la dramele adolescenților. Una care are orgasm când doi îndrăgostiți se ceartă. Minunat.

— Chestia aia de tocilară. Mereu te gândești la fizică, zice el.

Obrajii îmi ard.

— Cum ți-ai dat seama?

Fața i se luminează de zâmbetul lui specific, pe care i l-am învățat deja atât de bine, ăla în formă de semilună.

— Ai făcut aceeași față pe care ai avut-o când ai fotografiat animalele la zoo. Ca și cum te gândești adânc la ceva.

Se întoarce din nou spre coș și aruncă mingea. Woosh. Trece prin plasă fără niciun efort. FrozenRobot încă le mai are cu baschetul.

Femeia de la ghișeu ridică un deget scheletic ca să ne arate că a marcat un punct. Mulțumim mult. Putem și noi să numărăm până la unu. Suntem obsedați de sinucidere, nu retardați. Dau din cap spre ea, să-i arăt că am înțeles.

Roman bate mingea, de parcă nu ar vrea să se despartă așa repede de ea.

— Îmi place, totuși. Privirea aia de om care se gândește adânc. E dulce.

Nu mă pot abține să nu râd. Cred că nimeni, de-a lungul istoriei, de-a lungul vieții mele, nu s-a referit la mine ca fiind dulce. Nici măcar atunci când eram mică. Mereu se spunea despre mine că sunt „unică" – un eufemism pentru „nu arată ca restul oamenilor din Langston", sau „drăgălașă" – eufemism pentru „tăcută și retrasă". Niciodată „dulce".

— Ce e?, mă întreabă.

Aruncă din nou la coș. Mingea țopăie pe margine, dar într-un final tot cade prin plasă. Ridic două degete spre femeie și ea îmi zâmbește forțat.

— Da, se aude vocea ei înfundată de la ghișeu, cu un puternic accent sudist. A marcat două și mai are două încercări.

Roman studiază animalele de pluș care se pot câștiga ca premiu. Sunt mulți panda roz și tigri în culori fosforescente, portocalii și verzi. Văd chiar și vreo două balene albastre.

— Ce pot câștiga?, întreabă el.

Femeia se bâțâie pe scaun și își îndreaptă spatele. Îmi dau seama că se bucură mult că este băgată în seamă. N-o poți învinui pentru asta. Își face datoria de gazdă și își întinde mâinile de-o parte și de alta, cuprinzând elefanții, urșii panda și tigrii de pluș.

— Dacă marchezi toate cele patru puncte, poți alege orice dorești.

— Chiar și leul ăla uriaș?, întreabă Roman, lăsându-și capul pe spate ca să se poată uita mai bine la leul așezat sus de tot.

Coama lui pare genul de material care face să te mănânce pielea, dacă ți-l apropii de față, dar arată impresionant, în orice caz.

— Chiar și leul. Momentan, cu două puncte înscrise, poți lua orice animal de aici, ne arată ea rândul chiar de sub tigri. Dacă faci trei, îți poți alege și din secțiunea asta. Iar la patru puncte poți lua acasă orice animal.

Femeia îmi zâmbește mie.

— Chiar și leul. Pe ăla îl vrei?, mă întreabă.

Sunt luată prin surprindere.

— Eu?

— Mda. Pentru tine vrea să câștige premiul, drăguță, nu-i așa?

Scoate un cloncănit, de parcă ar fi o găină. N-am înțeles niciodată de ce femeile din Langston adoră să scoată zgomotul ăla. Bănuiesc că e vorba de afinitatea pe care o simt cu populația avicolă de prin cuibare.

— Nu cred, îi răspund și îmi strecor mâinile în buzunare.

Îmi trec greutatea de pe un picior pe altul. Roman se preface că nu i-a auzit comentariul. Se pregătește să arunce din nou. În timp ce-l studiez cu atenție pe Roman – fața lui concentrată, ochii verzi mari și nerăbdători, mușchii brațelor tensionați – mă întreb dacă și el vede ceva asemănător atunci când se uită la mine, iar eu mă gândesc la fizică.

Sigur, încă mai are ceva dintr-un puști deprimat, mai aduce un pic a Frozen-Robot. Dar mai e și altceva acolo, cam ca umbrele care se strecoară uneori pe neașteptate într-o fotografie. O parte din mine vrea să apuce acel ceva și să tragă de el, să-l scoată în prim-plan.

Dintr-o dată, îmi dau seama exact despre ce e vorba. Este bucuria. Frozen-Robot adoră baschetul. Adoră să joace. Oricât de tare se luptă să-și alunge acea bucurie, ea e tot acolo. Mă întreb dacă și bucuria are energie potențială. Sau dacă

există energie potențială care dă naștere bucuriei, ca un ser al fericirii care se găsește în stomacul oamenilor și se ridică ușor la suprafață, creând senzația pe care o identificăm de obicei drept bucurie.

Dacă așa stau lucrurile, mie limaxul negru îmi înghite tot acest ser. La naiba cu asta... aproape tot serul. Să-l urmăresc pe FrozenRobot jucând baschet aproape că m-a făcut și pe mine să zâmbesc. Cuvântul cheie: aproape.

Înscrie și a treia oară, și a patra oară. De abia am putut fi atentă la aruncările la coș. Îmi place mai mult procesul prin care se pregătește pentru ele, nu aruncările propriu-zise. Momentul înscrierii în sine oricum trece prea repede, e aproape imposibil de prins.

— Deci, ce să fie?, întreabă femeia.

Observ acum că are rujul de culoarea murelor întins și pe dinții din față.

— Orice dorește domnișoara, spune Roman cu un aer glumeț, iar eu sunt prinsă pe picior greșit.

Femeia cu rujul întins pe dinți se întoarce spre mine:

— Deci, rămâne leul?

Toate cuvintele pe care le-aș fi putut spune mi-au rămas în gât. FrozenRobot n-ar trebui să câștige pentru mine animale de pluș la carnaval. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am și mai multe chestii de lăsat în urma mea. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă simt și mai confuză. Dau din cap spre femeie:

— Nu vreau nimic.

Femeia se încruntă și fața îi devine întunecată, iar Roman își lovește în glumă umărul de al meu.

— Hai, Aysel. Trebuie să alegi una din ele. Am câștigat.

— Știu, scuip eu cuvintele. Am doar o altă rugăminte.

Femeia se uită și mai urât la mine.

— Niciun animal de pluș nu e destul de bun pentru tine, prințeso?

Dau din cap din nou, mai repede, de data asta:

— Nu, nu. Sunt super. Doar că aș vrea să i-l dați pe al meu cuiva care are nevoie de el.

Femeia mă privește complet derutată, cu ochii holbați la mine, de parcă ar fi o broască.

Îmi dau toată silința să-i explic ceea ce vreau:

— De exemplu, dacă un alt copil vine să arunce la coș, dar nu nimerește deloc. Îi puteți da premiul, oricum?

O privesc cu o față rugătoare, iar ea își pune mâinile în șold.

— Dar de unde să știu cărui copil să i-l dau?

Ridic din umeri.

— Dați-l acelui copil care pare că are mai multă nevoie de el.

Își încrețește nasul, gândindu-se la cerința mea ciudată, apoi zâmbește.

— Bine, drăguță. Cum vrei tu. O să faci un copil foarte fericit.

— Leul cel uriaș va face pe cineva foarte fericit, îmi spun, și apoi îmi șoptesc mie însămi: sau, cel puțin, așa sper.

Ne îndepărtăm de mini-terenul de baschet, iar Roman îmi întinde mâna. O apuc, și el își împletește degetele cu ale mele. Nu spun nimic. Știu că nu e ceea ce pare. E un alt fel de a ne ține de mână. Cel mai probabil e felul în care ne vom ține de mână pe 7 aprilie.

Dar, deși știu bine toate astea, o căldură plăcută mi se întinde de-a lungul

pielii. Sper ca și el să-și dea seama. Poate va crede că așa am eu, în mod normal, palmele transpirate.

— Ce tare a fost asta, zice el, legănându-ne mâinile în sus și-n jos.

Îl las să-mi legene mâna înlănțuită de a lui, ca și cum am fi o singură entitate.

— Școala a fost de căcat pentru tine, așa e? Toți s-au purtat aiurea?

— Crezi?, zic și îmi încrețesc nasul. Nu, serios, nu mai e chiar așa rău acuma. Mai mult chestii neînsemnate. Șoapte răuvoitoare și glume retardate. În generală a fost mai nasol. Îmi scriau chestii oribile pe dulap, gen „Feriți-vă de odrasla criminalului" sau „Mergi în iad, monstrule".

Mărturisirea îmi iese din gură înainte să-mi dau seama ce fac. Mă holbez la moaca lui Roman, așteptând reacția lui la aflarea veștii că taică-miu este un criminal.

În lumina de afară, ochii îi sunt de un verde gălbui, ca iarba când este în lumina soarelui de vară. Nu pare nici speriat, nici supărat, și nu-mi dă drumul la mână. Mă întreb dacă ar simți cu totul altceva pentru mine dacă ar ști toate detaliile. Dacă ar ști despre Timothy Jackson, dacă ar ști despre incendiu, despre visurile pe care tatăl meu le-a curmat.

Întinde mâna liberă și-mi îndepărtează o șuviță de păr de pe frunte.

— Nu meritai toate astea, Aysel. Nu meriți așa ceva.

Mi se pune un nod în gât.

Ba da, le merit. Și tu ai crede asta, dacă ai ști adevărul. Mă uit insistent la noroiul de pe jos. O cutie goală de popcorn stă lângă o doză lucioasă de suc. Lovesc doza goală cu vârful unuia din tenișii mei.

— Spune-mi mai multe, îmi cere Roman.

— De ce?

— Vreau să înțeleg. Îmi place să te înțeleg. Nu înțeleg prea mulți oameni, dar cred că încep să mă descurc cu tine.

Gaura neagră care este în locul inimii mele se oprește pentru o secundă, aspirând tot aerul din plămâni. Genunchii încep să-mi tremure și îmi sprijin umărul de al lui, pentru că am senzația că o să mă prăbușesc. Sunt pe cale să mă revolt împotriva cerinței lui, dar el îmi strânge mâna din nou, așa că cedez. Îi povestesc despre cum ajunsesem să mă împrietenesc foarte bine cu omul de serviciu din școala generală, domnul Leon, pentru că întotdeauna trebuia să-mi șteargă dulapul, să înlăture scrisul colegilor, și niciodată n-o să pot uita imaginea lui, cu un burete în mână, plin de detergent, spunându-mi să ignor răutățile copiilor. Că habar nu au ce fac și ce spun. Că întotdeauna cei unici sunt hărțuiți și puși la colț. Știu că domnul Leon voia să mă ajute, dar lucrurile pe care mi le spunea nu mă ajutau prea mult. Era la fel ca profesorii care ne învățau cântecelul ăla stupid: „Bețele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată". Însă chestia e că și cuvintele pot răni. Pot răni mult mai rău decât o fac bețele și pietrele.

Totuși, mă bucuram mult că există domnul Leon. Era singurul meu prieten. La naiba, era singurul om din viața mea care se putea uita la mine fără să chicotească sau să se strâmbe de dezgust. Între noi fie vorba, preferam chicotitul. Privitul cu dezgust era cel mai rău. Mai ales când venea din partea maică-mii.

Ochii lui lucesc și se măresc pe măsură ce spun povestea. Am reușit să-l captivez. Lui FrozenRobot îi place să audă despre trauma mea. Îmi mestec interiorul obrazului și mă opresc din vorbit. Nu știam nici măcar că pot spune atâtea cuvinte, într-o ordine consecutivă. Trebuie însă să mă opresc din a-i dezvălui toate secretele

mele lui FrozenRobot. Da, da. Știu că e persoana alături de care voi muri, dar totuși și secretele au valoarea și frumusețea lor. Trebuie să țin minte asta.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Leon?, mă întreabă Roman.

E ca și cum nici nu se obosește să-mi arate empatie. Poate vrea să-și ia revanșa pentru când m-am purtat ca o nesimțită, atunci când el mi-a spus propria lui poveste.

— A făcut un infarct și a murit.

Roman râde și dă ușor din cap.

— Sigur că da. Viața nu e făcută pentru noi, așa-i, Aysel?

Se oprește din mers și mă trage de mână, în așa fel încât să fiu cu fața la el. Ajung cu bărbia la pieptul lui. Mă ține în continuare de mână, iar pe cealaltă o pune pe ceafa mea. Palma lui e caldă și umedă. Poate că și el este confuz și agitat, la fel ca mine.

— Mi-aș fi dorit ca lucrurile să nu fi fost așa pentru tine, îmi spune.

— Și eu, șoptesc.

Mă privește atent.

— Nu, pe bune, chiar mi-aș fi dorit ca lucrurile să fi fost altfel.

— Știu, îi răspund, de data asta ușor mai rigid.

— Într-un alt univers, probabil că am fi fericiți.

O gașcă de copii de generală aleargă pe lângă noi și scot ahh-uri și ohh-uri, imaginându-și că ne pregătim să ne sărutăm. Obrajii lui Roman se înroșesc, dar tot nu-mi dă drumul la mână. Simt că și eu încep să roșesc.

— Ăștia mici. Sunt niște pușlamale, zice.

Încuviințez, dar nu observă.

— Știi, ai dreptate, îi zic.

— Cu ce?

— Că, într-un alt univers, probabil că am fi fericiți.

— Tu ești tocilara aia obsedată de fizică. Deci, spune-mi, crezi că există și un alt univers?

Ridic din umeri și îmi desprind mâna din a lui.

— Nu mă ajută să mă gândesc la asta.

— Păi, de ce?

— Mă amețește.

— Și tot rahatul ăla al tău cu energia potențială nu te amețește?

Îmi simt obrajii îmbujorându-se din nou.

— Nu știu.

Încerc să găsesc ceva inteligent de spus. Ceva care să-l facă să priceapă de ce teoria mea despre energia potențială e mai mult științifică și mai puțin fantezie. Dar, înainte să găsesc ceva, el spune:

— Știi ce mă amețește și mă derutează pe mine?

Îmi ațintesc ochii asupra lui și-l aștept să continue.

— Să te văd atât de fericită când vorbești despre știință. Mă face și pe mine fericit, iar asta e derutant.

Simt un nod formându-mi-se în gât și știu că ar trebui să zic ceva despre ce am simțit când el arunca la coș, dar nu o fac. Mă gândesc la limaxul meu negru, plutind prin stomacul meu, înghițindu-mi toată energia potențială doar pentru că îi e poftă. Îmi apăs o mână pe burtă și îmi bag unghiile în materialul tricoului. Niciodată nu am mai fost atât de tentată să-mi smulg limaxul cu degetele goale, să-l scot

afară din mine și să-l arunc în noroi.

Degetele lui Roman le ating pe ale mele și mă opresc din zgâriat tricoul.

— Dar cel mai derutant este că să fiu fericit fiindcă ești tu fericită nu schimbă nimic.

Își coboară vocea, ca numai eu să-l pot auzi.

— Tot mai vreau să mor pe 7 aprilie. Și tot mai am nevoie s-o faci și tu cu mine.

Mă uit în ochii lui.

— N-o să te las baltă.

Îmi strânge mâna atât de tare, încât nu o mai pot simți.

Mi-aș dori ca cineva să facă asta și cu inima mea.

VINERI, 29 MARTIE

8 zile rămase

Mă strecor în bancă chiar în secunda în care sună clopoțelul de intrare și îmi arunc rucsacul sub pupitru. Tyler dă din cap spre mine, a salut. Tot face asta de câteva zile, ca și cum dacă am fost la zoo împreună suntem acum prieteni buni sau ceva. Mă întreb dacă Stacy Jenkins are ceva de spus despre asta.

Domnul Scott a scris Einstein pe tablă, cu litere albastre și lăbărțate. Bate cu o cretă neîncepută în tablă, așteptând să ne așezăm și să ne liniștim.

— Bună dimineața, bună dimineața.

Câțiva copii mormăie un răspuns. Eu tac.

— Astăzi, aș vrea să luăm o pauză de la matematică și ecuații și să ne dedicăm timpul unei discuții despre teorie. O s-o numim Vinerea veselă.

Clasa mormăie, iar domnul Scott se întoarce cu fața la tablă și scrie: *Teoria specială a relativității*.

— Să ridice mâna cei care au mai auzit până acum de teoria asta.

Bate din nou cu creta în tablă, și câțiva copii ridică mâna.

Evident, am mai auzit și eu de ea înainte. Toată lumea știe câte ceva despre Einstein. Pun pariu că până și Mike ar putea recunoaște fața lui Einstein de pe un tricou sau un obiect decorativ. Dar n-am nicio idee ce susține de fapt teoria și nu vreau să ies în față.

Proful arată spre Melanie Taylor. Nu cred că ea ridicase mâna, însă.

— Vrei să le-o explici și celorlalți?

Obrajii ei rotunzi devin rozalii.

— Ă, păi, adică... nu știu mare lucru nici eu.

Se joacă nervoasă cu nasturii puloverului în culori țipătoare pe care-l poartă.

— Dar de Einstein am auzit. Ca toată lumea, cred. Era tipul ăla, un geniu, cu părul ciufulit ca naiba.

Poftim. Toată lumea îl știe pe Einstein. Chiar și Melanie Taylor.

— Bine, zice domnul Scott, încet. Altcineva?

Inspectează clasa dintr-o privire și apoi arată spre mine. Dar n-am ridicat mâna. Nu știu ce încearcă să facă.

— Aysel, tu știi ceva despre teorie?

Ridic din umeri și scutur din cap. Este o combinație de mișcări care mă face vag să par că dansez – dansul numit Chiar-nu-știu și Vă-rog-vă-rog-nu-mă-obligați-să-răspund.

— Hai, Aysel. Sigur știi tu ceva. Ținând cont de nota de la ultimul test, fizica pare să fie unul dintre domeniile de interes firesc pentru tine.

Câțiva din clasă fluieră și fac zgomote retardate, ca și cum ar suspina, exasperați.

N-am înțeles niciodată de ce profesorii cred că a scoate în evidență faptul că ai note bune te va face mai popular printre colegi. În afară de asta, ultimele mele note arată doar că am fost în stare să învăț ceea ce ne-a predat domnul Scott, nu și că aș ști ceva în plus față de asta. Deși e adevărat că uneori stau trează noaptea și citesc la lumina unei lanterne manualele de fizică, în pat, sub plapumă. Mă ajută să adorm mai repede. Dar el nu are de unde să știe asta.

— Hai, Aysel, mă îndeamnă el. Fă o încercare.

Aș face o încercare să-ți dau una-n cap, mă gândesc cu amărăciune, și bat ușor

cu degetele în bancă. Tot e bine că n-am zis-o cu voce tare. Stacy și minionii ei atât ar fi așteptat, ar fi fost peste măsură de entuziasmați. Chiar și gândul că aș putea fi agresivă cu domnul Scott mă descumpănește un pic, aș vrea să mă întorc în timp și să nu-l fi avut.

— Aysel, mă grăbește el, și simt o disperare în vocea lui.

Aproape că-mi pare rău pentru domnul Scott. Viața lui trebuie să fie groaznică, dacă eu sunt singura elevă de care depinde, singura lui speranță. Mi-aș dori să-i pot spune că ar trebui deja să parieze pe altcineva, că eu sunt un bilet necâștigător. Mă întreb care ar fi termenul din fizică pentru asta. Sigur, sunt stele care mor. Dar, cel puțin, înainte să moară, au fost stele. Și moartea lor a fost o supernovă. Sunt convinsă că moartea mea nu se va ridica la înălțimea unei supernove. Aș fi norocoasă dacă măcar eu mi-aș auzi gâtul frângându-mi-se, de ceilalți nici nu se pune problema să audă sau să simtă ceva.

Nimeni nu va fi prin preajmă, să-mi vadă energia părăsindu-mi corpul. Mă rog, cu excepția lui Roman, dar nu cred că îi va acorda atenție, va fi prins cu altele.

— Aysel, îmi repetă încă o dată numele.

Ca și cum ar crede că e un cuvânt magic care îmi va dezlega mintea și aș putea găsi acolo răspunsul pe care-l așteaptă el de la mine. Ca și cum aș putea deveni brusc fata cu răspunsurile.

Eu și domnul Scott începem un concurs de uitat unul la altul. El nu clipește.

Într-un final, zic:

— Nu are legătură cu felul în care percepem lucrurile, care nu întotdeauna e cel corect și credibil? De exemplu, cum mintea umană e prea încetă pentru a înțelege complet lucrurile care sunt într-o mișcare rapidă?

— Lucrurile care sunt într-o mișcare rapidă?, întreabă el și-mi face semn să continui.

— Cum ar fi viteza luminii. Are legătură cu viteza luminii, nu? Teoria specială a relativității e despre lumină, și apoi mai are el o teorie...

— Teoria generală a relativității, completează domnul Scott.

— Da. Și cea de-a doua aduce și gravitația în ecuație.

— Perfect!

Domnul Scott face cel mai penibil gest, ridicând degetul mare în sus, un gest stângaci pentru el, și eu îmi doresc să mă evapor în eter. În momente ca ăsta, am mereu senzația că pielea îmi este prea subțire, că toți pot vedea înăuntrul meu, că mi se poate vedea prin piele interiorul gol, întunecat și imposibil de greu, în același timp.

— Răspunsul tău e foarte corect, Aysel, bravo.

Rânjește la mine, ca și cum n-ar avea deloc idee cât de penibilă este situația.

Trag de mâneca lungă a tricoului meu în dungi și mă uit fix la tablă. Domnul Scott merge mai departe și ne explică cum Einstein a revoluționat tot domeniul fizicii de până atunci cu teoria lui. Ne explică în cel mai simplu mod posibil Teoria specială a relativității. Ne explică cum nimic nu se mișcă dintr-un loc în altul mai repede decât lumina și cum lumina e măsurată întotdeauna la aceeași viteză, indiferent cât de repede te miști tu sau în ce direcție o faci. Cum ar veni, viteza luminii e constantă. Niciodată nu ne vom putea deplasa mai repede decât lumina și nu avem nicio modalitate de a o încetini.

Iar timpul nu este constant. Cel puțin, nu conceptul de timp pe care îl folosesc oamenii. Einstein a spus că, pe măsură ce ne deplasăm mai repede, cu atât

percepem timpul că ar trece mai încet. Ceasurile, însă, vor măsura timpul la fel, indiferent de mișcarea noastră – dar totul ține de fapt de percepția celui care observă.

Bănuiesc că aproape totul în viață depinde de percepția celui care observă.

Domnul Scott zice:

— Și știți că Einstein are o zicală celebră despre relativitate. Știe cineva care e ea?

În clasă se lasă liniștea, de poți auzi musca.

Domnul Scott apucă din nou creta uscată și începe să scrie pe tablă. După ce termină, citește cu voce tare ce a scris.

— Pune-ți mâna pe o sobă încinsă pentru un minut, și ți se va părea o oră. Stai lângă o fată frumoasă o oră, și ți se va părea un minut. Asta e relativitatea.

Îmi place citatul, așa că mi-l notez și eu în caiet. Se pare că Einstein a fost un tip destul de deștept. Cine s-ar fi gândit? Îmi fac și eu propria versiune a ideii lui Einstein. „Stai în birou cu mama, care se teme de tine, timp de un minut, și ți se va părea o oră. Mergi la carnaval cu un băiat care te înțelege, pentru o oră, și ți se va părea un minut. Viața-i categoric o curvă."

Îmi apăs creionul în hârtia caietului, făcând mici pete de grafit cu model incert. Mă întreb dacă e ceva de capul teoriei lui Einstein. De când l-am întâlnit pe Roman și ne-am făcut planul să sărim de pe Vârful Crestville, ultimele două săptămâni au trecut pe nesimțite – nu-mi amintesc niciodată să mai fi simțit că timpul trece atât de repede. Înainte, zilele păreau că se târăsc fără vlagă, se chinuie să curgă cum face cafeaua dintr-un aparat stricat de espresso.

Obișnuiam să-mi doresc și iar să-mi doresc ca cineva să vină și să repare aparatul universului, să grăbească puțin lucrurile, și acum se pare că mi-a fost

îndeplinită dorința. Vreau să cred că schimbarea nu are deloc de-a face cu Roman. Că timpul poate curge mai repede spre sfârșit. Asta ar avea sens, cumva. Știu că totul mai are puțin și dispare, așa că dorința mea de a grăbi lucrurile e ceva mai mică.

De fapt, parcă fac totul ceva mai în tihnă, în ultima vreme. Îmi mestec cerealele încet, ca să savurez aroma de ciocolată. Îmi plimb sucul de portocale prin gură, înainte să-l înghit, ca să mă asigur că simt gustul care e atât acru, cât și dulce. Poate că Einstein avea dreptate. Poate din cauză că eu mă mișc mai lent acum, timpul zboară mai repede. Poate e doar felul în care se desfășoară universul și nu are nimic, chiar nimic de-a face cu Roman.

Dar, sincer, nu știu dacă e așa. Chiar nu știu.

Sună de ieșire în timp ce domnul Scott ne spune că nu ne va da nicio temă peste weekend. Clasa izbucnește în aplauze, iar eu încerc să-mi maschez dezamăgirea. Îmi place să rezolv probleme de fizică. Îmi dau ceva de făcut când este ora 2 dimineața, iar în casă e liniște și întuneric, iar Georgia e lângă mine în pat, înfășurată în pătură, sforăind ușor. Temele la fizică mă fac să mă simt mai puțin singură. E amuzant cum să afli forța gravitațională a unui obiect oarecare te face să te simți mai cu picioarele pe pământ.

Mă ridic din bancă și îmi îndes caietul de fizică în rucsac. Sunt pe cale să o șterg din clasă, când îl văd pe domnul Scott îndreptându-se spre mine.

— Aysel. Stai o clipă, îmi zice.

Mă așez la loc în bancă și îl privesc.

Îmi pune o broșură colorată și lucioasă în față.

— Universitatea din Kentucky oferă o tabără de două săptămâni, cu costurile

acoperite, pentru elevii pasionați de fizică.

Se așază în banca din fața mea, ca să mă privească atent. Deschide broșura și îmi arată un text de pe a treia pagină.

— Au un program special pentru fizică. Cred că ți-ar plăcea.

Trag adânc aer în piept. Nu-i pot spune direct domnului Scott că nu aș avea cum să particip la tabăra aia, pentru că nu voi mai fi în viață.

— Trebuie să muncesc în vara asta.

Buzele lui formează un zâmbet compătimitor. N-am observat până acum ce ochi blânzi și închiși la culoare are proful. Parcă ar fi ai unui cal. Poate că m-am înșelat în ce-l privește pe domnul Scott. Poate că dintotdeauna și-a dorit să fie profesor. Poate că e unul dintre acei oameni care au fost construiți în așa fel încât să le pese de ceilalți.

— Nu trebuie să-ți faci griji legate de bani, dacă obții locul. Îți vor da o bursă. Plus mâncare, și cazare pentru două săptămâni.

Împinge broșura și mai înspre mine.

— Cred că ar fi o experiență minunată pentru tine, Aysel.

Iau broșura și o îndes bine în rucsac. Îi spun că o să mă gândesc dacă să mă înscriu și îi mulțumesc că s-a gândit la mine. Apoi, la ora de mate, scot broșura și îmi trec degetele peste fotografiile lucioase. Mă gândesc la toate așa-zisele experiențe minunate pe care o să le ratez. Mă gândesc la relativitatea minunăției.

SÂMBĂTĂ, 30 MARTIE

7 zile rămase

Ajung acasă la Roman puțin după 7 jumate dimineața. Tocmai mă pregătesc să-i dau un mesaj să iasă, când ușa se deschide larg. Doamna Franklin pășește afară pe peluză în halatul ei de culoarea înghețatei de fistic și în papucii roz pufoși. Îmi face cu mâna, și mă forțez să-i fac și eu.

Vine spre mine, așa că mă dau jos din mașină.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, Aysell

Se întinde și mă îmbrățișează. Mă strânge în brațe și îi pot simți mirosul pastei de dinți mentolate. Îmi dă drumul din îmbrățișare, dar își lasă mâinile pe umerii mei.

— Așadar, te bucuri că mergeți cu cortul?

Cu cortul? Bănuiesc că Roman i-a spus că vom merge într-o excursie, ca să-i motiveze de ce vom lipsi atât de mult. Uitasem că maică-sii chiar îi pasă unde merge el și cum își petrece timpul. Eu i-am zis maică-mii doar că voi lucra până târziu în weekend, așa că să nu mă aștepte. Deși sunt convinsă că aș putea face o călătorie până în Antarctica înainte ca cei din casă să înceapă să se îngrijoreze că lipsesc.

— O, da. N-am mai fost cu cortul de o veșnicie, îi spun doamnei Franklin, iar ea își ia mâinile de pe umerii mei și începe să se învârtă în jurul mașinii, trăgând cu ochiul la ce am pe bancheta din spate.

În cazul ăsta, „de o veșnicie" e un eufemism pentru „niciodată".

Cred că și-a dat seama că sunt începătoare într-ale campingului, pentru că mă întreabă:

— Nu ți-ai luat un sac de dormit?

— A, ba da, e în portbagaj, o mint eu.

Eu și Roman am plănuit să petrecem noaptea undeva în apropierea închisorii McCreary, ca eu să nu fiu nevoită să conduc tot drumul dus și întors în aceeași zi. În afară de asta, cine știe cât va trebui să aștept până să apuc să-l văd pe taică-miu. În loc de mers cu cortul, planul era să luăm o cameră pe la vreun motel de acolo. Eu aș dormi în pat, iar el pe canapeaua desfăcută, dar mă gândesc că acum o fi aranjat o ieșire cu cortul, de-adevăratelea. Sau, dacă nu, așa a lăsat-o pe mama lui să creadă.

— Bravo, bravo. Chiar ai nevoie de un sac de dormit pe vremea asta, zice. În orice caz, Roman mai întârzie puțin. Nu e prea bun când e vorba să se trezească devreme. Practic, a trebuit să-l trag eu jos din pat. Acum e la duș, dar va ieși imediat. Vrei să intri și să servești micul dejun?

— Am mâncat deja, mint eu din nou, și-l înjur pe Roman în gând că nu este gata.

Exact situația asta încercam s-o evit. Nu vreau să-i cunosc și mai bine mama, e suficient.

— Ah, cel puțin intră să bei o cafea.

Fac o față din care pare să fie evident că nu sunt fană a cafelei.

— Atunci, o ciocolată caldă? Nu trebuie să aștepți aici, în drum.

Se îndreaptă spre casă și îmi face cu mâna, cerându-mi s-o urmez.

Scot un mormăit de nemulțumire în timp ce merg în spatele ei, pe aleea

pietruită și bine îngrijită. Odată intrate înăuntru, mă așază pe un scaun la masa din bucătărie. Umple ibricul cu apă și-l pune pe aragaz.

— Imediat va fi gata.

Dau din cap spre ea, ca și cum nu mi-aș dori nimic pe lume mai mult decât o ciocolată caldă. Mă uit în jur, prin bucătăria familiei Franklin. Pereții sunt vopsiți într-un galben canar, iar dulapurile sunt din lemn de cireș. Pe blatul alb, stă o fotografie cu Roman și Madison. Madison își ține brațele în jurul gâtului fratelui ei, iar ochii lui Roman sunt alungiți, pentru că râde. Îmi las ochii în jos, spre podeaua acoperită de gresie. Nu mă pot uita la poza aia.

Nu știu cum domnul și doamna Franklin pot să se uite la ea zi de zi.

Doamna Franklin îmi pune o cană în față și se așază și ea la masă.

— Așa, spune-mi unde veți merge. Eu ador să merg cu cortul. Mergeam des, toată familia, la camping. Tot încerc să-i conving pe Jim și Roman să planificăm o vacanță împreună vara asta. Știi, Roman era genul de copil care stătea numai pe afară. Adora orice fel de aventură.

Iau o înghițitură din ciocolata caldă. Îmi arde vârful limbii și tresar.

— Ah! Ai grijă, e fierbinte.

— Nu știu unde vom merge, îi zic. Roman e cel care a sugerat să ieșim cu cortul.

Fața mamei lui se întunecă puțin.

— Ah, da. Cum ziceam, lui îi place să iasă în natură. O să-i facă bine.

Mă privește direct în ochi.

— Sunt atât de bucuroasă că te-a întâlnit, Aysel.

Palmele îmi transpiră și le lipesc de cană. Aburul ciocolatei calde se ridică și

îmi gâdilă fața.

— Salut, îl aud pe Roman, care intră în bucătărie.

Părul lui șaten e încă ud după duș. Are un rucsac aruncat pe un umăr.

— Scuză-mă. Am pus ceasul să sune, dar nu l-am auzit.

Ridic din umeri, ca și cum mi-ar fi indiferent, deși am de gând să mă iau serios de el în secunda în care vom rămâne singuri în mașină. Sunt convinsă că nu există un manual de bune maniere pentru partenerii de sinucidere, dar ar trebui să fie. Dacă n-aș muri în șapte zile, aș scrie eu unul. Regula numărul unu ar fi: nu te trezi târziu în ziua în care ți-ai făcut planuri cu partenerul tău. Regula numărul doi: nu-ți forța partenerul să ia micul dejun împreună cu mama ta.

— Mă duc să iau cortul din garaj, zice. Poți să-mi dai cheile mașinii? Îl pun în portbagaj.

— Ah, Roman?, face doamna Franklin.

— Da, mamă?

— Am pus câteva băuturi în cutia frigorifică și ți-am dus-o în garaj. Mă gândeam că ar trebui s-o iei. Am mai aruncat și câțiva hotdogs acolo. E ușor să-i frigi un pic pe foc. Am împachetat și un coș cu gustări, e tot în cutie. Ar trebui să oprești la supermarket, să iei niște chifle pentru crenvurști. Mă tem că nu am aici să-ți dau.

Îmi zâmbește, parcă ar vrea să se scuze.

— Nu mai aveam nimic în dulapul pentru pâine. Roman nu mi-a spus până aseară că aveți de gând să mergeți într-o excursie cu cortul. Aș fi fost mai pregătită, dacă aș fi știut din timp.

Își șterge ușor mâinile pe halatul de casă.

— Sună bine, mamă. Nu-ți face griji. O să oprim la magazin și o să mai luăm tot ce ne trebuie.

— Ar trebui să iei ce-ți trebuie ca să faceți bezele.

Își duce o mână la inimă și suspină:

— Bezelele sunt cireașa de pe tort când vine vorba de excursii cu cortul.

— Bine, mama. O să mă ocup. Nu te mai preocupa atât, zice el.

— Da, intervin și eu. Mulțumim pentru tot, oricum.

Îi arunc lui Roman cheile, iar el se îndreaptă spre garaj.

Doamna Franklin se ridică de la masă și deschide cămara.

— O să-i fac repede un sandviș cu unt de arahide și gem ca să-l mănânce pe drum, să nu vă mai rețin și să întârziați.

— A, nu. Poate lua micul dejun aici, dacă vrea.

Se întoarce ca să se uite la mine, cu un zâmbet mare pe față. Este prima dată când o văd pe mama lui Roman nemachiată. Deși zâmbește, cercurile mari și întunecate din jurul ochilor o dau de gol. Poate că ceea ce a spus FrozenRobot e adevărat. Poate chiar își petrece fiecare noapte plângând. Trebuie să fie aiurea pentru ea – să plângă pe ascuns noaptea, și să fie o gospodină voioasă ziua. Eu una nu cred că aș putea face asta. Să-mi separ viața în două părți care se bat cap în cap. Dar poate că asta e ceea ce faci pentru oamenii pe care-i iubești.

Mă încrunt și mă întristez când mă gândesc ce mult trebuie să-l iubească pe Roman. Mă vede că mă încrunt și îmi spune:

— A, scumpo, chiar n-o să vă mai rețin.

— Nu, nu, mă împleticesc eu în cuvinte. Nu mă gândeam la asta.

Plimbă un prosop de vase în mâini și apoi îl agață într-un cui.

— Păi, nu are rost să faci fața asta tristă. O să aveți o excursie grozavă. Cu cortul, în natură, o să vă relaxați.

Dacă ar ști ea că excursia asta nu e despre mers cu cortul. Nu e despre bezele, și hotdogs și saci de dormit. E despre tatăl meu. Nu e nimic relaxant la asta.

— Oricum, trebuie s-o luați din loc. Roman poate mânca pe drum.

Se întoarce la sandvișul pe care-l face pentru el, iar eu reîncep să mă holbez la cana mea cu ciocolată caldă. Nu-mi pot vedea reflexia în ea, dar mă prefac că o văd. Nu-mi place fata de acolo. Fata care i-ar face așa ceva doamnei Franklin, care nu ar avertiza-o legat de ce e pe cale să se întâmple.

Mă întreb dacă există mai multe feluri în care poți ucide pe cineva. Poate că tatăl meu nu l-a omorât doar pe Timothy Jackson – poate că a ucis-o și pe mama lui, fiindcă i-a frânt inima. A ucis toată familia lui Timothy, i-a nenorocit definitiv. Mă gândesc că de asta și este atât de motivat Brian Jackson să ajungă la Olimpiadă. Are nevoie să repare răul făcut de tatăl meu.

Dar tatăl meu nu a distrus doar familia Jackson; a ucis-o și pe maică-mea și pe mine, de asemenea. Ne-a sfâșiat inimile. E posibil să-ți fie sfâșiată inima încă dinainte să te nești? În orice caz, nu vreau să-i fac asta doamnei Franklin. Învârt cana în mână. Palmele îmi transpiră și mai tare. Într-un final, iau o înghițitură. Apoi una și mai mare. Îmi beau reflexia din ciocolată. O fac pe fata aia să dispară.

Când Roman vine înapoi, îi dă sandvișul și îl îmbrățișează strâns.

— Ai găsit totul?

— Da, mamă. Am împachetat. Mersi din nou.

Femeia strălucește de bucurie și-l trage mai aproape.

— Aaa, mamă?

— Da, puiule?

— O să ai tu grijă să-l hrănești pe Căpitanul Nemo?

Doamna Franklin îi pune mâinile pe umeri, cum a făcut și cu mine mai devreme, și se ridică spre fața lui ca să-l privească în ochi.

— Sigur că da, iubitule. O să mă uit tot timpul să văd ce face. O să te țin la curent.

Roman se desprinde din îmbrățișarea ei. Fața i se înroșește, iar pistruii de pe nas îi devin mai evidenți. Se simte jenat.

— Doar să-i dai să mănânce, atâta, ok?, îi zice el, repede.

Doamna Franklin nu e deranjată de atitudinea lui, care bate în retragere. Se întinde să-l mai îmbrățișeze o dată.

— Cum zici tu, dragule.

Se uită spre mine, peste umărul lui.

— Dar voi, copii, chiar ar trebui s-o luați din loc. Să aveți grijă pe drum și să mă suni când ați ajuns unde o să puneți cortul.

Mă mănâncă pielea și știu că nu mă voi mai putea uita la încă o îmbrățișare a lor. N-o mai pot asculta spunându-i să aibă grijă de el. Îi fac cu mâna și țâșnesc pe ușă.

— Mă bucur că ne-am revăzut, doamna Franklin.

— Distracție plăcută!, strigă în urma mea.

Intru în mașină și îmi lovesc mâinile repetitiv de volan, așteptând să apară și Roman. Mă uit prin parbriz. Pare că zăpada a afectat destul de tare răsadurile mamei lui Roman. Pământul e noroios, fiindcă zăpada de abia s-a topit. Unul

dintre arbuști e maroniu, cu crengile încă dezgolite. Nu-mi dau seama dacă, din cauza ninsorii venite pe neașteptate, florile vor înflori mai târziu anul ăsta. Sper totuși să înflorească mai devreme pentru ea. Va avea nevoie de ele.

În sfârșit, Roman iese din casă și se îndreaptă spre mașină. Părul îi este încă ud și pare mai închis, iar culoarea asta îi face fața să arate mai albă. Mai înghețată. Totuși, parcă își ține spatele mai drept. Pășește mai ușor, nu mai are acea împleticire derutată. Poate că doamna Franklin avea dreptate – lui FrozenRobot îi place campingul.

Vine pe partea șoferului și îmi bate în geam. Îl las în jos.

— Ce e?

— Mi-am uitat mobilul în garaj. Vin într-un minut.

— Grăbește-te, mormăi la el și îl văd cum aleargă spre garajul din spatele casei.

Arată mai mult ca o magazie pentru unelte, cu acoperișul lui ruginit și cu vopseaua pe alocuri jupuită, de culoarea afinelor. Se întoarce repede, agitând telefonul în aer, ca să mă asigure că l-a recuperat.

— Ce dracu', îi spun, imediat cum intră în mașină.

Întreaga mașină se umple de mirosul gelului lui de duș cu miros de brad. Îmi duc mâna la gură și tușesc ușor.

— Ce e?

— Ai comis două infracțiuni, îi spun, în timp ce ies de pe aleea de acces.

— Ce, mă?

Se freacă la ochi și cască. Aparent, FrozenRobot nu funcționează prea bine dimineațile. Nu sunt sigură la ce oră vom merge să ne sinucidem, dar îmi notez în

minte să nu care cumva să sărim de pe stâncă mai devreme de 9 dimineața.

— Infracțiunea unu: te-ai dat cu prea mult deodorant.

Se afundă în scaun, lăsându-și capul pe spătar.

— Nu m-am dat deloc cu deodorant.

— Mă rog, cu ce te-oi fi dat. Miroși ca un brad de Crăciun.

Își miroase tricoul, trăgând de el.

— În fine... și a doua infracțiune?

Strâng volanul mai tare.

— A doua. Asta e mai gravă.

— De asta mergem noi acuma la închisoare? Câți ani am primit ca sentință? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu cred că voi mai fi mult prin preajmă ca s-o ispășesc...

Ignor sarcasmul lui.

— M-ai făcut să am o întâlnire plină de sentimentalisme cu maică-ta. La naiba. Încă o întâlnire din asta, de parcă primele nu au fost de ajuns. În mod clar, ar trebui să faci închisoare pentru asta.

— Sentimentalisme?

Roman se întoarce să mă privească. Nu sunt obișnuită să mai am pe cineva în mașină. Mereu uit cât de micuță este, cât de mică pare când cineva de pe scaunul pasagerului se apleacă spre tine, când conduci. Dacă mi-aș întoarce și eu obrazul, ne-am atinge fețele. Mă trag cât pot mai departe de el și îmi sucesc gâtul să privesc pe geamul meu.

— Da, sentimentalisme.

Îmi îndrept spatele, ca să pot să mă uit la drum, în față. Nu e ca și cum aș

putea conduce până la închisoare ținând capul îndreptat în partea opusă celei în care stă el.

— Și nu te preface că nu știi despre ce vorbesc. Mi se frânge inima să fiu în preajma ei. E atât de amabilă.

Pufnește pe nas și scutură din cap.

— Chiar nu o știi pe maică-mea.

— Ah, pe bune?

— Da, pe bune.

Își scoate sandvișul din punga de plastic. Îi dă la o parte crusta de pe margini și mușcă din el.

— Dar am putea, te rog, să nu mai vorbim despre maică-mea? Ce se întâmplă cu ea nu e treaba ta.

— Foarte bine. Atunci nu o face să fie treaba mea.

Ies din cartierul lui și mă îndrept spre dealuri, ca să ajung la intrarea pe autostradă. Dealurile lasă loc bazinului râului, un teren noroios. Evit să mă uit la râul Ohio. Nu mă simt deloc confortabil acum să-l privesc; e ca și cum îmi știe toate secretele. Uneori mi se pare că mă judecă, că este dezamăgit de mine. Știu că e doar în capul meu, dar e un sentiment greu de ignorat.

Îmi întorc din nou atenția asupra lui Roman. Am abandonat discuția despre maică-sa pe durata a cinci secunde întregi.

— Totuși, nu-mi vine să cred că ne-a lăsat să plecăm singuri în excursia asta. Pare ceva cu care nu ar fi de acord în mod normal.

Buzele lui Roman se întind într-un soi de rânjet. Unul calculat, nu ca ăla strâmb pe care am ajuns să i-l cunosc.

— Înainte să se întâmple ce s-a întâmplat cu Maddie, nu ar fi fost de acord cu asta. Dar ținând cont că mi-am petrecut ultimul an de zile închis în camera mea, e încântată că în sfârșit simt nevoia să ies afară.

Înainte să-i pot da o replică, își desface rucsacul și scoate de acolo o hartă împăturită și jupuită.

— Uite, am găsit drumul cel mai scurt spre McCreary.

Îmi dă indicații, în timp ce eu mă încadrez pe autostradă. Dau drumul radioului pe postul de muzică clasică și el scoate un pufăit de protest.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce-ți place muzica asta plictisitoare?

— M-ai mai întrebat.

— Știu. Dar nu mi-ai dat un răspuns pertinent.

Ridic din umeri.

— Așa cum ți-am mai spus, mă ajută să gândesc.

— Dar nu are personalitate.

— Nu e adevărat. Are o personalitate care nu ți se bagă cu sila sub ochi. E ceva mai adânc. Cere mai multe de la ascultător. De asta îmi place. Nu e ușoară, la îndemână.

— Mă rog. Cum spui tu.

Își reazemă capul de geamul mașinii.

— Și, ești pregătită pentru asta?

Bat cu degetele pe volan, intonând în același timp cu radioul.

Nu știu dacă sunt pregătită. Noaptea trecută nu am putut dormi. Am stat trează până dimineața, făcându-mi tot felul de scenarii în cap, dar de fiecare dată

când m-am văzut stând în fața geamului, cu telefonul portocaliu în mână, nu am reușit să văd cine era de partea cealaltă a geamului. Era blurat și, oricât aș fi stat în viziunea aia, tot nu-l puteam vedea pe tata.

Apoi, am ațipit pentru scurt timp și am avut un coșmar. Stăteam pe stânca de la Crestville, așteptându-l pe Roman, dar el nu mai venea. Am așteptat la nesfârșit, până ce genunchii au început să-mi sângereze, apăsați în nisip. Apoi, Roman a apărut, dar era cu Brian Jackson și amândoi au început să râdă de mine. Râsete reci și crude, din cele care rămân să te bântuie mult timp. Râsul unei haite de lupi, care te urmărește și te doboară. Au continuat să strige și să râdă, spunându-mi să sar, iar eu m-am apropiat tot mai mult de margine, dar am împietrit acolo, la un moment dat.

— Aysel?, mă trezește el.

Nu-i pot spune despre vis. Nu-i pot spune că nu sunt pregătită deloc pentru călătoria asta – că mi-e teamă că ea va spulbera tot ce este acum între noi. Călătoria asta îi va arăta lui Roman că nu am spus întregul adevăr.

Întinde mâna și închide radioul.

— Aysel, uită-te la mine.

— Credeam că ai zis că vrei să nu-mi mai iau ochii de la drum.

— Da, da, dar lasă acum asta.

Mă întorc și mă uit la el.

— Ce?

— Ești pregătită?

— Da, sunt pregătită, îl mint. Adică, așa cred, că sunt.

— Ar trebui să fii mai sigură.

Problema e că nu-s deloc sigură în legătură cu asta. De fapt, în legătură cu nimic.

Se întinde din nou și deschide radioul pe postul cu hiturile pop. E rândul meu să protestez.

Dă din cap, ca și cum s-ar scuza.

— Îmi place pentru că e simplă. Ușoară. Te face să-ți fie greu să gândești. Nu știu de ce îți place ție să rămâi singură cu gândurile tale. Eu urăsc să rămân cu ale mele pe cap.

Dau sonorul mai tare. Poate că are dreptate. Poate că ar trebui să încerc să-mi alung gândurile. Dar, în timp ce basul îmi face capul să vâjâie, nu-mi simt gândurile dispărând. Mă uit la Roman. Stă proptit cu un umăr de portieră, cu capul dat pe spate. Pare relaxat, liniștit. În largul lui.

Închid radioul. Nu pare momentul potrivit pentru ca vreunul din nou să se simtă în largul lui. Nu face niciun comentariu, iar eu privesc doar în față și încep să număr kilometrii care ne despart de închisoarea McCreary, care mă despart de tatăl meu.

SÂMBĂTĂ, 30 MARTIE

Mai târziu

7 zile rămase

Ajungem la închisoarea McCreary cam în miezul după-amiezii. Soarele îmi arde fața când ne îndreptăm spre intrare. Locul arată mai puțin amenințător decât mi-am imaginat. Este o clădire din cărămidă cu un singur etaj. Sigur, e înconjurată de terenuri virane care arată cam dezolant, și gardurile sunt decorate cu sârmă electrică, dar, dacă nu ar fi fost chiar acele terminații de sârmă încolăcite pe garduri, nu aș fi pariat neapărat că este o închisoare.

Roman mă apucă de mână:

— Ești sigură că vrei să faci asta?

Îi strâng mâna, apoi i-o desprind de a mea, încercând să-i transmit semnalul că sunt bine. Dar gura îmi este uscată și răspunsul cel mai sincer e că nu știu dacă vreau asta, dacă pot face asta. Am devenit atât de obsedată de gândul ăsta – ideea că am nevoie să-mi întâlnesc tatăl, măcar o dată, înainte să mă sinucid –, însă acum nu știu exact la ce m-am gândit. Mai bine spus, de ce mi-am dat voie să mă gândesc la asta. De ce am ajuns să fiu convinsă că aceasta e soluția. Nu știu ce speram să găsesc aici, la McCreary din Kentucky, dar, cu cât mă uit mai mult la clădirea din fața mea, cu atât cred mai puțin că ceea ce caut eu se află aici. Asta dacă într-adevăr caut ceva. Poate că Roman avea dreptate. Poate că doar îmi caut scuze ca să rămân în viață.

Închisoarea McCreary nu este locul unde o să-mi găsesc eu o scuză pentru a rămâne în viață.

Închisoarea McCreary cu siguranță nu a dat naștere energiei mele potențiale. Nu pare ca și cum ar avea așa ceva. Dar poate tocmai asta e și ideea, în definitiv. Poate.

Roman îmi deschide ușa și pășim amândoi înăuntru. Un detector de metale și patru gardieni ne întâmpină. Trecem de primul sistem de securitate fără probleme. Merg spre ghișeul din față.

— Nu prea arăți ca și cum ai avea ce căuta aici, spune bărbatul de la ghișeu.

Poartă o uniformă, dar a personalizat-o adăugând o șapcă de baseball cu Kentucky Wildcats. Pe ecusonul prins de uniformă scrie Jacob Wilson.

— Vreau să-l văd pe tatăl meu, spun și cotrobăi în poșetă căutându-mi portofelul; scot carnetul de șofer, îl pun pe tejghea și i-l împing. Numele lui este Omer Seran. Am sunat acum câteva zile și mi s-a spus că aveți program de vizite sâmbăta până la ora 5 după-amiaza. Cred că ar trebui să fiu pe lista lui de vizitatori. Sunt fiica.

Nu am nicio idee cine e pe lista lui, dar pare lucrul corect de spus. Mă uit la telefon, să văd cât e ceasul. 2:17. Programul de vizite nu s-a terminat. Pare că mai am destul timp să-l întâlnesc pe omul responsabil cu cel puțin jumătate din energia mea potențială.

Jacob Wilson tastează ceva la calculatorul lui. Are unul mare, model vechi, cum avem și noi la TIV. Jacob mai dă câteva click-uri și se încruntă. Își freacă bărbia și zice: „oh, oh".

Mă pregătesc să mi se spună că nu sunt pe lista aia mitologică cu vizitatorii aprobați. Grozav. Nu l-am întâlnit niciodată pe taică-miu, și deja m-a refuzat. Înainte să pot spune ceva, Roman intervine:

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău nu mai e aici, îmi spune Jacob, omul de la ghișeu.

— Ceee?

Probabil că mă comport ca o nebună, dar nu pot pricepe ce îmi spune. Dau din mâini, mă bâlbâi, clipesc necontrolat.

— A fost eliberat anul trecut.

Clipesc repede, apoi îmi strâng mâinile de-o parte și de alta a corpului, încercând să mă controlez. Scopul excursiei ăsteia nu e să ajung eu să fiu reținută pe aici, pe motiv de nebunie agresivă.

— Dar cum e posibil?

Își întinde mâinile, cu palmele în sus, și ridică din umeri.

— O fi făcut vreo înțelegere. Se întâmplă mereu.

— Ce înțelegere?!, izbucnesc.

Nimic din asta nu are sens. Taică-miu nu are cum să fi ieșit din închisoare. Să fie în libertate. Nu după ce a făcut.

— Poate că a avut ceva informații despre vreun alt deținut de la noi. Ceva care să-i fi ajutat pe polițiști cu o investigație în desfășurare. Sau poate că a fost eliberat pentru bună purtare. Nu e ceva care să nu se mai fi întâmplat.

Jacob, care probabil e strigat de apropiați pe un nume mai puțin formal, ca Jake, ridică din nou din umeri.

— Chiar nu știu, dulceață.

Roman se apropie de ghișeu. Își pune mâinile pe suprafața plată și se apleacă spre individ.

— Dar nu ar trebui să informați familia înainte să eliberați un deținut?

— Ușor, ușor, băiete. Lasă mai jos vocea.

— Scuze, zice Roman și face doi pași în spate.

— Dar ai dreptate, băiete. Chiar trimitem o înștiințare familiei.

Se uită la ecranul calculatorului, aplecându-se în scaun. Apoi se uită din nou la mine.

— Zice aici că i s-a telefonat unei doamne pe nume Melda Underwood. Și i-a fost trimisă și o scrisoare.

Se încruntă și se uită încă o dată la ecran.

— Underwood?...

— Da, e mama.

Bărbatul ridică o sprânceană, și eu completez:

— S-a recăsătorit.

Își ridică buza într-un fel de rânjet. Pariez că Jacob face o față asemănătoare când cineva îl calcă pe picior sau îi dă un ghiont în stomac.

— Eh, li se întâmplă des băieților închiși aici. O pauză prea mare.

Nu aș descrie nimic din viața lui taică-miu ca fiind o pauză prea mare. Poate doar viața lui, în general. Dar, din perspectiva mea, o pauză prea mare a fost pentru ceilalți, nu pentru el.

— Așadar, unde e acum?, întreb.

Încerc să mi-l imaginez pe tatăl meu în libertate. Lucrând într-o fabrică la câți-va kilometri, poate, de Langston. Punând deoparte banii câștigați cu greu și așep-tând momentul potrivit să revină în viețile noastre. Dar, când încerc să-mi imaginez asta, nu pot vedea nimic. Nimic clar. Doar pete și linii drepte.

— La naiba dacă știu, spune Jacob. Ar putea fi oriunde.

— Nu se referă dacă știi tu, personal, intervine iarăși Roman. Nu le țineți evidența deținuților?

Nu știu de ce crede Roman că e datoria lui să conducă discuția, dar îi sunt în mod ciudat foarte recunoscătoare. În mod obișnuit, aș fi deranjată, dar acum de abia pot vedea ceva în fața ochilor. Îmi țiuie aiurea urechile și închid ochii pentru o clipă, inspirând și expirând adânc.

Când îi deschid, îl văd pe domnul Jacob Wilson dând negativ din cap ca răspuns la întrebarea lui Roman.

— Nu, mă tem că n-o facem. Odată ce sunt puși în libertate, apăi chiar sunt liberi. Polițistul lui supraveghetor ar putea ști adresa lui actuală, dar nu știu în responsabilitatea cui a fost încredințat.

Pieptul mi se strânge și îmi apăs degetele în palmă, unghiile rănindu-mi pielea.

— Și nu aveți cum să aflați?

Îmi zâmbește trist. Probabil că are de-a face cu fete disperate ca mine tot timpul. Fete care nu știu nimic despre tații lor, niște criminali nenorociți. Fete ale căror tați sunt eliberați, dar nu se obosesc să le găsească. Îi pot simți privirea, așa că îmi las ochii în podea. Nu vreau mila lui.

Într-un final, zice:

— Dat fiind că ești pe lista omului și ești fiică-sa, o să dau câteva telefoane.

Rupe o bucată de hârtie dintr-un caiet de pe birou și îl împinge spre mine. Îmi întinde și un pix.

— Uite. Scrie-ți numele aici. O să văd ce pot afla despre tăticul tău și, dacă descopăr ceva folositor, o să te sun.

Îmi notez numărul cu degete care îmi tremură. O fac cât pot de repede. Hârtia e aurie și lucioasă. Pare o culoare nepotrivită cu situația de față. Cine le aduce consumabile angajaților închisorii ar trebui să aibă în vedere chestiile astea. Un gri impersonal ar fi fost mai potrivit.

Îi întind hârtia cu numărul meu.

— Mulțumesc mult.

— Măcar atât pot face. E urât că maică-ta a ținut secret.

Își dă șapca pe spate și mă privește în ochi.

— Ar trebui să ai o discuție cu ea despre asta.

— Chiar am de gând. Serios că am de gând.

Îl apuc pe Roman de tricou și îl trag afară din incinta închisorii.

Odată ieșiți afară, Roman își pune o mână la frunte și privește în urmă ca și cum s-ar uita admirativ la Marele Canion și nu la o curte pustie a unei închisori.

— Auzi, dar credeam că ai sunat.

— Am sunat. Am întrebat despre programul de vizite.

— Și nu te-ai gândit să întrebi dacă tatăl tău mai era aici?

Îmi mestec ușor pielea de pe interiorul obrazului.

— Nu aveam motive să cred că nu ar fi.

Mă opresc și mă uit la el. Nu se întoarce să se uite la mine – privește tot în zare.

— Stai așa, mă acuzi de ceva?, îl întreb.

Își târșâie picioarele pe ciment. Soarele îi strălucește în păr, făcându-l să pară mai puțin castaniu și mai mult blond. Aerul pare mai dens, ca aburii care se adună un baie când faci un duș fierbinte. Nu mai pare că am fi în martie. Poate chiar a

venit primăvara. Poate florile doamnei Franklin vor înflori curând.

— Nu știu, Aysel. Pare doar că ești în căutare de motive ca s-o amâni, zice el, scărpinându-și ceafa.

— Să amân ce?

— Nu mai contează.

Îmi încrucișez mâinile pe piept.

— Nu. Spune-o.

Se întoarce să mă privească atent. Ochii îi sunt largi, dar goi.

— Dacă nu apuci să vorbești cu taică-tu până pe 7 aprilie, tot o să mai sari cu mine, da?

Îi spun că da, dar nu-l privesc în ochi. Nu pot.

SÂMBĂTĂ, 30 MARTIE

Și mai târziu

7 zile rămase

Parchez în fața locului amenajat special pentru corturi. Vorba vine amenajat, văd că e doar un teren viran plin de noroi. Nu sunt expertă în campinguri, dar ăsta pare să ofere doar strictul necesar. Singurele facilități pe care le are sunt un cerc în care pare că s-a mai făcut focul – mai sunt acolo bușteni pe jumătate arși și multă cenușă, un stejar mare și un tomberon ruginit.

Roman iese din mașină și merge la portbagaj, ca să scoată cortul. În depărtare, văd niște stânci care mărginesc albia râului. Poate că totuși nu va fi o experiență neplăcută să înnoptăm aici. Poate că ne va da timp ca să vorbim. Poate că în sfârșit voi găsi cuvintele ca să-i explic ce se întâmplă cu mine.

Îmi iau rucsacul de pe bancheta din spate și îl urmez pe Roman în camping. Când desface punga cu cortul, observ că a ascuns două sticle de vin în ea.

— Elegant, zic.

— Poți bea vinul roșu chiar și cald. Berea caldă, în schimb, e scârboasă. Am făcut alegerea care mi se părea cea mai potrivită.

— Ai fi putut pune berea în cutia frigorifică.

Ignor că îmi vorbește ca și cum aș fi o fraieră care nu a mai băut alcool în viața ei. Deși, dacă e să fim corecți, chiar sunt o fraieră care nu a mai băut alcool în viața ei. Doar dacă nu pui la socoteală cele câteva înghițituri din berea lui Steve pe când aveam șapte ani și încă nu-mi dădusem seama că Steve mă urăște. Acum, mi-ar fi frică să beau orice mi-ar oferi Steve.

— Da, dar mama a umblat cu aia. Ar fi descoperit berea.

— Puteai să strecori berea mai târziu.

— Isuse, chiar vrei așa mult bere? Pot da o fugă până în oraș.

Îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor și merg spre râu.

— Nu, e în regulă. Doar te tachinam.

Scoate cortul din punga lui și își face de lucru cu el. De câteva ori îmi trece prin cap să-i ofer ajutorul, dar nu știu chiar nimic despre corturi. Îl aud înjurând, fiindcă ceva nu se potrivește, și hotărăsc să fac o plimbare până la apă.

— Vin imediat, îi spun, dar el nu-mi răspunde.

Merg încet spre dealuri. Tenișii mi se scufundă în iarba umedă. Când mă apropii de râu, văd o rampă pustie. Nu e nimeni în jur. Undițe rupte plutesc la suprafața apei, și încerc să-mi imaginez locul ăsta plin de oameni, familii care se distrează împreună și pescari nerăbdători să prindă ceva pește. Totuși, nu pare un loc care ar fi vreodată aglomerat. Pare un loc menit să rămână mereu pustiu. Aud niște păsări ciripind și motorul unei bărci în depărtare, dar nu mă pot concentra decât la țiuitul din capul meu. Îmi pun mâinile la urechi și încep să intonez. *Misa în B minor* a lui Bach îmi umple mintea.

Mă aplec pe lemnele ude chiar de lângă apă și o pală de vânt îmi atinge fața. Uneori, am senzația că vântul are mâini, că are degete. Uneori, mă întreb dacă m-aș putea întinde și l-aș putea apuca de mână. Dacă mi-ar prinde și el mâna, mi-ar strânge degetele și m-ar lua pe sus cu el, forțând energia mea potențială să devină energie cinetică. Mă întreb dacă oare și Roman se gândește vreodată la lucrurile astea, dacă un alt om se gândește vreodată.

Mă uit în spatele meu și îmi dau seama că nici nu mai văd campingul. Mă

întorc spre apă și continui să mă uit la ea. Fundul plin de stânci al râului este acoperit cu alge alunecoase și cu cârlige ruginite de undiță. Știu că dacă aș sări, n-aș face decât să mă ud și să mă murdăresc. N-aș reuși să mă omor.

Nu e la fel ca săritul de pe Vârful Crestville. Săritura aia mă va ucide. Îl va ucide pe Roman.

Mă întorc spre camping. Pașii mei sunt grei, împleticiți. Nu mă grăbesc deloc să dau din nou ochii cu Roman, cu mini-frigiderul lui fără bere, cu întrebările despre lipsa mea de curaj, despre teama lui că nu voi sări cu el. Îl văd înainte să mă vadă el pe mine. Observ că a reușit cât de cât să ridice cortul – un acoperământ albastru, care flutură în vânt. Stă cu spatele la mine, aplecat peste vatra focului, aprinzând un chibrit.

Când ajung în spatele lui, văd doi bușteni că se aprind. Focul trosnește și eu mă așez pe pământ, lângă Roman.

— Ai găsit ce căutai?, mă întreabă.

— Cum?

— Am crezut că ai plecat să cauți ceva.

— Nup, îi zic, și mă așez cu picioarele încrucișate, ca pentru yoga. Totul e la fel.

— Mă bucur să aud asta, zice și își freacă mâinile una de cealaltă înainte să se ridice. Ți-e foame?

Ridic din umeri, iar el ia răspunsul drept un *da*. Se duce la cutia frigorifică și scoate pachetul cu hotdogs pe care maică-sa i-a pregătit pentru noi. Arată triști și subțiri, în punga lor de plastic. Îmi întinde mie punga, apoi scoate două furculițe de inox din rucsac.

Înfig unul din crenvurști în furculiță și aud zgomotul pe care-l fac dinții ei când rup membrana care îl învelește. Întind furculița mea cu hotdog-ul deasupra flăcărilor, și Roman face la fel cu al lui. Îl întorc de pe o parte pe alta, dar, să fiu sinceră, habar n-am ce fac. Familia mea nu merge niciodată cu cortul.

— Cred că e gata, zice Roman, arătând spre hotdog-ul meu.

— Bine.

Îl trag de pe foc.

— Am uitat să iau chifle. Mama ar fi oripilată.

Îmi aruncă un rânjet și se trântește pe jos. Își strânge genunchii la piept, scoate hotdog-ul din furculiță și începe să sufle peste el.

Fac tot ce pot ca să-l imit, deși sunt convinsă că arăt ca o puștoaică de cinci ani care nu reușește cum trebuie să sufle în lumânările de ziua ei. Rup o bucată din crenvurst și îmi arde degetele. Îl îndes în gură și mestec. Are gust de ars la exterior, dar înăuntru e încă rece. Reușesc să-l înghit.

Își pune crenvurstul jos, pe o bucată de ziar, și se ridică să ia două pahare de plastic. Desface una din sticlele de vin. Plimbă sticla dintr-o mână într-alta și zice:

— Ai avut dreptate. Chiar e elegant. Crenvurști și vin.

Știu că face mișto, dar e prima dată când beau vin și nu pot să nu fiu puțin entuziasmată. Acum o lună, aș fi zis că nu mai e nimic pe lume care să mă entuziasmeze. Cine s-ar fi gândit ce ceva atât de banal ca vinul ar putea face asta? Încerc să-mi păstrez o moacă relaxată, să nu mă dau de gol. Toarnă în două pahare și mi-l întinde pe al meu.

— Mersi.

Pun paharul pe jos, lângă mine, reușind cu greu să nu scap din mână

crenvurstul pe jumătate făcut. Mă gândesc că singurul lucru mai nasol decât un crenvurst făcut pe jumătate e unul făcut pe jumătate și apoi tăvălit prin noroi.

— Cred că ar fi trebuit să luăm niște șervețele, zice el, printre înghițituri.

— Probabil.

Își termină repede hotdog-ul. Poate că și al lui era cam nefăcut. Mă forțez să-l înghit și eu pe al meu și apoi iau o înghițitură de vin. E acru și mă strâmb.

Roman râde.

— Nu prea ești băutoare, așa-i?

— Cred că nu.

Își ridică paharul și-l atinge pe al meu.

— Pentru Aysel, partenera mea de sinucidere.

Lovesc și eu paharul lui.

— Pentru cei care nu sunt fulguleți.

Asta îl face să zâmbească. Dă restul vinului din pahar pe gât și se duce să-și mai toarne.

Soarele începe să apună, și nu am idee cât este ceasul. Mă gândesc să-mi scot telefonul din buzunar, să mă uit, dar apoi îmi dau seama că nu contează. Tot ceea ce contează e că ziua asta a părut mult mai scurtă ca altele. Zilele cu Roman mereu par prea scurte, cele mai scurte.

Mă întind pe jos, pe burtă. Roman se întinde și el lângă mine, pe spate, cu ochii lipiți de cer.

— Îmi pare rău că n-am reușit să-l găsim pe tatăl tău, zice.

Îmi trec limba peste dinți. Mi-a rămas în gură un gust acrișor, de la vin.

— Poate o să mă sune tipul ăla.

— Poate.

Roman îmi pune o mână pe spate.

— Dar poate n-o s-o facă. O să fii în regulă dacă n-o face, da?

Câteva păsări ciripesc, apoi zboară pe deasupra noastră, spre râu. Fluturatul lor din aripi mă sperie puțin și mă ridic în fund. Te-ai gândi că, pe măsură ce te apropii de moarte, nimic nu te mai sperie, nimic nu te mai face să tresari. Însă se pare că e exact invers.

— Îmi pare rău, zice el, luându-și mâna de pe spatele meu și băgând-o în buzunarul pantalonilor.

— Nu, zic. Nu tu m-ai speriat.

Își ridică o sprânceană.

— Te-ai speriat de păsările alea?

Vreau să-i spun că totul mă sperie acum. Dar rămân tăcută și îl las să bată câmpii despre păsările care sunt inofensive. Bea tot mai mult vin și eu încerc să țin pasul cu el, dar sunt amețită și pleoapele încep să mi se îngreuneze.

Mă întorc pe o parte, să mă uit la el. Focul se ridică tot mai sus, iar fumul îi aruncă umbră pe obrajii supți. A băut vin în tăcere și știu că ar trebui să-i spun ceva care să-l facă să priceapă cum mă simt, dar deja parcă stau pe nisipuri mișcătoare și nu vreau să stric lucrurile și mai mult.

— Și eu sunt speriat, știi, zice el într-un final.

Pot simți mirosul vinului în respirația lui, când se apropie de mine.

— Dar și nerăbdător, într-un fel.

Îmi închid ochii. Creierul meu parcă înoată într-o apă liniștită.

— Ai auzit de teoria relativității a lui Einstein?

Mai ia o înghițitură de vin.

— Iar începi cu fizica. Chiar ești o tocilară, nu?

— Cred că trebuie să fii inteligent ca să fii tocilar.

Își unește sprâncenele și mă privește cu interes.

— Tu pari destul de deșteaptă.

Îmi flutur genele.

— Nu, doar joc bine teatru.

Mă ridic și-mi mai torn vin.

— Păi, spune-mi ce-i cu ea.

— Teoria?

Vinul nu mi se mai pare chiar așa de acru. Nu știu dacă asta se întâmplă pentru că m-am obișnuit cu gustul sau pentru că papilele mele de pe limbă s-au îmbătat. Chiar n-am idee dacă papilele gustative se pot îmbăta.

— Dap, teoria lui Einstein. Teoria ta de tocilari.

Cuvintele lui sunt greoaie și par cumva că nu au pauză între ele. Ar fi ceva drăguț, dacă nu ar fi puțin înfricoșător.

— Știi că a avut două teorii, nu? Teoria specială a relativității și teoria generală a relativității.

Roman scutură din cap.

— Nu știu niciun căcat despre Einstein. Și, sincer, dacă nu ai fi tu, nu mi-ar păsa prea tare de tipul ăsta.

— Eu te fac să-ți pese de Einstein?

Mușc marginea paharului meu de plastic.

Îmi face din nou zâmbetul ăla al lui, strâmb și dulce.

— Nu pot să mă abțin să îmi pese de chestii de care îți pasă ție. Mă simt de parcă am fi conectați într-un fel, acum.

Mă trezesc că zâmbesc și eu. Mușchii feței mele se simt diferit – sunt ca o cameră care n-a mai văzut lumina de ani buni, și deodată i se dau toate draperiile la o parte și soarele intră cu toată puterea și luminează. Și nu mă pot opri, zâmbetul meu se lățește tot mai mult. E cea mai drăguță chestie pe care mi-a zis-o Roman vreodată. La dracu', e cea mai drăguță chestie pe care cineva mi-a zis-o vreodată.

— Te-am făcut fericită, spune, iar cuvintele îi ies greu și sunt încâlcite.

— Da, m-ai făcut fericită.

Dă din cap nemulțumit și închide ochii. Se leagănă în față și în spate, ca acele jucării pe care le pui pe bordul mașinii.

— Ce e?, îl întreb și îi ating umărul.

— Nu trebuie să te fac fericită. Nu ne putem da voie să ne facem fericiți unul pe altul.

Îmi ia câteva secunde să-i descâlcesc propozițiile. Mă aplec mai mult spre el.

— Ar fi chiar atât de rău?

Își deschide ochii. Sunt luminoși, dar triști în același timp, clari, dar și apoși.

— Ar distruge totul.

Îmi ia o clipă să-mi recapăt echilibrul. Apuc un băț și încep să trag cu el linii în iarbă.

— Dar mi-ai spus la carnaval că atunci când vorbesc despre fizică te fac și pe tine fericit, și poate că...

Își ridică mâna în aer, făcându-mi semn să mă opresc.

— Nu contează.

Arată cu degetul la mine, apoi la el.

— Asta nu poate să conteze. Asta e doar ceva provizoriu.

Observ că ochii i s-au făcut roșii. Prea mult vin pentru FrozenRobot.

— Uite, Aysel.

Se întinde și îmi ia ambele mâini în mâna lui.

— Știu că e derutant. Suntem într-o situație ciudată și nenorocită și nu trebuie să ne lăsăm păcăliți.

Încerc să-mi trag mâinile, dar el nu le dă drumul. Degetele lui îmi mângâie pielea.

— Situație?

— Faptul că suntem parteneri de sinucidere. Avem această intimitate și da, sigur, avem ceva chimie.

— Chimie?, întreb și nu mă pot abține să nu râd.

— Bine, bine. Te las pe tine cu științele exacte.

Se apleacă spre mine, nasul i se ciocnește de al meu și îi pot simți genele gâdilându-mi pielea. Îmi ridic bărbia, iar buzele noastre se întâlnesc. E neîndemânatic, dar perfect. Nu mă pot opri din a mă gândi obsesiv: *ne sărutăm, îl sărut pe FrozenRobot, ne sărutăm*. Îmi sună în urechi ca mantrele alea penibile.

Îi răspund la sărut și încerc să nu mă gândesc dacă ceea ce fac e bine sau greșit. Inima îmi bate repede, ceea ce se înseamnă că îmi place, și sper că și lui îi bate inima la fel de repede. Știu că oamenii se tot sărută de când e lumea și pământul, dar acum, în acest moment, pare că sărutul nostru e un secret pe care îl împărțim doar eu și Roman.

După o perioadă care pare doar o secundă, dar în același timp și o sută de

ani, se retrage ușor și îmi dă la o parte o șuviță care îmi cădea pe față.

— Chiar avem chimie, zice.

Îi zâmbesc din nou. E al doilea zâmbet. N-ar trebui să-mi fac un obicei din a-i zâmbi. Nici nu m-aș mai recunoaște dacă într-o bună zi aș deveni o persoană care zâmbește tot timpul.

— Cred că avem.

Trag aer în piept și remarc că aerul și-a schimbat mirosul, a trecut de la fum la o aromă de vanilie, și mai e zgomotul ăsta ușor din capul meu pe care nu-l recunosc exact, dar care îmi amintește de monezile pe care le arunci în fântână. Cele care însoțesc dorințe, dorințe disperate.

Își îngroapă capul în curbura gâtului meu și încerc să-mi relaxez corpul și să mă prefac că asta e ceva absolut firesc. Apoi își pune mâinile pe talia mea și mă trage pe iarbă, în brațele lui. Stăm așa în întuneric, în tăcere, la câțiva pași de cort, spatele meu lipit de stomacul lui. N-am fost niciodată atât de conștientă că sunt făcută din oase și piele, și practic îmi simt corpul tânjind să fie cât mai aproape de al lui.

De undeva de nicăieri, îmi șoptește:

— Dar asta nu trebuie să schimbe nimic.

Mă mișc în așa fel încât să mă lipesc și mai mult de el. Îi pot simți inima bătând – este în viață, violent de vie. Simt o căldură în stomac și de data asta nu are deloc de-a face cu limaxul meu negru, ăla care îmi molfăie fericirea. E o ușoară efervescență acolo unde obișnuia să fie doar greutate insuportabilă, și mă întreb dacă energia mea potențială e acum în schimbare. Îmi imaginez un grafic al procesului, pe care un om de știință l-ar face ca parte a unui experiment de laborator.

Întreaga mea viață începe să pară un experiment.

— Aysel, zice el, ținându-mă strâns, cu buzele lipite de părul meu. Știi că asta nu poate schimba nimic, da? Chestia asta, noi, e doar ceva de moment. Genul ăsta de fericire e fals, e o chestie care zboară imediat. Trebuie să ne amintim de ce vrem să murim. Trebuie să mi-o amintesc pe Maddie. Și tu trebuie să-ți aduci aminte de motivele tale.

Motivele mele. Sună atât de vag. Dar bănuiesc că încă nu i-am spus care sunt ele, de teamă față de cum va reacționa când va afla cine e tatăl meu și ce a făcut mai exact. Sigur, știe că tata e un criminal, dar mă întreb dacă și-ar schimba sentimentele pentru mine dacă ar ști întregul adevăr.

Și poate tocmai de asta nu i-am spus. Nu pentru că mi-e teamă că n-ar mai vrea să moară cu mine, ci pentru că mi-e teamă că încă își va mai dori să moară cu mine. Că va fi de acord că eu ar trebui să mor. Poate că, deși vreau să sar pe de Vârful Crestville împreună cu Roman, undeva în adâncul sufletului aș vrea ca el să nu-și dorească să sar.

Bănuiesc că are dreptate: chiar sunt un fulguleț, o încurcă-lume. Dar pe măsură ce mă gândesc la motivele mele – cuvintele răuvoitoare ale colegilor, care mă rănesc, teama maică-mii atunci când mă vede, demonii tatălui meu –, mă întreb dacă toate astea ar putea fi puse în umbră de apropierea pe care o simt față de Roman.

N-am avut niciodată o persoană care să mă facă fericită. Poate chiar mai important, n-am avut niciodată o ființă pe care să încerc s-o fac eu fericită. În marea schemă a lucrurilor, poate că toată tristețea, ura și frica care sunt direcționate spre mine ar putea fi anihilate de iubirea altei persoane. Poate că tot ce-mi

doream era un scop, care să pună capăt pendulării absurde. Și Roman e pe cale să devină acest scop. Poate că John Berryman avea dreptate, dar și greșea în același timp. Poate că viața e plictisitoare, până ce nu mai e așa.

Poate că totul e relativ. Nu doar lumina și timpul, ca în teoria lui Einstein, ci totul. Totul pare oribil și ireparabil până ce universul se rotește puțin și punctul meu de observație e ușor diferit. Și apoi, dintr-o dată, totul devine suportabil. Poate că inima mea nu e o gaură atât de neagră și adâncă – poate că mai e acolo puțin loc și pentru lumină. Nu am de unde să știu sigur asta, însă potențialul pare a fi acolo. Și poate că Roman are dreptate. Poate că ce avem eu și cu el este ceva care zboară. Dar dacă așa ceva este totuși posibil pentru mine, poate că nu ar trebui să mă dau bătută încă.

Poate că totul se reduce până la urmă la potențial. Poate golul meu interior și greutatea au și ele potențial. Poate.

— Știi, nu?, insistă el. Noi, făcând ceea ce facem acum, devenind ceea ce devenim. Nu schimbă nimic. Nu poate s-o facă.

Gesturile lui nu se potrivesc cuvintelor. În timp ce vorbește, mă trage și mai strâns în brațele lui.

— Știu, îi șoptesc.

Dar, în adâncul sufletului, ceea ce știu sigur e asta: trebuie să schimbe totul.

DUMINICĂ, 31 MARTIE

6 zile rămase

Sunt trezită de lumina soarelui. Brațele lui Roman sunt încă strânse în jurul meu și mă desfac din îmbrățișarea lui. Am adormit la câțiva pași de cort și tricoul și blugii îmi sunt pătate de la iarba plină de noroi.

Îmi scot telefonul din buzunar și văd că am un mesaj vocal de la un număr necunoscut. Mă îndepărtez de locul unde Roman încă mai doarme, dar mă opresc când îl aud mormăind în direcția mea.

— Unde te duci?

Se ridică de jos și se freacă la ochi.

— Cât e ceasul?

— Aproape 7.

— Ahh.

Se trântește la loc pe spate și își închide ochii.

— E prea devreme și prea multă lumină.

— Cineva a băut prea mult vin, zic cu o voce pe cât de firească pot.

Știu că el a spus că noaptea trecută nu schimbă nimic, dar nu știu cum să mă comport ca și cum lucrurile nu s-ar fi schimbat. Nu mai e FrozenRobot, partenerul meu de sinucidere găsit pe internet. E Roman, băiatul care m-a sărutat aproape de râu și care m-a ținut în brațe toată noaptea. Pentru mine, este o diferență. O diferență uriașă.

Nu mai e persoana cu care vreau să mor: e persoana alături de care vreau să trăiesc.

— Mă întorc imediat, îi spun, și o iau spre râu.

Merg pe același drum pe care am mers și ieri, când am ajuns aici. Mă uit din nou la ecranul mobilului. E un apel pierdut de la ora 7, aseară. Probabil că băusem prea mult vin ca să mai observ că telefonul îmi vibrează.

Îmi apăs urechea pe telefon și ascult mesajul. Este de la Jacob, tipul de la închisoare, care mă sună cu informații proaspete despre tatăl meu. Respirația îmi devine agitată și ascult încă o dată mesajul. Jacob l-a localizat pe polițistul care ține legătura cu taică-miu, un oarecare pe nume Lemule Woodfin. Vocea lui Jacob e aspră, distantă, ca și cum mi-ar da o veste proastă. Poate că ce știe acest Lemule despre taică-miu nu e prea grozav. Ce surpriză. Pun mesajul încă o dată și mă uit la telefon. Jacob mi-a trimis și numărul lui Lemule, dar mă gândesc că ora 7 dimineața e cam nepotrivită să-l sun, așa că o să mai aștept un pic.

Când ajung la camping, îl găsesc pe Roman în aceeași poziție în care l-am lăsat. Stă întins pe spate, cu ochii închiși, strânși, cu fața împietrită într-o încruntare care pare dureroasă. Îngenunchez lângă el și-l scutur de un umăr.

— Haide, ar trebui să mergem. Vino să strângem cortul.

— De ce trebuie să plecăm așa devreme?

Cuvintele îi sunt în continuare greoaie. După ce le spune, se întoarce pe o parte.

Mă duc până la cort și încerc să-mi dau seama cum să-l dau jos fără să-l rup. Îmi bat capul mult cu ce aș putea face cu bețele, până când observ că se pot scoate și chiar se pliază. O mai fi și un alt mod de a strânge cortul, dar Roman e prea rupt ca să stea să mă certe, și oricum, dacă totul merge conform planului stabilit, nu e ca și când va mai avea ocazia să-l folosească.

Gândul îmi face din nou inima să se îngreuneze și fac tot posibilul să mă concentrez doar pe strângerea cortului. *Stai ocupată. Nu te duce acolo.* Odată ce cortul e la pământ, îndes toate părțile componente în punga în care fusese împachetat. Le pun alandala, dar sunt convinsă că doamna Franklin va face ordine când Roman va ajunge cu el acasă. Mă duc la cutia frigorifică și scot o sticlă de apă. Mă întorc la Roman, mă așez pe jos lângă el și îi pun sticla rece pe frunte.

— Au!, țipă el, surprins.

— M-am gândit că o să te facă să te simți mai bine.

— Chiar da, mersi. Doar că m-a speriat un pic.

Îmi ia sticla din mână și se întoarce pe o parte ca să bea din ea, după care o duce înapoi la frunte.

— O să pun toate chestiile în mașină și pe urmă o putem lua din loc, e ok?

Chiar când să mă ridic, mă apucă de mână și mă trage lângă el.

— N-am fost atât de beat cât să nu mai țin minte noaptea trecută, Aysel.

Mă uit la el lipsită de expresie. Nu pot spune ceea ce mi-aș dori să spun, și mă gândesc că tăcerea e mai potrivită decât cuvintele pe care nu vrea să le audă.

Dă din cap și mai bea din sticla cu apă.

— Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc, zice.

Mă desfac din brațele lui și simt o căldură urcându-mi de-a lungul spatelui și apoi concentrându-se în piept. Nu vreau să fiu supărată sau furioasă. Nu am mai fost cu adevărat supărată de ani buni. Chestia asta, să-mi pese de chestii, e mai acaparatoare decât îmi aminteam.

— Aysel, spune și se întinde din nou să mă apuce de mână.

Mă așez lângă el, dar îmi trag mâna. Nu vreau să-l ating în momentul ăsta.

— Sigur că știu despre ce vorbești. Doar că nu știu ce vrei să-ți spun. Mi-ai spus să nu las asta să schimbe nimic, și încerc să-mi dau seama cum ar putea să nu schimbe totul.

Vorbesc mai repede decât mi-aș dori, dar nu mă pot opri. Cuvintele îmi curg din gură ca o cascadă.

— Noaptea trecută a schimbat totul pentru mine, Roman. Am trecut de la a fi ce naiba eram la... asta.

Problema e că nu știu nici eu ce e „asta". Problema și mai mare e că mi-aș dori să aflu ce este exact. Vreau să-i aflu potențialul. Vreau să-l văd cum se transformă în energie cinetică. Vreau să o văd urmându-și cursul. Vreau să ne văd pe noi în plină mișcare.

— Uite, știam că e o idee proastă. Numai că tu ești... ești... ești atât de..., se bâlbâie el ca motorul unei mașini care refuză să pornească.

— Sunt cum?

— Ești tu. Înțelegi ce vreau să zic. Înțelegi tot ce e cu mine. Și ești tristă ca mine și, oricât de pervers ar suna, asta e ceva atât de frumos.

Pe când eram mică, mi-am petrecut atât de multe ore dorindu-mi ca universul să mă facă frumoasă. Ca, dintr-o dată, toate componentele ființei mele să fie ajustate, genele primite de la tatăl meu să fie șterse, iar eu să fiu refăcută, recreată într-o ființă frumoasă. În cineva ca Georgia. În cineva demn de a fi iubit. În cineva care să n-o mai sperie atât de tare pe mama.

Dar niciodată nu mi-am dorit ca cineva să mă vadă frumoasă doar pentru că sunt tristă. FrozenRobot, mai mult decât oricine, ar trebui să știe că nu e nimic frumos sau elegant în a fi trist. Tristețea e pur și simplu urâtă și oricine crede altceva

despre ea nu o înțelege. Cred că ceea ce vrea de fapt să spună este că el și cu mine suntem urâți într-un fel asemănător, și asta înseamnă familiaritate, obișnuință. Dar familiaritatea e diferită de frumusețe.

Nu îmi doresc să mai fim urâți într-un mod asemănător. Mă uit în altă parte, nu-l privesc, pentru că nu vreau să vadă că mă încrunt. După câteva minute de tăcere, mă ridic și mă scutur de praf.

— Știi ceva? Hai s-o lăsăm baltă.

— Ăăă, mormăie el și se ridică în fund, după care își strânge genunchii la piept.

„Ăăă" să rămână, atunci.

DUMINICĂ, 31 MARTIE

Mai târziu

6 zile rămase

Conduc deja cam de o oră când ies de pe autostradă și opresc la un restaurant micuț, al cărui nume îl văzusem mai devreme într-o reclamă, la o ieșire spre benzinărie. Roman a dormit tot drumul și dă semne că se trezește abia când parchez mașina.

Se freacă la ochi.

— Unde suntem?

— M-am gândit că ți-ar prinde bine să mănânci ceva înainte să te las acasă.

Îmi arată zâmbetul lui în formă de semilună și mă simt de parcă cineva îmi sugrumă inima. Nu-i mai pot privi zâmbetul. Mă uit afară, prin parbriz. Plouă încet, iar undeva în depărtare se aude un tunet.

— Îmi place cum gândești. Ai dreptate, maică-mea s-ar criza rău dacă m-ai aduce acasă în starea asta, zice și iese din mașină. Ți-ai pierde aura de Sfânta Aysel.

Sunt aproape sigură că mi-o voi pierde oricum după ce ne vom sinucide împreună sărind de pe Vârful Crestville. Îmi mușc buza de jos și tac. Roman pare că nu se sinchisește de ploaie. Ne udă părul, fețele, hainele.

Intrăm încet în restaurant și ne așezăm într-un separeu în spate. Roman se uită prin meniu, iar eu mă trezesc că mă holbez la el. Mă surprinde făcând asta, așa că îmi las privirea în jos, citind pagina cu omlete iar și iar. Mă prefac că sunt foarte captivată de diferențele dintre ouă florentine și cele preparate după rețeta sudistă.

Când sunt sigură că și-a luat ochii de la mine, îi strecor o altă privire. Tricoul

lui este ud de la ploaie, părul e îmbibat și picături de apă i se scurg pe frunte. Îl fac să arate mai tânăr, mai plin de viață. Obrajii îi par mai roșii, iar pielea mai strălucitoare. Încerc să-mi imaginez cum va arăta după ce vom sări de pe stâncă, cum va arăta după înec. Buzele lui vor deveni, dintr-un roz palid, un albastru rece, pielea îi va fi palidă, dincolo de orice imaginație. Mă întreb dacă noi mai putem simți aceste transformări, energia cinetică evaporându-se în neant. Mă întreb dacă o vom putea auzi sfârșindu-se, dacă va suna ca o simfonie sau mai degrabă ca un țipăt. Nu știu răspunsul la niciuna dintre întrebările astea. Și nici nu-mi mai doresc la fel de mult să le aflu. Nu-mi doresc să le afle nici Roman.

Mă întorc la răsfoitul meniului. Nu mă pot gândi la nimic din toate astea acum. Chelnerița vine la masa noastră să ne ia comanda – ouă ochiuri, șuncă, cașcaval pane, ardei iuți pentru el și ouă florentine pentru mine. E cam de vârsta maică-mii, însă mâinile îi sunt mai ridate și fața îi este mai cărnoasă. Părul și l-a vopsit blond, dar rădăcinile sunt crescute, spicate și nu tocmai curate.

— Niște alegeri foarte bune, zice ea zâmbind și notează comanda.

Ne privește pe deasupra carnețelului, cu zâmbetul din ce în ce mai larg.

— S'teți un cuplu drăguț, știați? Cred că vi se spune tot timpul. Vin imediat cu mâncarea, zice.

Înainte să putem spune ceva, se îndepărtează. Încep să trag de fața de masă, care are o gaură spre margine, în țesătură.

— Poți zâmbi, Aysel. A fost o glumă, zice Roman.

— Corect. O glumă.

Mă uit direct în ochii lui și de data asta el își lasă privirea în jos.

Chelnerița revine mai repede decât m-aș fi așteptat, ceea ce mereu îmi dă de

bănuit în legătură cu mâncarea și cum a fost preparată. Însă, oricum, luăm micul dejun într-un restaurant mic și banal de pe marginea autostrăzii, așa că nu aveam la ce să mă aștept oricum de la calitatea mâncării.

Nu prea mi-e poftă, așa că plimb mâncarea prin farfurie, făcând cu furculița mici zgârieturi pe suprafața albă și întinsă. Roman, de cealaltă parte, își îndeasă șunca în gură și mestecă zgomotos. E amuzant cum, atunci când îți place de cineva, chiar și chestiile urâte pe care le face devin suportabile.

Urăsc chestia asta.

— Pot să te întreb ceva?, zice Roman, printre îmbucături.

A trecut acum la ouă. A acoperit ochiurile cu ardei iuți. Și-i bagă în gură cu totul și le înghite până și semințele.

— Sigur.

Beau din apa de la robinet pe care ne-a adus-o chelnerița.

— Când o să-mi spui exact ce a făcut taică-tu de a ajuns în închisoare? Adică, am așa o idee, dar...

Mă opresc și studiez pentru o secundă fața lui Roman. Ochii de culoarea alunei s-au mai luminat de când a început să mănânce și pare în mod sincer curios. Îmi las capul în jos și mă uit la piciorul de metal al mesei, în loc să mă uit la fața lui. Sunt sfâșiată între tentația de a-i folosi curiozitatea în avantajul meu și neplăcerea de a trebui să-i povestesc despre taică-miu.

Încerc să-mi imaginez care va fi reacția lui. Mă întreb dacă mă va privi cu dezgust și se va îndepărta, vrând să nu mai aibă de-a face în veci cu mine. Sau dacă îmi va cere să mă arunc de pe stâncă chiar azi, ca și cum n-aș mai merita să trăiesc nici până pe 7 aprilie. Sau dacă, cumva, ca printr-un miracol, va înțelege. Că nu mă

va privi ca pe un monstru, ca pe fiica monstrului psihopat.

Învârt scenariile astea unul după altul în capul meu, pendulând între teroare și speranță deplasată. Mă prefac că aș cânta *Sonata Lunii* a lui Beethoven, folosind masa ca pe un pian.

— Asta înseamnă că nu-mi vei spune?

Nu mă uit la el. Nu pot. În timp ce aud muzica cântându-mi în minte, partea în care notele capătă înălțime și încep să sune ca și cum ar tinde spre ceva de neatins, îmi vine o idee. Îmi ridic bărbia și-i întâlnesc ochii.

— O să-ți spun exact ce a făcut taică-miu dacă te pot întreba și eu ceva. E corect așa?

— Depinde ce vrei să mă întrebi.

— În regulă. Uite întrebarea: dacă nu ar fi să mori peste șapte zile, ce ai vrea să faci cu viața ta?

Își lasă furculița din mână și mă privește. Ochii lui trec, în numai trei secunde, de la a fi strălucitori la a fi întunecați și cețoși.

— Ce naiba întrebare e asta?

— O întrebare care vine din curiozitate. Deși cred că toate întrebările vin de acolo.

Își încrețește buzele ca și cum s-ar lupta să nu zâmbească.

— De ce vorbești ca pălărierul nebun?

— Doar mă știi, mereu fac glume proaste.

Apucă din nou furculița și mai bagă în gură o bucată de ou cu ardei iute.

— Asta n-a fost chiar o glumă.

— Deci, facem înțelegerea sau nu?, îl întreb.

Duce mâna la frunte, într-un fel de salut ironic.

— Găsesc acești termeni acceptabili pentru mine.

Îmi apăs coatele în masă și mă aplec spre el:

— Așadar, care e răspunsul tău?

Își îndreptă furculița spre piept:

— Eu trebuie să fiu primul? Păi, cum e asta corect?

— Dintre toți oamenii, tocmai tu vorbești despre a fi corect?

Dă din cap, iar zâmbetul lui în formă de semilună își face iar loc pe fața lui. Mă uit în altă parte.

— Bine, bine. O să zic eu primul. Dar să știi că e o chestie stupidă.

— Întrebarea mea?

— Nu. Răspunsul meu.

— Să-l auzim.

Îmi țin respirația. Vreau să aud de la el atât de multe lucruri, însă nu știu exact ce mi-ar plăcea să aud. Poate că îmi va spune un rahat de snobi, gen că și-a dorit mereu să aibă un magazin de articole sportive, pentru ca să aibă toată viața la îndemână mingi de baschet, sau poate că îmi va spune ceva emoționant, cum că dintotdeauna și-a dorit să fie medic pediatru, ca să salveze copiii bolnavi.

Dar, într-un final, nici nu prea contează ce ar fi vrut Roman să facă. Încep să înțeleg că asta e ceea ce-i minunat, și frustrant, și descumpănitor, și sincer și enervant la iubire. Lucrurile care au importanță pentru celălalt devin brusc fenomenale, deși dacă le-ai auzi la altcineva ar fi banale și plictisitoare.

Am citit odată în manualul de fizică că universul cerșește atenție de la noi, că energia se deplasează și se transferă atunci când oamenii o observă. Poate că la

asta se reduce și iubirea – să ai pe cineva căruia îi pasă suficient încât să acorde atenție, iar tu să fii încurajat să te deplasezi și să te transferi, ești încurajat să-ți faci energia potențială să strălucească în energie cinetică. Poate că fiecare are nevoie doar să fie observat, luat în seamă.

Iar eu îl observ pe Roman. Tot ce-mi doresc e să aibă un răspuns la întrebarea mea. Am nevoie să știu ceva despre el care să mă facă să cred că există o șansă cât de mică ca particulele lui să-și dorească să se îndrepte spre ceva și nu au nevoie decât de un brânci. Ceva, orice, care să-mi dea speranță că l-aș putea convinge să trăiască.

— Mi-aș fi dorit să merg la facultate, zice el.

E un început. Îi fac un semn să continue.

— Și mi-aș dori să joc acolo baschet.

Așadar, răspunsul pare că se îndreaptă mai mult spre partea cu magazinul de articole sportive, decât în aia cu medicul care salvează viețile copiilor, dar măcar e ceva.

— Și?

— Și ce?

— Ce ai fi vrut să studiezi?

Se înroșește și se fâțâie pe banchetă.

— Asta e partea stupidă.

Bat cu degetele pe suprafața mesei.

— Înseamnă că e partea bună.

— Știam că o să zici asta.

Îi arunc o privire și își ridică mâinile deasupra capului.

— Bine, bine. Aș fi vrut să studiez biologia marină. Știu că e prostesc, dar mi-ar fi plăcut să explorez oceanul.

— Ca în *Douăzeci de mii de leghe sub mări*. La fel precum Căpitanul Nemo.

Zâmbetul i se întoarce.

— Exact. Am fost dintotdeauna fascinat de aventurile submarine. Dar e prostesc, pentru că niciodată nu am fost până la ocean.

Se oprește din vorbit și ochii îi devin cețoși și distanți.

— Și bănuiesc că nici n-o să mai merg vreodată.

Îmi mușc limba. *Poate nu va fi așa, FrozenRobot, poate nu va fi așa*. Repede, îmi imaginez o excursie a noastră până pe coastă. Poate ne vom îndrepta spre Carolina de Nord, nu e așa departe de aici. Îl văd plimbându-se pe plajă în tricoul lui negru, ponosit, valurile lovindu-i-se de glezne. Va cerceta apa, iar eu voi sta mai în spate, pe nisip, citind o carte de filosofia fizicii sau ceva pe acolo. Am putea fi fericiți. Și nu trebuie neapărat să se întâmple într-un univers paralel.

Trebuie să găsesc o cale de a-i arăta și lui asta. Poate ar trebui să-i cumpăr o carte de biologie marină. Dar pare ceva prea evident. Se va eschiva. Poate că aș putea propune o excursie de ultim moment la plajă. Probabil se va enerva, dar ar fi tentat să meargă. Am putea sta cu cortul, am prăji hotdogs la focul pe care l-am face pe plajă și am bea bere. I-aș propune-o sub formă de Ultima-noastră-aventură-înainte-de-a-da-colțul, dar în secret ar fi Ultima-șansă-ca-tu-să-te-îndrăgostești-de-mine-ca-să -vrei-să-rupi-pactul-nostru-de-sinucidere.

Mă întreb dacă cineva de pe site-ul Schimbări Definitive ar putea să-mi dea vreun sfat, dar gândul ăsta mă face să-mi mușc și mai tare interiorul obrazului. Știu că toți cei de pe site ar lua-o razna dacă ar ști că sunt pe cale să mă răzgândesc cu

sinuciderea. Și că, mai grav, încerc să-mi conving și partenerul să renunțe. Asta sigur n-ar fi trebuit, în concepția lor, să se întâmple.

Este exact motivul pentru care Roman nu și-a dorit un fulguleț. Dar a sfârșit alături de unul, până la urmă. Un Fulguleț cu F mare. Totuși, e vina lui. El m-a transformat într-unul.

Acum, trebuie să-l transform și eu pe el. Poate fulguleala e transmisibilă, ca un virus.

Cât timp eu am fost cu mintea aiurea, el și-a devorat mâncarea. Când revin cu picioarele pe pământ, observ că mă privește.

— A, ce bine. Te-ai întors. Ai lucrat la vreo problemă de fizică care nu suferea amânare, în timpul ăsta?

Ridic din umeri. Nu pare un moment potrivit ca să-i vorbesc despre excursia la mare.

— Ceva de genu'.

— Ei bine, acum e rândul tău.

— Ce?

— Să-mi spui despre tatăl tău, zice.

Îmi duc mâna la gură și încep să-mi smulg pielea din jurul unghiei de la degetul mare.

— Nu prea știu nici eu toate detaliile.

Fața îi devine rigidă.

— Nu începe cu d-astea. Eu am răspuns la întrebarea ta. Acum trebuie să răspunzi și tu la a mea. Fără ocolișuri.

Își coboară vocea, așa că mai mult șoptește:

— Partenerii de sinucidere își țin promisiunile unul față de altul.

Știu că are dreptate, dar mi-aș dori ca a-mi respecta promisiunea să nu însemne să-mi sfâșii inima cu mâinile goale. La propriu.

DUMINICĂ, 31 MARTIE

Și mai târziu

6 zile rămase

Îl conving pe Roman să aștepte ca să-i spun povestea despre taică-miu când ajungem la vechiul teren de baschet. Nu mi se părea potrivit să împrăștii povestea familiei mele sub luminile aprinse ale restaurantului. Dar cred că mai degrabă doar trăgeam de timp. Mi se pare că tot ce încerc să fac e să trag de timp.

Timpul e ciudat, chiar așa. Cândva, de curând, aveam mai mult decât mi-aș fi dorit. Mă scăldam în secunde, minute și ore. Acum, parcă s-a coborât seceta și fiecare secundă e ca o picătură de ploaie pe care o adun într-un pahar și o păstrez de parcă ar fi de aur. Cred că e adevărat ce se spune, că timpul pare limitat doar atunci când are pentru noi o valoare.

Înainte de Roman, timpul nu avea valoare pentru mine.

El vorbește la telefon cu maică-sa, iar eu parchez în apropierea terenului vechi.

— Da, totul e perfect.

Tace, dă din cap ca și cum ar fi acord cu ce îi spune maică-sa.

— Da. A fost o excursie distractivă.

Probabil că ea a spus ceva haios, pentru că Roman pufnește pe nas.

— Da, Aysel e bine. Dar, mama, te-am sunat ca să-ți zic că o să mai întârzii puțin. Da, Aysel și cu mine o să mergem la terenul de baschet, s-o învăț să arunce la coș. Da, da, o s-o iau ușor, râde el. Ne vedem mai încolo.

Închide, apoi se întoarce spre mine.

— Apropo, chiar îți faci treaba bine.

— Cum adică?

— Maică-mea crede că sunt complet normal din nou. Înainte, nu m-ar fi lăsat sub nicio formă să întârzii.

Strălucește. Zâmbetul lui e diferit de ăla în formă de semilună, e unul mai încrezut, mai crud. Îmi face stomacul să se răsucească. Totul mi se pare greșit.

— Și ți-am spus că n-a mai venit de o săptămână să se uite la mine în timp ce dorm? Mulțumită ție, nu cred că-și mai face griji pentru mine.

Zâmbetul lui îngrozitor se lărgește și mai mult. Deschid ușa mașinii și cobor.

Ploaia s-a oprit, dar aerul e în continuare rece și umed. Îmi înfășor brațele în jurul corpului și mă îndrept spre masa de picnic. Mă așez pe ea, acolo unde am stat și ultima dată. Îmi apăs palmele de lemnul ud și mă las pe spate să privesc cerul. Roman se urcă și el pe masă, lângă mine. Mă uit la el și văd că și-a pus palma ca o streașină deasupra ochilor.

— Mereu faci asta, îi zic.

— Ăăă?

— Îți pui palma streașină la ochi. Am văzut că mereu o faci. Chiar și când nu e soare.

Zâmbetul lui blând, ăla în formă de semilună, se întoarce.

— Ai un spirit bun de observație. Într-un alt univers, ai fi un bun om de știință.

— Poate chiar și în universul ăsta, șoptesc.

Corpul îi devine rigid dintr-o dată și clatină din cap. Înainte să pot spune ceva, a sărit de pe masa de picnic și stă în fața mea cu brațele încrucișate la piept.

— Du-mă acasă.

Vocea lui nu are deloc căldură. Nicio emoție. Ar fi fost mai bine să fie supărat. Măcar aș ști că simte ceva.

— Haide, Roman, îi zic, încercând să-l fac să rămână.

În minte, îmi dau o palmă, pentru că am spus ceva atât de imbecil. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ăsta e modul de a-l surprinde. Ar fi trebuit să fiu mult mai subtilă. Trebuie ca el să ajungă singur la concluzia asta, nu îi pot forța mâna. Tot ce pot face e să-l ghidez într-acolo.

Încerc să dau înapoi, să mă explic.

— Am spus-o doar așa, de fază. Nu sunt o idioată.

Își ridică sprâncenele, iar buzele îi coboară într-o expresie lipsită de convingere.

— Adică, încercam să zic că dacă lucrurile ar fi stat diferit, aș fi putut fi un mare om de știință. În lumea noastră, completez, după o pauză.

— Mda. Dacă lucrurile ar fi fost diferite. Dar despre ce lucruri vorbești, mai exact?

Nu-și ia mâinile de la piept. Soarele a ieșit dintre nori și lumina îi face ochii să pară arămii, cu reflexii ca de foc, de parcă te aștepți să ardă.

— Taică-miu, încep, fără să mă gândesc înainte ce o să spun.

După ani întregi în care am încercat să fug de umbra tatălui meu, acum flutur povestea asta întunecată ca un fel de momeală ciudată. E chiar trist, pe bune. Am petrecut atâta timp încercând să-i ascund lui Roman adevărul, de teama reacției pe care o va avea, iar acum nici măcar nu mă pot gândi la asta, la cum arată fața lui în timp ce-i povestesc. Tot ce știu e că am nevoie ca el să rămână aici. Să stea cu

mine. Și aș face orice, aș spune orice, ca să-l fac să mai rămână un minut în plus.

— Tatăl tău.

Roman scutură din cap, privind în jos.

— Chiar nu te înțeleg, Aysel. Tatăl tău e motivul pentru care vrei să mori. Dar, pe de altă parte, ești disperată să-l vezi înainte să mori, deși teoretic îl urăști. Și nici măcar nu vrei să-mi spui ce a făcut. Chiar nu ai încredere în mine?

Îmi încleștez dinții și rezist tentației de a-i spune că nu mai vreau să mor. Că totul s-a schimbat. Dar nu cred că ăsta e momentul în care să fac marea dezvăluire, nu acum, când e atât de furios pe mine. Îi arăt locul rămas gol lângă mine, invitându- să se așeze.

— Promit că n-o să mă mai prostesc. O să-ți spun ce s-a întâmplat cu tata. Ceea ce știu eu, cel puțin.

Roman își țuguie buzele și pot să-mi dau seama că se gândește ce să facă. Într-un final, curiozitatea câștigă. Sare din nou pe masă, lângă mine. Asta îmi dă un sentiment bizar de speranță. La urma urmei, curiozitatea înseamnă că vrei să afli ce mai urmează. E un sentiment, o dorință. Poate că pot porni de acolo.

Îl privesc cu coada ochiului. Are capul lăsat în jos și se uită la mâini.

— Roman?

— Ce-i?

— Promiți să nu mă judeci după ce-ți voi spune adevărul despre tatăl meu?

— De ce te-aș judeca?

Privesc în zare. Îmi simt gâtul uscat, dureros, ca un cauciuc care atârnă de o sfoară pe jumătate roasă. E ca și cum în orice clipă ar putea să se rupă și el să cadă.

Să rămân fără voce.

Îmi atinge umărul.

— Ce vrei să spui?

— Brian Jackson.

Sunt singurele cuvinte pe care le pot articula.

Roman se întoarce cu fața spre mine.

— De ce ești așa obsedată de tipul ăsta? Știu că o să meargă la Olimpiadă și că e tare, dar, la dracu'.

Scot un sunet care e o combinație dintre suspin și râs.

— Nu sunt obsedată. E vorba de... tatăl meu.

Mă forțez să mă uit în ochii larg deschiși ai lui Roman. Acolo găsesc lumină și un dram de speranță – pătrund până în gaura neagră care e inima mea. Respir greu, parcă nu îmi ajunge aerul. Mi-e atât de teamă să văd acei ochi transformându-se din vară în iarnă, din căldură în îngheț.

Își trece mâna de-a lungul spatelui meu.

— Aysel, știu.

Din nou mă înec și nu pot respira.

— Nu, nu știi. N-ai nicio idee.

Degetele lui îmi mângâie spatele, blând.

— Ba da, știu. Știu despre tatăl tău și Timothy Jackson.

Sar ca arsă de lângă el, mutându-mă în capătul opus al mesei. Îmi trag genunchii la piept și încep să mă legăn într-o parte și-n alta. Încerc să intonez *Recviemul* lui Mozart, dar nu pot auzi nimic, în afară de bătăile inimii mele. Nu se calmează. Nu se oprește din bătut nebunește.

Vine lângă mine și îmi pune un braț pe după umeri.

— Șșș, e în regulă.

Ochii mi se încețoșează și un nod mare mi se pune în gât. N-am mai plâns de ani buni. Nu o să plâng acum. Umerii îmi tremură și îmi mușc tare buza de jos. Gura mi se umple de gustul sângelui.

— De ce?

— De ce *ce*?

— De ce nu mi-ai zis că știai?

Mă apucă de bărbie și o ridică, în așa fel încât să fiu nevoită să mă uit la el. Ochii lui căprui deschis sunt în continuare calzi. Nu sunt înghețați. Nu a venit iarna peste ei.

— Pentru că n-am știut cum să aduc vorba. Și nici nu eram sută la sută sigur.

Dă drumul bărbiei mele și își retrage mâinile. Le pune pe genunchi și trage adânc aer în piept.

— Era doar o bănuială pe care am avut-o când ți-am aflat numele și ce ai spus tu despre familia ta. E destul de greu să nu afli povestea... e cam peste tot. M-am gândit că e vorba despre tatăl tău, dar nu eram sigur. Adică, n-aș fi avut cum să fiu sigur. Până ce n-am auzit de la tine.

— Nu mai e nevoie să-mi spui mie că povestea e peste tot.

Cuvintele au gust de săpun. Îmi frec ochii cu degetele.

Roman tresare. Dacă momentul nu ar fi atât de nepotrivit, ar fi chiar drăguț că îl am alături de mine.

Îmi rețin un suspin și refuz să-mi las lacrimile să curgă. Tot corpul îmi este cuprins de rușine. Nu înțeleg cum de am putut fi atât de proastă încât să cred că

pot ascunde povestea de Roman. Să cred că el nu știe, că n-are nicio idee.

Îmi trag nasul și simt un gust sărat în gură.

— Dacă știai, de ce m-ai mai pus să-ți povestesc? De ce mă tot întrebai despre taică-miu?

Îmi apucă mâna și o strânge.

— Pentru că voiam să văd dacă ai încredere în mine. Dacă te simți destul de familiară cu mine încât să știi că nu te-aș judeca pentru asta. Și am vrut să aud toată povestea de la tine.

Își coboară din nou capul, vrând să-mi prindă privirea.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine să vorbești despre asta. La naiba, încă mai cred.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Uneori, te ajută să vorbești. Pe mine m-a ajutat să-ți povestesc despre Maddie.

Stomacul îmi tresare.

— Te-a ajutat?

— Mi-ai dat ceva ce nimeni altcineva nu mi-a dat..

— Ce?

— Te-ai uitat la mine la fel și după poveste. Nu ți-ai schimbat felul în care mă priveai. Vreau să fac și eu asta pentru tine.

— Bine, zic.

— Bine ce?

— O să-ți spun ceea ce știu.

Vine și mai aproape de mine și îmi înconjoară talia cu brațul. Îmi las capul pe umărul lui.

— Nu fi supărată pe mine, șoptește.

— Nu sunt.

— Juri?

— Jur.

Umărul lui e lat, dar osos, și îi pot simți mușchii încordându-se sub greutatea capului meu.

— Sigur nu mă urăști? Nici măcar acum, când știi că tatăl meu e nebunul care a fost peste tot la știri? Chiar am crezut că vei fi foarte supărat pentru că...

Îmi fixez ochii pe o cutie de suc care a fost aruncată sub masa de picnic.

— Ei bine, fiindcă ai fost prieten cu Brian Jackson.

Îmi mângâie ceafa, trecându-și degetele prin părul meu creț, încurcat.

— Jur că nu te urăsc, Aysel. N-aș putea niciodată să te urăsc. Și în mod clar nu te-aș urî pentru asta. TU nu i-ai făcut nimic unchiului lui Brian. Nu TU l-ai ucis.

Cuvintele lui mi se repetă în minte, încontinuu. *TU nu i-ai făcut nimic unchiului lui Brian. Nu TU l-ai ucis.* În timp ce le procesez, ochii îmi devin tot mai încețoșați. O lacrimă mi se prelinge pe obraz, și e urmată de altele și altele. Corpul îmi tremură și încep să suspin. Nu pricep de ce plâng acum, tocmai acum, când într-un final nu mai vreau să mor.

Mă cuprinde în brațe și îmi îngrop fața în țesătura moale a tricoului lui. Miroase a un amestec de detergent și fum de la focul din camping. Îmi mângâie părul în continuare și mă concentrez pe energia lui cinetică. Nu vreau să se oprească. Vreau să rămână în mișcare.

Își apasă buzele pe urechea mea și îmi șoptește:

— Spune-mi ce știi despre tatăl tău, Aysel. Cred că te va face să te simți mai bine.

Trag cu putere aerul în piept și el îmi umple plămânii. Inima pare că-mi stă să explodeze. Mă desprind din brațele lui, îmi șterg ochii și îmi dreg vocea.

— Îmi pare rău.

El îmi zâmbește.

— Nu are de ce să-ți pară rău. Nu-ți mai cere scuze. Nebuno.

Mă încrunt.

— Vezi? Și tu crezi că sunt nebună. Din cauza tatălui meu.

Dă din cap, iar zâmbetul îi devine mai larg.

— Nu. Cred că ești nebună într-un cu totul alt fel. Într-un fel frumos.

Inima îmi stă în loc. Vreau să-l întreb cum de poate să-mi spună lucruri de genul ăsta, cu șase zile înainte de clipa în care se presupune că o să ne sinucidem. Nu e corect. Nu mă poate face să-l iubesc când e pe cale să mă părăsească. Când vrea să mă părăsească. Când știe că ăsta e sfârșitul.

Lacrimile îmi curg de-a lungul obrajilor, iar el mă împinge ușor cu cotul.

— Spune-mi povestea.

Îmi șterg nasul. Mă uit la tricoul lui și văd că e ud de lacrimile mele.

— Ți-am stricat tricoul.

— Nu-mi pasă de tricou. Îmi pasă de tine. Și vreau să știu că ai încredere în mine ca să-mi spui tot adevărul.

Ceva în interiorul meu se desface. E ca și când mi-am petrecut întreaga viață încercând să găsesc combinația complicată a cifrului, ca acum să descopăr că era

încuietoarea greșită. Acum, seiful din interiorul meu care îmi adăpostește toate secretele e larg deschis, și simt o energie nouă, ca și cum aș pluti pe un val făcut din toată singurătatea, tristețea și rușinea și, dacă mă țin bine pe picioare, voi ajunge la o cascadă unde se va putea vărsa totul în mare.

— În regulă, o să-ți spun ce știu.

Nu privesc spre el, dar pot jura că încuviințează din cap. Și îi pot simți ochii odihnind pe fața mea, ochii lui blânzi, ca prima zăpadă a anului. Stăm tăcuți o vreme, unul lângă altul, umăr lângă umăr. Îmi apăs pantoful meu gri lângă cel alb al lui, murdar de noroi, și mi-aș dori să rămânem așa pentru totdeauna. Dar, în adâncul sufletului, știu că asta nu se poate, așa că într-un final îi spun povestea, toată povestea, povestea completă.

— Tata și mama s-au mutat din Turcia în State înainte ca eu să mă nasc. La început, au locuit undeva prin Michigan, dar o rudă din partea lui taică-miu, sau poate din partea maică-mii...

Mă opresc o clipă din vorbit cât să-mi trag răsuflarea. Roman are dreptate – n-am spus niciodată întreaga poveste. Povestea asta mi-a definit viața, și cu toate astea nu am spus-o nimănui cu voce tare până acum. A fost mereu șoptită pe la spatele meu, sau s-a bârfit despre ea cu voci joase, am auzit-o de la mama și Steve care vorbeau despre ea noaptea, când credeau că Georgia, Mike și cu mine dormim duși. A fost modificată, manipulată, schimbată. N-a fost niciodată doar a mea.

— Oricum, continui eu, ruda asta avea un magazin mic de cartier aici, în Langston, și, când a murit, părinții mei s-au mutat aici pentru a lua în primire afacerea.

Roman pufnește pe nas.

— Știu, știu, taman în Langston, dintre toate orașele... Dar, da, s-au mutat aici, și câteva luni mai târziu mama a rămas însărcinată cu mine. Apoi, povestea devine mai tulbure.

Îmi fac curaj să mă uit la Roman. Își pune mâna peste a mea, înlănțuindu-mi degetele.

— Zi mai departe, mă îndeamnă.

— Ok. Cum povestește mama, taică-miu a început să fie nefericit și foarte stresat. Îl epuiza să aibă grijă de afacerea aia. Programul era încărcat și banii nu erau la fel de mulți cum speraseră ei. Nu sunt sigură de ce crezuseră că vor deveni milionari dintr-un magazin de cartier, dar în fine. Oricum, pe scurt, tata a avut ideea asta genială că ar putea face bani mai mulți dacă ar da foc magazinului, să pretindă apoi că a fost un accident, ghinion, și să ia banii de asigurare, după care să pornească o altă afacere care să-i placă mai mult. Cred că planul lui era să-și deschidă un restaurant.

— Stai așa, intervine Roman. Mama ta știa de planul ăsta? Era de acord?

— Nu cred. Și sunt convinsă că la tribunal el a depus mărturie că mama nu știa nimic. Nu a fost acuzată și nimeni nu pare s-o învinuiască de ceva.

Privesc în pământ. Pentru prima dată în viață, simt că o pot înțelege mai bine pe mama. Prinsă în capcană și implicată într-un plan care s-a dovedit atât de diferit decât și-ar fi imaginat oricine că va fi.

— Oamenii n-ar trebui să te învinuiască nici pe tine, spune el.

Ridic din umeri, dar încă nu-l pot privi.

— Și după cum probabil știi, planul lui taică-miu s-a dus naibii. Nu s-a dovedit a fi o schemă simplă de a scoate bani. Oamenii au fost răniți, viețile au fost

distruse. Din cauza tatălui meu, trei oameni au ars de vii, incluzându-l și pe prima speranță a Langston-ului de a avea un sportiv la Olimpiadă.

Mă uit în depărtare, la leagăne. Unul dintre ele se leagănă împins de vânt și îți lasă senzația că o fantomă se dă în el. Mă întreb dacă Roman și Maddie veneau aici să se dea în leagăne. Înghit lacrimile sărate; îmi dau seama că Roman așteaptă să continui, dar mi-e foarte teamă să-i pun întrebările la care mă gândesc. Sunt îngrozită de răspunsurile pe care mi le-ar putea da.

După o tăcere lungă și grea, Roman spune:

— Ce ai fi vrut să-l întrebi pe tatăl tău, dacă v-ați fi întâlnit ieri?

Nu dau drumul mâinii lui Roman. O strâng tare, de mai multe ori, ca și cum de fiecare dată strângerile ar fi însoțite de câte o dorință.

— Aș fi vrut să știu dacă i-a omorât pe oamenii ăia din greșeală. Adică, mi se pare că tot ce-și dorea era să câștige niște bani, că nu-și dorise să rănească pe nimeni. Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce nu a dat foc magazinului în timpul nopții?

Mă uit din nou la leagănul care se balansează. Nu și-a temperat ritmul, și parcă e un aparat care măsoară timpul. Un metronom.

— Crezi că a vrut cu adevărat să-i rănească? Crezi că fost un demon în el care e acum și în mine?

Roman îmi dă drumul mâinii și inima începe să-mi facă salturi disperate. *Mă urăște, mă urăște, mă urăște. Se teme de mine, se teme de mine, se teme de mine.* Sunt pe cale să sar jos de pe masă, când zice:

— Aysel, uită-te la mine.

Dar eu mă uit mai departe la leagăne. Lanțurile sunt ruginite. Cineva ar trebui să le înlocuiască. Cineva ar trebui să facă puțină ordine în locul ăsta.

— Aysel. Te rog.

Când mă întorc spre el, văd că fața lui e la câțiva centimetri de a mea. Maxilarul îi este încleștat, iar ochii îi sunt lipsiți de strălucire. Îmi țin respirația și aștept să spună ceva. Spune ceva, orice.

Îmi dă părul la o parte de pe față și mă sărută pe frunte. Tot corpul îmi e străbătut de electricitate.

— Vreau să știi că nu ești deloc ca tatăl tău. Mă auzi? Nu-mi pasă ce ți-au spus ceilalți, pe când erai mică. Nu-mi pasă ce spune oricine acum. Eu te știu, Aysel. Tu n-ai face niciodată așa ceva.

Îmi ia fața în palme.

— Înțelegi ce spun? Nu ești deloc ca tatăl tău.

Din nu știu ce motiv, să-l aud spunând asta mă face să suspin mai des, iar apoi suspinele mi se transformă în râs. Râd și râd, iar stomacul mă doare. Știu că probabil par nebună, dar nu mă pot opri. Continui să suspin și să râd. Să râd și să suspin, până ce își ia mâinile de pe fața mea.

Când reușesc să-mi revin în fire cât de cât, îmi șterg fața cu mâneca tricoului și mă uit la cer. A căpătat o culoare indigo și soarele se pregătește să apună. Nu vreau ca ziua asta să se termine. Nu vreau să treacă timpul peste ea. Îmi închid ochii și stau nemișcată. Când îi deschid, văd că acum el privește în zare.

— Mulțumesc. Aveam nevoie să aud asta. Toată viața mi-am dorit ca oamenii să se înșele în legătură cu tatăl meu. De asta voiam să-l întâlnesc – ca să-mi dovedesc că e doar un idiot, nu un psihopat. În felul ăsta, aș fi știut adevărul despre materia din care sunt construită. Dacă aș fi știut sigur că nu a vrut să-i rănească pe oamenii ăia, nu mi-ar mai fi fost teamă de mine. Nu m-aș mai fi gândit

că în sângele meu plutește o sămânță a răului.

— Dar asta îți spun, Aysel. Că nu contează de ce a făcut ce a făcut. Ceea ce contează e că tu nu ești ca el.

Mă bucur că este atât de sigur de asta, dar mi-aș dori să-l conving și de alte lucruri. De exemplu, că știu că nu și-a dorit niciodată să i se întâmple lui Maddie ce i s-a întâmplat. Că nu se poate învinovăți. Că ea nu și-ar fi dorit asta. Dar e ca și cum ar avea un al șaselea simț când vine vorba despre chestiile astea. Sare repede jos de pe masă și-mi zice:

— Ar trebui să mergem.

Vântul îmi adie peste fața încă udă de lacrimi și mă uit la el, cum stă acolo, cu o mână la ceafă. Vântul îi face tricoul să-i fluture. Fața îi este înghețată într-o expresie dureroasă și știu că se gândește la Maddie. Știu că se gândește la cum va fi să sară în râul Ohio. Știu că se gândește la moarte.

Vreau din nou să plâng.

Pe drumul spre casă, cădem de acord să ne întâlnim săptămâna viitoare. E destul de aiurea, dar el crede că ar trebui să ne punem de acord în legătură cu biletele de adio pe care le vom lăsa în urmă. De abia pot vorbi despre asta, și sunt aproape sigură că el știe că mint când încerc să par că nimic nu s-a schimbat, dar niciunul din noi nu zice nimic.

După ce facem planul să ne mai întâlnim, restul drumului îl petrecem în tăcere. Nu mă obosesc să dau drumul la radio. Sunt convinsă că *Recviemul* lui Mozart n-are cum să mă facă acum să mă simt mai bine. Când trag pe aleea lui de acces, Roman zice:

— Noaptea trecută ai dormit cu șosetele în picioare.

— Ce?

Opresc motorul și parchez mașina, ca să mă pot uita la el. Privește pe geam, aplecat spre ușă, ca și cum ar vrea să pună o distanță între noi.

— Ziceai că nu poți dormi cu șosete în picioare. Mai ții minte când mi-ai zis? Mi-ai spus că șosetele sunt o problemă. Dar noaptea trecută ai dormit cu ele pe tine.

Nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau nu.

— Ă, bine, și ideea e că?

Se întoarce încet cu fața. Are ochii plini de lacrimi. Cred că e rândul lui să plângă, dar totuși se abține.

— Ideea e că te poți schimba. Ești adaptabilă. Ține minte asta, Aysel – te poți adapta situațiilor.

Cobor din mașină și-l ajut să deschidă portbagajul. Nu sunt genul care înalță rugăciuni, dar de data asta mă rog ca doamna Franklin să stea în casă. Sper că e vreo dramă romantică la televizor care s-o rețină înăuntru, să nu fiu nevoită să port o altă discuție amabilă cu ea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, nu înțeleg deloc, spun cu o voce care de abia e mai mult decât o șoaptă.

Buzele i se întind într-un zâmbet strâmb.

— Făceam doar o observație.

Ochii nu-i mai par atât de triști. De fapt, nu prea par în niciun fel. Sunt goi, și asta mă face și mai disperată decât înainte. Își deschide brațele și mă îmbrățișează.

— Ne vedem.

— Da. Auzi, cum a rămas, joi sau vineri? Când e mai bine pentru tine?

Nu-mi răspunde. Îmi dă drumul din îmbrățișare, se întoarce și pornește pe alee spre casă, ducând cu el cortul, cutia frigorifică și coșul de picnic. Mă întreb dacă ar trebui să-l ajut să le care. Pare că se descurcă, dar mi-ar plăcea să aibă nevoie de ajutorul meu.

— O să te anunț dacă aud ceva despre taică-miu, strig în urma lui.

Sunt deja în punctul în care nu-mi mai pasă dacă maică-sa mă aude. Pentru prima dată în viață, taică-miu e ultima mea grijă. Îl văd cum lasă bagajul jos, pe trepte. Îmi face cu mâna, dar nu se întoarce spre mine.

Trebuie să găsesc o cale de a-l face să se întoarcă din drum.

Să se întoarcă de tot din drum.

LUNI, 1 APRILIE

5 zile rămase

Îl sun pe polițistul supraveghetor al lui taică-miu după ore. L-am sunat și duminică, după ce l-am lăsat pe Roman acasă, dar nu mi-a răspuns. Bănuiesc că Lemule Woodfin nu muncește duminica. Nu am avut curaj să-i las un mesaj. Nu eram sigură ce să spun și n-am vrut să par vreo disperată.

Mă ghemuiesc pe scaunul mașinii și îmi apăs telefonul de ureche. Sună de câteva ori, apoi o voce morocănoasă și răgușită răspunde.

— Aici Woodfin.

— Ăăă, bună, mă bâlbâi eu. Numele meu este Aysel Seran. Sunt fiica lui Omer Seran. V-am sunat pentru că...

Îmi taie piuitul.

— Stai o secundă. Ai zis cumva Omer Seran?

— Da. E tatăl meu.

Îl aud pe polițist respirând agitat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că știi unde e.

— Despre ce vorbiți? Nu știu unde este. V-am sunat ca să-mi spuneți dumneavoastră.

Îl aud râzând.

— Cred că glumești.

— De obicei nu glumesc când e vorba despre tatăl meu, îi zic pe un ton lipsit de orice expresie.

— Bine. Uite, ăsta e adevărul gol-goluț – tatăl tău, iubire, s-a cărat din oraș.

N-am nicio idee unde este. M-a băgat într-o belea uriașă. Dar lasă-mă să-ți spun ceva.

Niciodată nu știu ce să răspund la asta. Cred că trebuie să-i lași în pace, să-ți spună ceea ce au de gând să-ți spună. Chiar dacă este ceva ce nu ai niciun chef să asculți.

— Sigur, îi zic, pentru că nu mă poate vedea cum dau din cap.

— Sunt în branșa asta de suficient timp încât să fi văzut tot ce se poate vedea. Taică-tu nu e singurul infractor care fuge, și n-o să fie nici ultimul. Dar, într-un final, cu toții primesc ce îi așteaptă. O să aflu peste câteva luni sau peste câțiva ani că a fost prins în Miami cu niște parașute sau ceva pe acolo.

Aș vrea să-i amintesc că vorbește despre taică-miu, dar să fim serioși: nu sunt cu adevărat atașată sentimental de omul ăla. Poate că nici n-aș reuși să-l identific. Singura imagine pe care o am în minte cu el este portretul pe care i l-au făcut când a fost arestat. În urmă cu șaisprezece ani.

— În regulă. Deci nu aveți idee pe unde este.

— Nicio idee, se răstește polițistul Woodfin. Dacă auzi ceva de la el, să mă suni, ok? Dacă n-o faci, ai putea fi pusă și tu sub acuzație.

— Nu mi-am întâlnit tatăl niciodată, îi zic, sperând că îi va fi milă de mine și îmi va spune ceva folositor.

Deși Lemule Woodfin nu pare să aibă ceva folositor de oferit.

— Niciodată?, își drege el vocea. Nu știu ce să-ți zic. Chiar n-am nicio idee pe unde ar putea fi.

Fac o pauză, încercând să pătrund sensul a ceea ce-mi zice individul ăsta. Taică-miu a dispărut. Nimeni nu știe unde e. Ar putea fi oriunde – la cinci minute

de mine sau la 500 de ore. Realitatea începe ușor să mă acapareze.

S-ar putea să nu-mi întâlnesc niciodată tatăl.

S-ar putea să nu ajung niciodată față în față cu tipul care e responsabil pentru jumătate din ființa mea. Tipul care, științific vorbind, mi-a dat aproape jumătate din atributele genetice. Va rămâne mereu un mister pentru mine.

Aștept să simt furia agitându-mi sângele. Dar, în loc de asta, simt aceeași ușurare pe care o simțeam când am stat cu Roman la camping. Mă simt liberă, ca și cum aș fi avut niște cătușe și cineva tocmai mi le-a desfăcut.

Domnul Lemule Woodfin e tăcut la capătul celălalt al liniei. Într-un final, zice:

— Mai pot să fac ceva pentru tine, dulceață? Îmi pare rău să o tai, dar mai am o grămadă de rahaturi de făcut până să termin ziua de muncă, și nevastă-mea devine nervoasă dacă nu ajung la timp pentru cină.

Tonul lui s-a schimbat din suspicios și acuzator în simpatic și plin de milă. Probabil că e amabil cu mine fiindcă și-a dat seama că nu fac parte din beleaua în care a intrat tatăl meu. Că sunt doar în aceeași situație ca și el – o persoană păcălită și nenorocită de către taică-miu.

Prefer să fiu tratată ca o victimă a tatălui meu, decât ca un complice.

— Am totuși o întrebare, zic încet, alegându-mi fiecare cuvânt, ca să nu fac un pas greșit.

— S-o auzim.

— Ce fel de om este? Pare nebun sau...

Trag adânc aer în piept.

— Deprimat? Un tip cu psihoze? Adică, de ce credeți că a făcut ce a făcut?

Pauză lungă. Îl aud pe Lemule respirând greu. Mă întreb dacă e fumător. Din

plămâni pare că îi iese un șuierat, iar respirațiile îi sunt inegale.

— Ah, nu știu. De ce să facă cineva ceva atât de stupid?

Nu spun nimic. Nu cred că se așteaptă la un răspuns.

Continuă:

— Cu siguranță, nu e dus cu pluta, asta nu. Uite, păpușă, am de-a face cu mulți criminali, e jobul meu, corect?

— Corect.

Am vocea încordată. Nu mă așteptam să fiu numită „păpușă" de către polițistul Lemule Woodfin.

— Și am avut de-a face cu o groază de nebuni. Sistemul de justiție e plin de din ăștia. Tatăl tău nu e instabil psihic. Știu că e greu să auzi asta, dar nu e cu nimic diferit de orice infractor banal. Cred că îi pare rău că a făcut ce a făcut, asta clar. Dar, în final, vrea numai să iasă basma curată. Se gândește numai la el. Așa sunt toți infractorii – egoiști. Vor ceva și nu le pasă de legile pe care le încalcă ca să obțină acel lucru.

Aproape că zâmbesc. Știu că polițistul crede că ceea ce-mi spune e trist, dar pentru mine e unul dintre cele mai minunate lucruri care mi s-au spus.

— Un infractor obișnuit. Nu-i nebun, repet eu.

— Nu-i nebun, nu. Iar deprimat? Neah. Era foarte entuziasmat că o să iasă din închisoare. Aparent, prea entuziasmat.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, domnule Woodfin.

— Cu plăcere, dulceață. Să mă suni dacă primești vreun semn de la el.

— Așa voi face.

Închid.

Îmi îndes telefonul în buzunar și îmi dau scaunul pe spate, ca să pot sta întinsă. Soarele iese puțin printre nori și îmi aruncă lumină pe față. Îmi închid ochii și încerc să-mi imaginez unde este taică-miu. Poate că soarbe pina coladas într-o excursie organizată de Concedii în Paradis. Poate conduce o Vespa pe străzile Florenței. Poate că mănâncă pui prăjit într-un restaurant care e la două orașe depărtare de locul ăsta.

Mă gândesc la asta preț de câteva minute, apoi îmi dau seama că nu-mi pasă. Este o lejeritate minunată care vine odată cu nepăsarea. Poate că problema mea nu era că nu-mi păsa de nimic, poate că îmi păsa de toate lucrurile greșite. Mă ridic în fund și îmi scot caietul de fizică din rucsac. Deschid la următoarea pagină albă și scriu: „Relativitatea simțirii".

Cred că m-am înșelat. Viața nu e despre a-ți păsa și a nu-ți păsa. Nu e despre a simți sau a nu simți. Oricât de tare am încerca, tot vom sfârși prin a ne păsa de unele chestii. Tot vom simți câte ceva. Unora din noi le va păsa prea mult; altora le va păsa prea puțin. Unii din noi vor simți prea mult; alții vor simți prea puțin. Dar ce contează în final e care sunt lucrurile și persoanele de care ne pasă.

Ideea asta provoacă ceva mișcare în interiorul meu, ca și cum un vulcan care aștepta să erupă de șaisprezece ani în sfârșit o face. Mă întreb dacă există un moment în viața oamenilor în care înțeleg că sunt mai mult decât părinții lor. Că sunt mai mari decât părinții. Chiar și mai bătrâni. Nu la propriu, evident. Dar că s-au transformat într-o entitate care este biologic și psihic cu totul diferită de ei.

Sunt pregătită să fiu diferită, biologic și psihic. Sunt pregătită să aleg lucrurile și oamenii de care să-mi pese. Sunt pregătită să simt din nou. Îmi mângâi stomacul. La revedere, limax negru.

Bag cheile în contact și, în timp ce ies din parcarea școlii, îmi șoptesc:

— Nu sunt tatăl meu.

Mă uit la imaginea mea din oglinda din stânga mea.

— Nu voi fi niciodată tatăl meu.

LUNI, 1 APRILIE

Mai târziu

5 zile rămase

Când ajung acasă, mama e la chiuvetă, curăță niște cartofi. Mă prefac că nu o văd și mă îndrept spre dulap. Răscolesc prin toate mizeriile de acolo, încercând să găsesc un baton cu fulgi de ciocolată.

— Aysel, zice ea.

Are vocea mai calmă decât de obicei, dar cu toate astea pot simți acolo un freamăt. Am devenit tot mai bună în a-l detecta. E mereu acolo, trebuie doar să asculți cu atenție. Îmi încleștez maxilarul și mă gândesc la ce mi-am spus în mașină – nu sunt tatăl meu.

Mă întorc cu fața spre ea, ținând în mână o cutie goală unde ar fi trebuit să fie batoanele cu fulgi de ciocolată.

— Mike întotdeauna îl ia pe ultimul și pe urmă nu aruncă cutia. E enervant.

Mama zâmbește ușor. Părul ei castaniu deschis e strâns la spate într-o coadă neglijentă. Când își ține părul așa, dezvelindu-și fruntea înaltă și pomeții proeminenți, seamănă cu Georgia mai mult decât în restul timpului. Pune jos cuțitul cu care curăță cartofii și își usucă mâinile.

— Putem să vorbim puțin?, mă întreabă.

Se pare că n-o să-mi răspundă legat de batoanele de ciocolată. Las jos cutia, pe masa din bucătărie.

— Sigur.

— Cei de la TIV au sunat azi. Domnul Palmer era îngrijorat, se întreba pe

unde umbli. Ai lipsit sâmbătă și nu ai fost nici azi la muncă?

Pare atât de nesigură în voce, ca și cum s-ar teme că, dacă mă va enerva, aș putea să dau foc la casă.

Are dreptate, totuși. Am tras chiulul de la muncă. Cred că mi-am dat seama că, dacă tot urmează să mor, nu prea mai contează să-mi păstrez jobul. Banii nu mai înseamnă nimic pentru cineva mort. Dar chestia e că, și dacă nu voi sări de pe Vârful Crestville, sunt sigură că nu aș mai vrea să lucrez la TIV în viața mea.

— Îmi dau demisia, îi spun.

— Cum?, zice ea, ca și cum nu m-ar fi auzit.

Continuă să mă privească de parcă în orice clipă aș putea să apuc un cuțit și să i-l înfig în stomac. Nu mai pot suporta. Îmi închid ochii strâns și îmi las toată greutatea în coate, pe masa din bucătărie.

— Aysel?

Îmi deschid ochii încet și mă uit la ea.

— Eu nu sunt el, știi? Nu sunt el.

Simt ceva greu în spatele pleoapelor. Fac tot ce pot să-mi rețin acolo lacrimile.

Mama face o față de parcă tocmai am pălmuit-o. Tresare și își duce o mână la obraz.

— O, Aysel. O, draga mea.

Se întinde spre mine, cu brațele desfăcute.

O las să mă îmbrățișeze, dar eu îmi țin mâinile blegi de-o parte și de alta a corpului. Mă prăbușesc pe ea, și mama îmi susține întreaga greutate cu corpul ei mic.

Mă ia de mână și mă conduce în camera ei. N-am mai intrat acolo de ani buni. E cea mai mare cameră din casa noastră, dar asta nu înseamnă cine știe ce. Nu e cu mult mai mare decât camera pe care o împart cu Georgia. Văd câteva cămăși murdare de-ale lui Steve aruncate pe jos, dar, în afară de asta, arată ca și cum mama își dă interesul s-o mențină curată. E singurul ei sanctuar departe de haosul care a acaparat restul casei.

Ne așezăm pe patul ei, și îmi pun palmele pe pătura cu model floral. E uzată, subțiată, iar trandafirii arată scămoșați, ca și cum ar fi niște pete vechi de sânge. Trag de unul din firele deșirate din ea.

Mama se trage puțin mai departe ca să mă poată privi.

— Aysel, spune ea, cu vocea încordată și subțire. Nu ești deloc ca el!

Îmi simt inima bătând repede și pare atât de grea și de mare, încât mă gândesc dacă e ultimul lucru pe care mi l-a lăsat limaxul negru înainte să plece. Ca și cum tot ce mai am înăuntru, în afară de inimă, este un mare gol. Tot ce mi-a rămas e inima mea singuratică și agitată.

Într-un final, ridic capul și o privesc. Ochii îi sunt umezi și străbătuți de firicele roșii de sânge.

— Știu că nu sunt.

Încerc să-mi păstrez vocea cât pot de calmă. Cred că rolurile noastre s-au inversat. Eu sunt cea speriată de ea, acum. Speriată de ceea ce ar putea ști și de ceea ce ar putea spune. Speriată că discuția asta ar putea să aducă înapoi toată apăsarea pe sufletul meu, toată singurătatea, toată tristețea fără scăpare.

— Dar uneori, nu chiar mereu, dar de multe ori, tu mă faci să mă simt ca și cum aș fi el. De când aveam zece ani, m-am simțit ca o fantomă în casa asta.

Vocea mi se frânge și simt gustul sărat al lacrimilor mele.

— M-ai transformat într-o fantomă a lui.

Mama scoate un suspin. Mă trage spre ea. Ne legănăm, îmbrățișate, în față și în spate.

— Niciodată nu am vrut să te simți așa. Niciodată, niciodată.

Îmi dă drumul din brațe și își șterge fața.

— Tot ce mi-am dorit mereu a fost să fii fericită, dar am greșit atât de mult. Știu că am greșit. Doar că mi-a fost frică.

— Știu. Ți-a fost frică de mine.

Dă repede din cap.

— Nu, nu, nu. Nu de tine. Niciodată. Întotdeauna mi-a fost teamă de ce ar putea să ți se întâmple.

Îmi ia mâinile într-ale ei. Ale mele sunt mult mai mari. Îmi mângâie degetele cu degetul ei mare.

— Și da, e greu uneori.

Îmi atinge acum fața, dându-mi la o parte părul de pe frunte.

— Arăți exact ca el.

Înghit cu greu. Am știut asta mereu, dar e greu să o aud pe ea spunând-o. Urechile îmi țiuie, ca și cum tocmai cineva a tras cu arma lângă mine. Le acopăr cu mâinile pentru o clipă, până ce mama îmi apucă din nou mâinile în ale ei.

— N-aveam de unde să știu asta, spun.

Mă privește încurcată.

Înghit și mai multe lacrimi cu gust sărat.

— N-aveam de unde să știu că arăt ca el. Știi, nu l-am întâlnit niciodată.

Respir adânc și mă uit din nou la trandafirii care par pete vechi de sânge.

— Am încercat să-l întâlnesc weekendul ăsta.

— Ce?

Vocea ei e mai mult un scâncet.

— Mda. De asta am lipsit de la muncă. Am mers până la închisoare și am încercat să-l vizitez.

Îmi fac curaj să ridic bărbia, dar n-o privesc în ochi.

— De ce nu mi-ai spus că a ieșit?

Nu-mi răspunde. Tăcerea dintre noi pare grea, pare materială. Jur că mi-aș putea întinde mâna să o ating, să o simt ca pe un corp străin. Mă uit la mama, aplecată în față, cu coatele pe genunchi.

— Mama? De ce nu mi-ai spus?

Într-un final, își ridică privirea. În jurul ochilor are cearcăne roșii.

— Nu ți-am spus, pentru că el nu face parte din viețile noastre și nu vreau să mai facă parte niciodată.

Îmi mușc cu putere buza de jos.

— Dar crezi că este decizia ta? N-ar fi trebuit să am și eu un cuvânt de spus? E tatăl meu, până la urmă.

Mama respiră greu, umerii i se ridică și îi coboară. Șuvițe din părul șaten i s-au desprins din coadă și, cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât observ că și eu îi semăn puțin. Poate pentru că acum pare atât de tristă. Dar, poate, sunt unele părți din ea și în mine. Și, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că pot fi și bună. Că nu sunt doar rea și defectă.

Își drege vocea. O aud înghițindu-și și ea lacrimile. M-aș întinde să o

îmbrățișez, dar mi-e teamă de reacția ei. Mă ciupesc pe ascuns de pielea degetelor.

— Aysel, știu că ai purtat ca pe o cruce ceea ce a făcut tatăl tău. Ți-ai făcut-o povara ta, când de fapt nu a fost deloc așa. Biologic vorbind și el ți-a dat viață, dar nu este tatăl tău propriu-zis. N-a făcut niciodată parte din viața ta și nici nu va face. Ținând cont de circumstanțe, m-am gândit că lucrul cel mai bun pentru toți a fost să ne prefacem că el nu există.

— Dar noi suntem singurii care ne prefacem!, îi zic, mai tare decât mi-aș fi dorit.

Sunt surprinsă de cum sună propria mea voce – e atât de puternică, de reală. Mă ridic de pe pat ca să pot sta în fața maică-mii.

— Nimeni altcineva nu-mi dă voie să uit ce a făcut tata. Iar tu, prefăcându-te că nu s-a întâmplat niciodată, nu a îmbunătățit cu nimic situația. A făcut lucrurile să fie și mai rele.

Încă o tăcere lungă și grea.

— Știu, spune mama încet. Am înrăutățit lucrurile. Dar, în ultimii ani, ai fost atât de distantă. Ai ridicat atât de multe ziduri în jurul tău și eu nu am știut cum să le dărâm. Ar fi trebuit să încerc mai mult să o fac. Văd asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau mai mult silința.

Își îndreaptă spatele și mă atinge ușor.

— Spune-mi ce vrei să fac. Spune-mi ce pot face ca să îndrept lucrurile.

E ciudat, fiindcă mi-am petrecut atâția ani visând la acest moment. Atât de mult timp, tot ce mi-am dorit a fost ca mama să-mi spună exact asta. Să arate interes pentru mine. Să-i pese de mine. Să mă vadă ca pe altceva decât ca pe fantoma oribilă și înfricoșătoare a crimei tatălui meu. Dar acum, că se întâmplă, sunt

complet confuză. Vreau totul și nimic în același timp.

Îi strâng mâinile.

— Vreau doar să încerci să mă iubești.

Mi le strânge și ea, la rândul ei.

— Să te iubesc?

— Da, să încerci. Dar să încerci pe bune, nu să te prefaci.

Fruntea îi este brăzdată de riduri de mirare.

Îi explic:

— Să încerci să-mi vorbești și să mă privești, și să vezi în mine altceva decât pe Omer.

Nu-i mai pot spune „tata". Nu-i voi mai spune niciodată așa.

— Să încerci să mă iubești. Să încerci cu adevărat.

— Oh, draga mea, dar bineînțeles că te iubesc!, zice și mă privește, cu ochii uzi plini de speranță.

Sunt copleșită de dorința de a o îmbrățișa, și de data asta nu mă mai rețin. Îi cuprind în brațe talia micuță, subțire. Mă apucă strâns și își trece degetele prin părul meu de la ceafă, așa cum am văzut-o făcând cu Georgia și cum am crezut că nu va face niciodată cu mine. În brațele ei, îi simt parfumul cu aromă de flori primăvăratice și îmi amintesc de cum era totul pe când eram copil. Înainte de tristețe. Înainte de gol. Înainte de greutatea de pe inimă.

Continuă să-mi descurce părul cu degetele și îmi șoptește:

— Te iubesc atât de mult, Aysel. Mereu te-am iubit și mereu o voi face.

Și o cred. Poate că e stupid și sunt naivă, dar chiar o cred. Poate că nu avem o relație care să nu mai poată fi reparată. Poate că, uneori, cele mai mari probleme

pot fi rezolvate doar vorbind despre ele. Atât de mult timp am crezut că va fi mai bine pentru mine dacă mă voi înconjura de tăcere. Să țin totul în mine. Am trăit într-o bulă în care am tot adunat tristețe și oroare și urâțenie. Nu mi-am dat niciodată o șansă. Dar chestia e că poate totul nu este despre a ignora tot ce e negativ și a accepta tot ce e pozitiv. La urma urmei, bateriile funcționează pentru că îmbină impulsurile negative cu cele pozitive.

În viață, nu poți niciodată schimba faptele. Niciodată nu voi putea schimba ce a făcut Omer sau ce este el. În fiecare dimineață, mă voi trezi și Omer tot va fi responsabil de moartea unor oameni nevinovați. Și niciodată nu voi putea schimba acei ani pe care i-am petrecut convinsă că mama mă urăște – niciodată nu-i voi mai primi înapoi. Niciodată nu voi putea schimba faptul că majoritatea colegilor mei sunt cruzi și înguști la minte. Dar, acum, încep să înțeleg că noi suntem mai mult decât întâmplările prin care trecem. Că am potențialul de a da naștere altor întâmplări. Întotdeauna am lăsat trecutul să-mi definească viitorul, de frică să-mi imaginez ceva nou, diferit. Și m-am comportat așa – static – de teama energiei mele cinetice. Poate că e timpul să încerc să-mi imaginez, poate că e timpul să fiu în mișcare.

Poate că am așteptat tot timpul ăsta să se schimbe lucrurile, când în realitate nu lucrurile trebuiau să se schimbe, ci eu.

Mă întreb dacă oare există posibilitatea de a-l face și pe Roman să vadă asta. Să-l fac să înțeleagă că renunț să mor nu din lașitate, ci pentru că vreau să mă deschid, să-mi imaginez, să merg mai departe.

E despre energie, și potențial, și iubire.

MIERCURI, 3 APRILIE

4 zile rămase

La ora de engleză, am trecut de la discuțiile despre poeții americani deprimați la *Paradisul pierdut*. Cum s-ar zice, cred că de fapt doar ne-am mutat de la poeții americani deprimați la poeții englezi deprimați.

Doamna Marks este îndrăgostită de John Milton. Își duce mereu cartea la piept, ca și cum ar fi un bebeluș și careva dintre noi i-ar fi pus gând rău – vrea să i-l smulgă din brațe și să fugă cu el în lume. Se pare că s-a luptat mulți ani ca să-i fie permis să ni-l predea la ore, și încă se mai poartă ca și cum gardienii ar putea năvăli în clasă, în orice secundă, să oprească lecția.

Merge cu pași înceți prin clasă. E o chestie pe care o face mereu. Noi stăm nemișcați, în bănci, iar ea face ture în jurul nostru.

— După cum sigur v-ați dat seama deja, pe mine mă lasă lată orice citat genial, o frază meșteșugită, atunci când o întâlnesc.

Câțiva din colegi râd când aud expresia „a lăsa lată". Mă frec la ochi, chinuindu-mă să rămân trează. Clasa e aglomerată, e foarte cald, și eu de abia reușesc să fiu atentă la doamna Marks chiar și când e temperatură normală. Mă uit la ceas. Mai sunt 13 minute până se sună și pot merge la fizică.

— Și, oricât de mult îi iubesc pe John Berryman, Sylvia Plath sau Allen Ginsberg, sunt fidelă poeziei engleze.

E întâmpinată de niște mormăituri. Poeții americani nu au fost prea apreciați la noi în clasă. Ce surpriză.

— Și cred că se poate spune că John Milton e vinovat pentru citatul meu

preferat din toate timpurile.

Se oprește din făcut ture și se îndreaptă spre tablă. Apucă o cretă albastră și scrie: „Mintea, prin ea însăși, poate face din paradis un infern și din infern un paradis". Citește cu voce tare ce a scris, apoi ne întreabă:

— Poate cineva să-mi spună ce a vrut Milton să zică?

În clasă se lasă tăcerea. Nu se mai aud mormăituri. Recitesc citatul și cuvintele sună cu ecou în capul meu. Pentru prima dată de când a început anul, îmi deschid caietul de engleză în mijlocul orei. E aproape gol, cu excepția paginilor unde mi-am notat temele pentru acasă. Pe prima pagină goală, sus, îmi notez citatul.

— Aysel?, zice doamna Marks.

Nu pot să cred că mă întreabă pe mine. Niciodată nu mă întreabă pe mine. Era ca și cum aveam o înțelegere nerostită. Un pact de un fel.

Ridic din umeri și zic încet:

— Nu știu.

— Ei, haide. Am văzut că ți-ai notat ceva în caiet. Sigur ai o idee. Spune-mi ce crezi tu.

Trag aer adânc în piept și citesc fragmentul pentru a treia oară. Citatul îmi face creierul să se simtă ca și cum cineva l-a băgat în priză și i-a dat un impuls de energie.

— Îmi amintește de Einstein.

După ce zic asta, clasa se pune pe râs și mormăit.

— E așa dusă cu capu', îi zice Tanya Lee, deloc discret, lui Nate Connors.

— Liniște, îi ceartă doamna Marks. Continuă, Aysel.

Știu că mi-ar fi mai bine dacă aș tăcea din gură. Să dau din cap și să las de

înțeles că atât am avut de spus. Cu o săptămână în urmă, exact asta aș fi făcut. N-aș mai fi zis niciun cuvânt în plus. Dar, acum, am senzația că am ceva în interior care nu mai poate să rămână tăcut.

— Ce am vrut să spun este că-mi amintește de teoria relativității lui Einstein. Sigur, Milton nu vorbește despre viteza luminii, vorbește despre cum mintea umană percepe viața.

Doamna Marks mă încurajează cu o clătinare a capului, așa că merg mai departe.

— Dar, în realitate, Milton și Einstein cam zic același lucru. Că totul este subiectiv pentru mintea umană. Sentimentele noastre, gândurile, toate sunt relative. Țin de perspectivă.

— Excelent, Aysell, spune ea. Ar trebui să te implici mai mult în discuții.

Doamna Marks se întoarce la a ne povesti la nesfârșit despre *Paradisul pierdut*. Ne dă de citit pentru acasă un număr de pagini, apoi se sună de ieșire. La ieșirea din clasă, doamna Marks îmi arată degetul mare în sus. Dau din cap spre ea, zâmbind. Mă grăbesc de-a lungul holului, ca să ajung la fizică înaintea celorlalți. Când ajung în clasa domnului Scott, practic de abia mai pot respira.

— Vai, Aysel, zice el, ridicând mâinile. Nu trebuie să fugi așa tare.

— Scuzați-mă, spun eu, trăgându-mi răsuflarea. Voiam să vă întreb dacă mă mai pot înscrie la tabăra aceea.

Buzele îi descriu un zâmbet larg.

— Sigur. Termenul limită este 1 mai. Mai e timp să-ți faci cererea de înscriere.

Se duce la catedră și deschide un sertar. Scoate un alt exemplar din broșura colorată și mi-o întinde.

— În caz că ai pierdut-o pe prima.

Îmi face cu ochiul.

Mă gândesc să-i spun că o mai am și pe prima. Că pozele lucioase sunt încrețite acum pentru că am petrecut o grămadă de timp răsfoind-o și visând la ce-mi putea oferi. Că am încercat să mă imaginez fiind unul dintre acei adolescenți zâmbitori, cu ochelari de protecție prea mari pentru fața mea, uitându-se atent într-un microscop sau făcând un castel din scobitori.

Încă nu mă pot vedea printre ei, propriu-zis, dar îmi pot imagina posibilitatea de-a o face. La naiba. Pot simți potențialul chestiei ăsteia până în stomacul strâns de entuziasm.

Dar nu-i spun domnului Scott nimic din toate astea. Iau cea de-a doua broșură și îi zâmbesc.

— Mulțumesc.

JOI, 4 APRILIE

3 zile rămase

N-o aud pe Georgia când intră în cameră. Sunt prea ocupată să mă uit la mine în oglindă. Știu că sună nebunește, și poate chiar e, dar caut semne fizice care să-mi dovedească că în interiorul meu ceva s-a schimbat. O dovadă palpabilă că limaxul negru a dispărut.

Cam totul arată la fel, însă. Părul meu brunet încă mai curge în bucle încurcate în jurul feței, nasul încă îmi este drept, ascuțit, ca și cum ar fi mai potrivit pentru deschis pachete, decât pentru mirosit, iar obrajii mei sunt în continuare imposibil de rotunzi.

Doar ochii îmi sunt altfel. Dacă mă uit atentă, pot vedea o mică licărire acolo unde obișnuiam să văd numai întuneric.

— Ce faci?, mă întreabă Georgia, trântindu-se pe pat.

Stă pe spate și își ridică picioarele în aer. Arată ca și cum ar face un exercițiu de aerobică. Își întinde mâinile, încercând să-și atingă cu ele degetele de la picioare.

Răspunsul la întrebarea ei este că nu știu ce fac. Bănuiesc că încerc să-mi dau seama dacă arăt ca o fată care ar putea să-l convingă pe Roman să trăiască. O fată pentru care să merite să trăiești.

Mă întorc să mă uit la ea. A trecut de la exercițiile alea la abdomene, pe care le face rapid și conștiincios.

— Te pregătești pentru antrenamentul cu majoretele?

Se oprește din făcut abdomene și se așază pe marginea patului. Își îngustează

ochii și își trece o mână peste pătura mov. E mereu amestecată cu cea gri, a mea.

— De când îți pasă ție ce fac?

Îmi mușc interiorul obrazului. Am o idee care îmi tot bâzâie prin cap și nu-mi dau seama dacă e una îngrozitoare sau nu.

— Încerc să fiu amabilă pentru că vreau să mă ajuți cu ceva.

Ochii i se măresc. Arată acum ca niște globuri de brad. Bănuiesc că am reușit s-o șochez. Stă acolo pe pat, tăcută, cu spatele drept și cu ochii cât cepele. Nu mă întreabă cu ce am nevoie să mă ajute, așa că îi zic eu.

— Cum faci...

Dau din mâini aiurea. De când l-am întâlnit pe Roman, am devenit mult mai atentă la mâinile mele. E o nebunie cum treci prin viață fără să-ți dai seama de unele chestii și apoi, deodată, te trezești că te gândești numai la ele. Cum ar fi la mâini. Nu mă pot opri să-mi imaginez mâna mea în a lui, mâna lui pe fața mea, mâinile mele pe pieptul lui. Mâini, mâini, mâini.

— Cum faci ce?

Se apleacă spre mine. Îmi întind gâtul și îmi arunc încă o privire în oglindă.

— „Faci" e un cuvânt greșit ales, spun, încercând să îmi împiedic vocea să tremure. Vreau să zic, cum „spui". Cum îi spui unui tip că îți place de el?

Georgia izbucnește în râs și eu îmi doresc să ies în fugă din cameră.

— Ce e? Bine, nu contează. A fost o prostie să te întreb, zic și îmi încrucișez brațele pe piept.

— Nu, zice Georgia, nu e o întrebare prostească. Doar că nu e ce mă așteptam să spui.

Îmi sug obrajii și o privesc cu neîncredere.

— Bine, bine. Adevărul e că am râs puțin și de întrebarea ta. Dar numai pentru că păreai ca și cum ai fi în clasa a opta.

Bate cu palma locul de lângă ea, pe pat.

— Stai jos.

Mă holbez la ea, apoi din nou la mine, în oglindă, și în final mă îndrept încet spre pat și mă așez lângă ea. Își pune un braț în jurul umerilor mei. E atât de neașteptat, încât zvâcnesc fără să vreau și mă trag deoparte.

— Of, am uitat că tu ai o manie cu spațiul personal și astea, zice.

— Scuze, nu, doar că nu mă așteptam ca...

Inspir adânc și îmi sprijin corpul de al ei. Îmi bate ușor umărul cu palma. Mă întreb, dacă cineva ar intra acum în cameră, oare s-ar gândi că suntem surori? Ar vedea vreo asemănare?

— Vorbim despre Roman?, mă întreabă.

Îmi simt fața arzând. Nu-i răspund.

— Despre Roman! Așa e?

Râde cu gura larg deschisă și aș putea să-i număr toți dinții ei albi și perfecți. Se pare că pasta de dinți pe care Steve o primește gratis de la serviciu a avut efect – dinții ei în mod clar strălucesc.

Îmi atinge din nou umărul. De data asta, mă strânge ușor.

— E atât de drăguț Roman.

Vocea ei e mult prea asemănătoare cu a altor majorete, stridentă ca un hit pop, dar sunt jenată că am genul ăsta de idei deja. Trebuie să fiu mai amabilă cu ea. Am nevoie să fiu mai drăguță cu soră-mea. *Georgia încearcă să te ajute*, îmi spun.

— Dap, îi spun, într-un final. Despre Roman vorbim.

— Și deocamdată sunteți doar amici?

Nu e ca și cum aș putea să-i spun Georgiei despre site-ul Schimbări Definitive, sau despre cum Roman și cu mine suntem parteneri de sinucidere, dar nu prea știu cum altfel aș putea să-i explic că nu, nu suntem doar amici. Doar prieteni sună atât de banal. Ca și cum am fi niște cunoscuți care se uită la filme stupide la TV împreună sau care merg împreună la mall. Ce avem noi e mai mult decât o prietenie. E mai mult și decât o poveste de dragoste. E sucită, și complicată și aiurea, dar e reală.

E ceva pentru care merită să trăiești.

— Nu suntem împreună, îi răspund.

Mintea mea se chinuie încercând să afle cum să îi spun Georgiei ceea ce simt pentru el, fără a-i dezvălui tot ce se întâmplă cu noi.

— Și nici nu vreau neapărat să fim împreună. Vreau doar să-l fac să știe, să înțeleagă că îmi pasă de el. Cu adevărat, pe bune, că-mi pasă de el.

Mă trage de mână, așa că trebuie să mă întorc și să mă uit la ea.

— Păi, spune-i.

— Așa, pur și simplu?

— Da.

Își pune mâna pe a mea.

— Nu te ascunde în spatele glumelor și al sarcasmului, Aysel. Ești cea mai tare când ești sinceră.

Nu e deloc sfatul pe care-l așteptam de la Georgia. Mă așteptam să-mi spună să-mi schimb hainele, să-mi aranjez părul, să încep să folosesc machiaj, să dau din

gene în direcția lui până ce nu-mi va mai putea rezista. M-am gândit că o să se roage de mine să merg la manichiură și apoi o să mă pună să învăț să merg pe tocuri înalte.

Ultimul sfat din lume pe care am crezut că mi-l va da e ăsta.

Mă ridic și-mi împreunez mâinile, ca să le fac să se oprească din tremurat.

— Chiar crezi asta?

Dă din cap.

— Da, chiar cred.

Cred că aș putea spune că habar n-are despre ce vorbește. Și ar putea fi adevărat. Nu știe nimic despre pactul nostru. Nu știe nimic despre Madison și despre înec. Nu știe despre Vârful Crestville. Dar, totuși, cred că trebuie să-i dau dreptate Georgiei. Chiar cred și eu că uneori trebuie să fii sincer. Să nu te mai ascunzi. Trebuie să-ți forțezi energia potențială să se transforme în energie cinetică.

— Ok. O să încerc să fac asta, îi spun.

Se ridică și ea de pe pat și mă îmbrățișează.

— Baftă! Să-mi spui cum a fost.

Îi zic că da și, când să ies din cameră, mă strigă:

— Aysel?

— Da?

— Ar trebui să mai stăm de vorbă așa. A fost drăguț.

— Da, îi răspund și mă trezesc că zâmbesc. A fost drăguț.

JOI, 4 APRILIE

Mai târziu

3 zile rămase

Conduc până acasă la Roman. I-am lăsat un mesaj ca să știe că vin. Nu mi-a răspuns, dar uneori răspunde mai greu. N-am idee ce face azi. Ar trebui să aibă o întreagă zi liberă. M-am gândit că o să vrea să ne vedem, pentru că era nerăbdător să terminăm cu biletele de adio. Se tot gândea să-l scrie pe al lui. Gândul ăsta îmi face stomacul să tresară.

Mi-l imaginez în camera lui. Trântit pe spate în pat, uitându-se la Căpitanul Nemo. Mă întreb dacă se privesc unul pe altul în tăcere, sau dacă Roman îi vorbește. Mă întreb dacă Roman îi vorbește vreodată despre mine. Poate că l-aș putea face pe Căpitanul Nemo să-mi încredințeze toate secretele lui Roman – dar din nefericire nu vorbesc limba broaștelor țestoase.

Strâng mai tare volanul și îmi reamintesc că nu am nevoie de altcineva care să-mi divulge secretele lui Roman. Că o să-l fac să-mi vorbească. Pentru că voi fi sinceră cu el în legătură cu tot. Îmi iau ochii de la drum pentru o clipă și mă uit la locul gol de lângă mine, unde am aruncat în grabă o carte care se cheamă *Explorând plajele din Carolina de Nord*. Am cumpărat-o azi. M-am gândit că aș putea începe să-l conving vorbindu-i despre o excursie la ocean, iar restul va veni apoi de la sine.

Încerc să-mi imaginez reacția pe care o va avea. Poate că ochii lui verzi se vor lumina și îmi va lua mâna, îmi va săruta ușor obrazul și îmi va zice:

— Da, vreau să văd oceanul pentru prima dată alături de tine.

E unul din acele momente pe care le văd în minte ca și cum s-ar ridica o cortină de pe ele, le văd în culori, dar în același timp nu cred până la capăt că s-ar putea întâmpla. Dar vreau să cred că se vor întâmpla.

Până ajung pe aleea de acces spre casa lui, Roman tot nu mi-a răspuns la mesaj. Rămân în mașină preț de câteva minute, uitându-mă la covorașul multicolor pe care scrie „Bine ați venit". Îi mai dau încă un mesaj și, cum nu răspunde, îl sun. Tot niciun răspuns.

Sar de nerăbdare și bucurie în scaun când aud ușa casei deschizându-se, dar mă dezumflu după ce văd că este doar maică-sa. Cobor din mașină și îi fac cu mâna.

— Aysel, spune ea și vine spre mine.

Poartă un pulover roz și saboții ei de lemn pe care-i știu.

— Ce faci aici?

Părul ei șaten este strâns într-un coc în vârful capului, care o face să pară mai tânără decât de obicei.

— Dădeam cu aspiratorul prin sufragerie și te-am văzut pe geam, îmi explică.

Îi zâmbesc ca și cum m-aș scuza.

— Ah, eram prin apropiere și am vrut să văd dacă Roman este acasă. Săptămâna trecută am vorbit să ne vedem astăzi.

Doamna Franklin se încruntă, apropiindu-și sprâncenele. Fruntea i se brăzdează brusc de riduri adânci.

— Roman nu-i acasă.

— Nu e?

Încerc să nu par complet șocată. Credeam că nu iese niciodată din casă,

decât cu mine.

— Nu e. Mi-a spus că vine la tine.

Îmi simt maxilarul căzând spre pământ.

— Ce?

Își înfășoară brațele în jurul corpului, ca și cum i s-ar fi făcut dintr-o dată frig.

— Da, m-a întrebat dacă îmi poate împrumuta mașina ca să vină până la tine. Nu știu dacă ți-a spus, dar Roman n-a mai avut voie în ultimul timp să conducă. Dar părea că se simte mult mai bine, ieșea cu tine, te invita la noi, ați mers și în excursii, așa că m-am gândit...

Vocea i se frânge. Un gând oribil mă lovește cu forța unui tsunami. Simt că mă înec în el, și tot ce reușesc să spun este:

— Pot să merg până în camera lui?

Femeia nu spune nimic, mă privește confuză. Își mușcă buza și își înclină capul într-o parte. Apoi ochii i se măresc și îmi dau seama că s-a prins la ce mă gândesc. Își aruncă saboții de lemn din picioare și aleargă spre casă desculță. O urmez.

Fuge prin bucătărie, dărâmând un scaun. Scaunul se lovește de dulapul de bucătărie, făcând o ceașcă de ceai să se prăvălească de pe raft și să se spargă. Sar peste cioburi și sunt imediat în urma doamnei Franklin, pe scări.

Alergăm până la etaj și mă mai liniștesc când văd că ușa camerei lui Roman este deschisă. Poate că e înăuntru. Poate că ascultă muzică în căști, muzica aia oribilă, izolându-se de lumea din jur și de zgomotele ei.

Doamna Franklin se oprește în prag. Își duce o mână la piept și începe să respire ciudat, zgomotos. Îmi simt picioarele ca două ancore, grele, trăgându-mă în

jos, dar le forțez să se miște și intru în cameră.

Părul de pe brațe mi se ridică și am un sentiment de prăbușire când văd camera goală. Mă întorc să mă uit la doamna Franklin și fața ei este lipsită de orice expresie. Pare într-un fel ușurată. Îmi plimb privirea prin întreaga cameră, în căutarea unui semn de la el.

Patul nu e făcut, pătura cafenie e îngrămădită într-o parte. Perna are o adâncitură în mijloc și nu mă pot abține – mă duc și îmi apăs mâna în adâncitura aia, imaginându-mi că îi ating obrazul.

— Aysel, spune doamna Franklin, cu vocea tremurând. E ceva ce ar trebui să știu? Ar trebui să-mi fac griji?

Nu-i răspund. Verific pe noptieră și nu găsesc niciun bilet. Respir puțin ușurată.

— Nu sunt sigură, îi răspund.

Roman nu ar fi făcut-o fără să lase un bilet în urmă. Nu îi pot spune asta, pentru că ar trebui să-i explic apoi de unde știu.

Mă las în genunchi și mă uit sub pat. Nu găsesc nimic. Mă ridic și mă duc la acvariul Căpitanului Nemo. Inima mi se oprește. I-a mai pus o porție de mâncare. De obicei este una singură, acum sunt două.

Îmi mușc obrazul. Poate că greșesc. Poate Căpitanului Nemo îi era foarte foame de dimineață. Mintea se chinuie să-i găsească scuze, dar nimic nu e la fel de convingător cum e golul din stomacul meu care se face tot mai mare, în timp ce mă uit la țestoasă cum înoată liniștită prin apă.

Roman i-a lăsat Căpitanului Nemo mâncare în plus. Roman i-a lăsat mai multă mâncare pentru că s-a temut că familia va uita să-l hrănească în zarva și

durerea zilelor ce vor veni. Se temea că familia va uita să hrănească țestoasa pentru că... Nu-mi dau voie să duc gândul până la capăt.

— Trebuie să-l găsim, țip, deși iese mai mult o șoaptă strangulată.

Ies în fugă din cameră și o iau în jos pe scări. Doamna Franklin vine după mine și mă apucă de mână.

— Ce se întâmplă?

Fața îi este roșie și pare că nu mai are aer.

— Sunt îngrijorată că Roman a...

Nu mă pot uita la ea. Îmi apuc cheile de la mașină.

— Vin cu tine.

Nu este o rugăminte, este o cerință. Nu vreau să vină cu mine, dar nu știu cum s-o refuz. Cum aș putea să-i spun orice, când totul este din vina mea? Când ar fi trebuit să-i spun cu zile în urmă despre planul nostru, despre pactul de sinucidere.

Roțile mașinii scârțâie când dau cu spatele cât de repede pot. Doamna Franklin își apasă palmele pe bord ca să-și păstreze echilibrul, dar nu îmi atrage atenția că merg prea repede. Gonesc spre Vârful Crestville.

Doamna Franklin începe să plângă. Umerii îi tremură. Lovește cu pumnul în geamul mașinii.

— E vina mea.

Nu e vina dumneavoastră. E vina mea, urlu în capul meu. Îmi strâng buzele și mă uit la drum. Roman îmi atrăgea mereu atenția să mă uit la drum. Să fiu concentrată.

— Se învinuiește pentru moartea surorii lui, îmi spune ea.

Știu. Știu totul.

Nu spun nimic.

— Dar e numai vina mea. I-am spus asta de o mie de ori. Eu sunt cea care l-a lăsat singur cu sora lui. Era prea multă responsabilitate pentru un băiat de șaisprezece ani. N-ar fi trebuit... n-ar fi trebuit să-l las singur cu ea...

Izbucnește în hohote și își îngroapă fața în mâini.

— Când Roman s-a dus la un psiholog, am mers cu el. Și am tot vorbit despre cum eu și tatăl lui suntem responsabili, nu el, dar nu voia să asculte.

Nici măcar nu încuviințez din cap. Nu pot spune nimic. Parchez mașina la marginea pădurii. Mă uit în jur, încercând să văd dacă e acolo Jeep-ul roșu al familiei Franklin. Nu-l văd nicăieri. Poate că a intrat cu el prin pădure, pe drumul forestier. Nu e ca și cum i-ar mai fi păsat că e periculos sau ilegal.

— Vin imediat, îi spun.

— Vreau să vin cu tine!

Mă uit la saboții ei.

— Dar...

Sare jos din mașină și-și aruncă saboții din picioare.

— E fiul meu, Aysel. Vin cu tine.

Se întinde spre mine și îmi apucă mâna. Alergăm printre copaci și ea mă strânge de mână, iar și iar. Strânsoarea ei este atât de puternică, încât simt cum în fiecare secundă degetele ar putea să mi se desprindă și să-mi cadă din cauza lipsei de circulație. Picioarele ei goale calcă pe ramuri și se rănesc, dar nici nu clipește. Ține pasul cu mine și ajungem în curând la luminiș.

Stânca colțoasă se arată brusc în fața noastră. Am doar două sentimente –

groază disperată și speranță uriașă. Vreau să-l găsesc pe Roman acolo și nu vreau să-l găsesc, în același timp. Vreau să-mi arunc brațele de gâtul lui și să-l trag spre mine, să-i simt mirosul gelului de duș cu aromă de brad și să-i sărut pistruii de pe nas. Vreau și să-i trag un pumn în stomac, să-l pălmuiesc pentru că m-a trădat în felul ăsta. Pentru că a mințit. Pentru că a încercat să moară fără mine. Dar probabil că nu voi mai putea face nici una, nici alta, dacă nu îl găsim la timp. Genunchii îmi tremură.

— Nu crezi că...

Doamna Franklin nu mai poate vorbi din pricina lacrimilor. O văd privind în jos, sub stâncă. Râul Ohio curge netulburat sub noi și mă îndoiesc că l-am putea vedea dacă ar fi acolo, în apă. Cu capul spart de stânci, cu coloana ruptă. Îmi scot gândurile alea din minte.

Nu e mort. Nu poate fi. Mă întreb dacă aș putea simți cumva dacă într-adevăr ar fi mort. Dacă aș ști, dacă aș putea-o simți la nivelul celulelor din corp. Dacă trupul meu ar putea detecta energia lui părăsindu-l și devenind nimic. Pentru prima dată, îi strâng și eu mâna doamnei Franklin.

— Trebuie să-l găsim. O să-l găsim.

Nu știu de ce o spun. E mai mult o dorință decât o promisiune. Îmi dă drumul mâinii și mă cuprinde într-o îmbrățișare. Miroase a unt și a vanilie.

— Ești un înger.

Mă pierd complet cu firea când îmi spune asta. Nu sunt un înger. Sunt exact opusul. Aș fi putut să opresc asta. Ar fi trebuit s-o opresc. Sunt cât pe ce să-i spun totul, când o idee își face loc în mintea mea ca un șarpe care sâsâie pe limba lui cele mai rele frici ale mele.

— Spuneați că i-ați dat lui Roman cheile mașinii?

Dă din cap că da.

Alerg înapoi spre mașina mea și doamna Franklin mă urmează. Nici nu-mi mai pun centura și gonesc cu piciorul pe pedala de accelerație. Ne îndepărtăm de Vârful Crestville. Drumul de opt minute pare că durează secole. Când ajungem acasă la Roman, trag frâna de mână și sar din mașină.

Alerg spre garaj. Pot simți mirosul de gaze ieșind pe sub ușă și aud motorul mașinii. Trag de ușă, dar nu o pot deschide. Mă lovesc de ea cu putere.

În spatele meu, o aud pe doamna Franklin țipând și alergând în casă. Lovesc mai departe în ușa garajului, dar e degeaba. Doamna Franklin se întoarce, fluturând deasupra capului telecomanda pentru deschiderea ușii. Apasă pe buton de mai multe ori, și într-un final ușa se ridică și atunci îl vedem.

Motorul Jeep-ului este pornit. Garajul e plin de gaze de eșapament. Prin fumul gros, reușesc să-l văd pe Roman așezat la volan. E căzut peste volan și ochii lui frumoși sunt închiși. Nu mișcă.

Picioarele mi se înmoaie și ceva în interiorul meu explodează.

Inima mea.

VINERI, 5 APRILIE

2 zile rămase

Stau de ore bune în camera de așteptare a spitalului. Mă uit încontinuu la lumina albă, fosforescentă, care pulsează, și încerc să-mi scot din minte imaginea corpului lui Roman nemișcat, în stare de inconștiență. Camera de așteptare miroase a cafea, dezinfectant și lacrimi sărate. Poate că îmi imaginez eu mirosul lacrimilor, dar pot jura că e prezent. Nu ai crede că frica și durerea au un miros, până ce nu-ți petreci ceva timp într-un spital.

Mă întreb dacă și vina are un miros – unul greu și neplăcut, pe care părinții lui Roman îl pot simți. Stau între ei doi, și încă nu mi-au zis nimic, doar m-au întrebat din timp în timp dacă sunt bine. Inima mi se face tot mai grea de fiecare dată când mă întreabă asta. Cum de mai pot încă să fie îngrijorați pentru mine? Chiar nu-și dau seama că și eu am fost o parte a planului? Știu că eu m-am răzgândit vizavi de sinuciderea mea, dar sunt convinsă că m-ar urî dacă ar ști adevărul. Despre Schimbări Definitive. Despre partenerii de sinucidere. Despre Vârful Crestville.

Amândoi au fost să-l vadă pe Roman. Din fericire, medicii l-au stabilizat. Plutește înăuntrul și în afara stării conștiente. Bănuiesc că încă n-a reușit să le spună ce trădătoare sunt, atât pentru el, cât și pentru părinții lui.

Mă foiesc pe scaun. Scaunul de plastic este ud de la transpirația mea și mi se lipește de coapse. Ar fi trebuit să port blugi în loc de pantaloni scurți. În timp ce-mi smulg cu dinții pielea din jurul unghiilor, îmi dau seama că mă înfurii tot mai tare pe Roman. Poate că și eu sunt o trădătoare, dar la fel este și el. Mi-a luat-o înainte și a încercat să moară fără mine. Nu știa sigur că eu nu voi mai vrea s-o fac. Nu

înțeleg cum a putut s-o facă fără mine. Nimic nu are sens. Creierul îmi devine încețoșat. Cu cât încep să pun bucățile cap la cap, cu atât ele refuză să se îmbine.

Mama lui Roman îmi pune o mână pe umăr, forțându-mă să revin la realitate.

— Iubito, asistenta a zis că Roman o să se trezească curând. I-am explicat cine ești și a spus că poți merge să-l vezi peste câteva minute, dacă vrei.

Vocea îi este dulce, ca un cântec de leagăn.

— I-am spus că tu ești cea care i-a salvat lui Roman viața. Dacă n-ai fi fost tu...

Mă strânge într-o îmbrățișare sufocantă.

— Îți suntem atât de recunoscători.

Îmi dă apoi drumul și zâmbește trist.

— Cum vom putea vreodată să te răsplătim?

Aerul inspirat mi se oprește în gât. Nu pot găsi cuvinte – e ca și cum gura mi-ar fi plină de nisip și orice gând aș avea nu izbutește să-și facă loc să iasă.

— E în regulă, iubito. Nu trebuie să spui nimic. Știu că e copleșitor. Dar am vrut doar să știi cât de recunoscători îți suntem.

Mă privește în ochi.

— Vrei să-l vezi pe Roman, nu?

Reușesc să încuviințez din cap.

Vreau să-l văd pe Roman. Chiar vreau. E tot ce-mi doresc.

Dar, în același timp, nu știu dacă pot da ochii cu el.

Mai rămân alături de doamna Franklin pentru câteva minute. Tatăl lui Roman se întoarce de la bufet cu o cafea pentru ea și o prăjitură pentru mine. Pun prăjitura pe masa de lângă mine. N-o mai ating niciodată.

În cele din urmă, o asistentă cu părul de culoarea scorțișoarei se apropie de noi. Doamna Franklin face un gest spre mine și femeia încuviințează din cap. Îmi spune s-o urmez și, când mă ridic, pielea mi se lipește de scaunul din camera de așteptare. E ca și cum până și el m-ar implora să nu mă duc, m-ar avertiza să nu mă duc să-l văd.

Asistenta mă ghidează de-a lungul holului spre camera unde e Roman. Mă uit la inscripțiile de încurajare care sunt lipite pe alte uși. Una dintre ele are un mănunchi de baloane atârnate de clanță. Mă întreb dacă ar fi trebuit și eu să fi adus baloane. Probabil e o idee stupidă. Nu pare o ocazie care să necesite baloane.

Într-un final, ajungem și la camera în care e Roman. Asistenta deschide ușa și intră. Mai rămân pe hol un minut, să-mi adun gândurile. Să trag aer în piept. Să intonez *Concertul pentru pian cu numărul* 15 de Mozart.

— Aici, draga mea, mă încurajează asistenta.

Mă întreb dacă are de-a face tot timpul cu astfel de situații. Vizitatori care nu se pot adapta realității.

Îmi simt picioarele ca și cum ar fi făcute din ciment, dar le împing mai departe. Imaginea cu Roman așezat în patul de spital îmi face inima să se oprească pentru o clipă. Trupul lui înalt e prea mare pentru patul de spital – picioarele îi atârnă peste margine. Luminile din cameră îi fac pielea să pară străvezie și sunt cercuri mari și întunecate sub ochii lui verzi. Nu mai au sclipirile aurii, ci sunt doar un verde murdar.

— Aysel, spune.

Are vocea răgușită, parcă obosită.

Asistenta îmi aruncă un zâmbet de încurajare și îmi atinge umărul.

— Voi fi afară, dacă aveți nevoie unul din voi de ceva.

Mă uit prin cameră, pentru că nu pot suporta să mă uit la el. Văd că maică-sa i-a adus de acasă colecția de romane de Jules Verne, iar la cap are o vază în care sunt niște gălbenele. Nu i l-au adus pe Căpitanul Nemo. Presupun că spitalele nu îți dau voie să vii cu țestoasa de acasă.

În afară de flori și cărți, camera pare pustie. Nu seamănă cu Vârful Crestville. Nu seamănă deloc a locul unde și-a imaginat el că va muri.

Nu poate să moară în locul ăsta.

Nu poate să moară deloc.

— Aysel, repetă el.

De data asta, vocea îi este mai puternică.

Încerc să nu dau drumul lacrimilor.

— Cum ai putut?

Nu-l pot privi când întreb asta. Poate că limaxul negru a dispărut, dar eu am rămas o lașă.

— Tu nu voiai s-o faci, spune el. Știu că nu voiai. Și n-am vrut să te simți vinovată că te-ai răzgândit, așa că ți-am luat-o înainte.

Îmi ridic bărbia și îl privesc drept în ochi. Are fața atât de palidă. Îi pot vedea venele prin transparența pielii. Pare atât de fragil, ca și cum în orice clipă corpul ar putea să-i cedeze.

— Vinovată? Dacă erai îngrijorat că m-aș putea simți vinovată, n-ai fi făcut asta.

Mă apropii mai mult de pat, dar rămân în picioare. Îl văd cum încearcă să scuture din cap, dar de abia își poate mișca gâtul. Pe măsură ce mă apropii, observ

că are gâtul plin de vânătăi. E vinețiu și umflat.

— Trebuia s-o fac, Aysel. Nu pot trăi cu ce am făcut. Eu sunt motivul pentru care Maddie e moartă.

— Dar cum rămâne cu 7 aprilie? Cum rămâne cu moartea în apă?

De data asta, el e cel care refuză să mă privească.

— N-am vrut să sar de pe Vârful Crestville fără tine. Mi s-a părut greșit. Și cu cât mă gândeam la asta, cu atât nu mi s-a mai părut corect să mor în aceeași zi și în același fel cum a făcut-o Maddie. Ar fi fost ca și cum i-aș fi răpit ceva.

Îmi cobor ochii, ca să nu mi-i vadă, și îmi împing bărbia în piept. Lacrimile îmi curg de-a lungul obrajilor.

— Nu plânge. Vino aici, îmi zice.

Nu mă mișc.

— Aysel, vino aici.

Trag adânc aer în piept și mă așez pe scaunul de lângă pat.

Întinde mâna spre mine și i-o apuc. Strânsoarea lui e slabă, atât de diferită de cea de la carnaval. De data asta, îmi pot simți mâna. Pot simți totul. Și vreau să continui să simt totul. Chiar și chestiile îngrozitoare, oribile, dureroase. Pentru că să simți lucruri înseamnă să știi că ești în viață.

Și eu vreau să fiu în viață.

— Nu pot să te pierd, reușesc să-i spun într-un final.

— Nu spune asta, îmi șoptește.

— Nu, e adevărat. Nu te pot pierde, Roman. Trebuie să hotărăști să trăiești. Știu că nimic nu va putea șterge ce s-a întâmplat cu Maddie. Dar tu ești mai mult decât asta. Energia ta potențială e mai mare decât asta.

Se încruntă. Pare un gest dureros. Îi simt mușchii chinuindu-i-se sub piele.

— Nu-ți cer să trăiești pentru mine. Deși ar fi frumos, ținând cont că sunt îndrăgostită de tine. Dar, pe bune, vreau să trăiești pentru tine, pentru că știu că te așteaptă atât de multe lucruri. Mai ai atâtea de descoperit și de experimentat. Și meriți asta, chiar dacă nu crezi, dar chiar meriți. Sunt aici ca să-ți spun că meriți.

În capul meu, discursul e mult mai elocvent. Dar bănuiesc că așa se întâmplă mereu. Poți petrece ore lungi în sala de așteptare, plănuind ce o să spui, până la cel mai mic detaliu, și apoi când vine momentul creierul ți se face terci. Dar, într-un fel ciudat, sunt mândră de mine. Am spus ceea ce trebuia să spun, am fost sinceră, așa cum mă sfătuise Georgia.

Toți oamenii, când spun că sunt goliți, se referă la sensul negativ al termenului. Dar azi eu mă simt golită într-un sens pozitiv. Ca și cum aș fi ținut secretele astea în mine prea mult timp și acum le-am dat în sfârșit drumul. Mă simt mai ușoară. Mă simt liberă. I-am spus lui Roman că-l iubesc. Am lăsat scânteia asta să se împrăștie în univers.

Acum, aștept să se aprindă ceva. Aștept să ne punem în mișcare. Încerc să transform energia noastră potențială în energie cinetică. Încerc să-l fac să se topească împreună cu mine.

Roman scoate un zgomot straniu, ca și cum ar vrea să zică ceva, dar îi duc un deget la buze.

— Ssst.

Îi mângâi părul. E mai moale decât țineam minte.

— Nu trebuie să spui nimic acum. Doar să te gândești la asta. Și să respiri.

Îmi oferă o versiune mai mică și mai strâmbă a zâmbetului lui în formă de

semilună și inima îmi tresaltă. Stăm așa, ținându-ne de mână, eu mângâindu-i părul, până ce adoarme din nou. Mă simt aiurea să îl privesc dormind, dar nu mă pot abține. Mi-e teamă că dacă îmi iau privirea de la el, o să dispară.

Pieptul i se ridică și îi coboară. Pare atât de fragil, dar totuși viu. Și asta e tot ce contează. Mă uit la el și îmi doresc să pot vedea prin pielea lui, să văd în interiorul lui Roman. Să văd dacă este doar vid, sau dacă mai este și altceva.

Să văd dacă scânteia mea a aprins ceva acolo.

DUMINICĂ, 7 APRILIE

Nicio zi rămasă

Așadar, astăzi e ziua: un an de la moartea lui Madison. Aproape că mi-a fost imposibil să-mi adun curajul să vin la spital, dar am știut că dacă nu vin n-o să mi-o iert niciodată.

Pentru prima dată în ultimii șapte ani, port altceva decât un tricou gri cu dungi și blugi. Am împrumutat o rochie neagră, simplă, de la Georgia, mi-am spălat părul și l-am împletit într-o coadă. Nu e ca și cum m-aș gândi că lui Roman îi pasă acum cum arăt, dar îmi pasă mie. Și încerc să-i arăt asta.

Balerinii argintii pe care i-am împrumutat tot de la Georgia fac un zgomot sec pe gresia de pe holul spitalului. Ajung la ușa lui Roman și trag cu ochiul – părinții lui sunt înăuntru, așezați pe pat.

— Oh, Aysel, spune mama lui și îmi zâmbește larg.

Mă întreb cum reușește. Câtă energie îi consumă toată simularea asta a fericirii.

Domnul Franklin o ține de talie și, când mă vede, se trage mai aproape de soția lui.

— Intră, spune el.

Vocea lui nu e la fel de caldă ca a ei, dar nu este nici rece.

Roman mă privește și nu spune nimic. Poate e doar în mintea mea, dar aș putea jura că îmi zâmbește din ochi. E o căldură acolo pe care nu o avea ieri.

— Mi-e foame, ție nu?, zice mama lui Roman către soțul ei.

El pare confuz pentru o secundă, apoi se prinde.

— A, ba da. Sunt lihnit.

— Iubito, te superi dacă îl supraveghezi tu pe Roman câteva minute până ce mergem noi să mâncăm ceva?

— Nicio problemă.

Îi zâmbesc ca să-i dau de înțeles că îi apreciez mărinimia. Îi mulțumesc prin zâmbetul ăsta că mă lasă să-l văd pe Roman, că m-a pus pe lista vizitatorilor și că mă tratează ca și cum aș face parte din familie.

Se ridică și trece pe lângă mine, nu înainte de-a mă îmbrățișa.

— Uau. Să știi că nici n-am observat până acum ce zâmbet frumos ai.

— Mulțumesc.

Când strecor o privire spre Roman, văd că zâmbește. Pulsul îmi devine mai rapid.

Doamna Franklin îl sărută pe Roman pe frunte și, după ce amândoi părinții lui pleacă, mă așez pe scaunul de lângă pat.

— Ar fi trebuit să merg la mormântul ei, zice Roman într-un final.

Vocea îi este tot răgușită, dar pare mai puternică decât ieri.

— Astăzi, mai ales, ar fi trebuit să fiu acolo.

— Nu are nevoie să fii la mormântul ei ca să știe că o iubești, îi zic.

— Chiar crezi asta?

Dau din cap.

— Da. Cred că energia ei este în continuare cu noi, Roman. Poate că nu e fizic aici, dar o parte din ea a rămas. Și vrea să te vadă fericit. Știu că așa e.

Tace preț de câteva minute. Are cearșaful tras până sub bărbie și nu se mișcă. În ochi, pot jura că are o licărire care ieri nu era acolo, sau nu am observat-o eu.

Contez pe scânteia mea.

Ne uităm unul la altul în tăcere, până ce el mă întreabă:

— Când ies de aici, vrei să mergi cu mine?

— La mormântul ei?

Dă din cap că da.

— O să merg oriunde cu tine. Aș merge oriunde.

Îmi arde fața după ce spun asta. Nu sunt obișnuită să spun chestii siropoase, dar, după ce-l văd zâmbind, toată jena îmi dispare.

— Apropo de asta, zic și bag mâna în geantă.

Scot cartea pe care am cumpărat-o, despre plajele din Carolina de Nord. I-o așez pe noptieră, ca s-o poată vedea.

— M-am gândit că, după ce te vei face bine, poate vom merge acolo.

Se holbează la carte și ochii îi lucesc. Nu mai sunt verde noroios, ci au devenit din nou aurii.

— La ocean, adaug.

Se uită atent la mine și îmi întinde o mână. O apuc, și el își împletește degetele cu ale mele. E mai puternic ca ieri.

— De ce?

— De ce ce?, îl întreb.

— De ce tot încerci, când știi ce defect sunt?

Mă ridic de pe scaun și mă duc până la masa unde mama lui a lăsat cărțile de Jules Verne. Apuc *Douăzeci de mii de leghe sub mări* și mă așez la loc pe scaun. Răsfoiesc paginile.

— De ce?, mă întreabă el încă o dată.

Mă uit în paginile cărții, apoi ridic privirea spre el și mă forțez să n-o mai desprind de acolo.

— Pentru că să te iubesc pe tine m-a salvat. Și îți datorez totul.

Inainte să poată răspunde, încep să-i citesc din carte cu voce tare. Mă lasă să-i citesc primul capitol, apoi mă oprește.

— Aysel?

— Da?

Se ridică în fund, în pat. Pare că duce o luptă cu corpul lui, dar o câștigă. Se apleacă, în așa fel încât fața îi ajunge aproape de a mea. Mă aplec și eu și buzele ni se întâlnesc. Sărutul e blând și perfect.

— Și eu te iubesc, îmi șoptește el. Și mă salvezi. Mă salvezi chiar acum.

Îi zâmbesc. Nu știu dacă îl cred pe de-a întregul. Știu că încă nu e reparat, că e incredibil de trist, distrus de vină, dar în timp ce-mi ține mâna simt potențialul fericirii noastre în pulsul lui. Știu că în adâncul lui este mult potențial. Potențial pentru ca el să fie fericit, pentru ca noi să fim fericiți. Știu că de asemenea există potențial și pentru a fi trist, pentru ca noi să fim pustiiți.

Cred că asta e chestia cu viața. Uneori, e îngrozitoare și haotică. Dar are potențial și ăsta e singurul lucru pe care contez.

Imi pun toate speranțele în potențialul ei.

DESPRE AUTOARE:

Salut, eu sunt Jasmine. Trăiesc și scriu în Cincinnati, Ohio.

Nu îmi place prea mult să vorbesc despre mine, așa că ăsta va fi un text scurt. Primul meu roman, MY HEART AND OTHER BLACK HOLES, a fost publicat la Balzer + Bray/HarperCollins pe 10 februarie 2015. A fost tradus în peste douăzeci de limbi diferite, iar drepturile pentru ecranizare au fost obținute de Paramount. Al doilea roman al meu, HERE WE ARE NOW, va fi publicat de Balzer+Bray/HarperCollins pe 7 noiembrie 2017. Este despre muzică, secrete și identitate și de abia aștept să-l citiți.

Lucruri care îmi plac: animalele (de toate felurile!), mai ales pisica mea, Salvador, și câinele meu, Scout. Desenele suprarealiste. Cafeaua frappe. Cerul nopții. Leagănele vechi din parcuri. Nopțile calde de vară. Muzica aceea care îți creează diferite stări. Mirosul de eucalipt și de cimbru. Diminețile ploioase. Avocado-ul. Șosetele confortabile. (Lista ar putea să continue la nesfârșit, așa că mă opresc aici.)

Lucruri care nu-mi plac: să vorbesc despre ce îmi displace.

„Pe alocuri emoționantă, dramatică și amuzantă, povestea întruchipează o voce unică și personală care își pune întrebări despre ce înseamnă să mori și ce înseamnă să trăiești."

— Booklist —

„Vie, plină de intensitate, sinceritate năucitoare, umor și bineînțeles emoție. Este un debut extraordinar al unei voci aparte în ficțiunea pentru adolescenți, care m-a lăsat peste măsură de uimită și profund emoționată. A nu se rata!"

— Nova Ren Suma —

„Cu o inteligență ieșită din comun și o sensibilitate dusă la extrem, Warga ne dăruiește un roman care are melodicitatea lui Mozart, logica fizicii avansate și perspectiva corectă pentru a vedea legătura dintre ele. Este ceva complet nou, o carte frumoasă, care te mișcă și care în mod neașteptat este o pledoarie pentru viață."

— Chris Lynch —

„Romanul ridică întrebări esențiale, cu complexitate și umor, prezente pe tot parcursul lui."

— School Library Journal —

„Sinceră și plină de emoție... orice adolescent care s-a simțit neînțeles se va regăsi în personajele – excepțional conturate – Aysel și Roman."

— Kirkus Reviews —

„Scriitoarea debutantă Warga vorbește despre depresie și sinucidere în rândul adolescenților cu onestitate și empatie."

— Publishers Weekly —

„Warga, aflată la debutul ei literar, tratează fără ezitare un subiect delicat cu sensibilitate și sinceritate, fără a banaliza gândurile și emoțiile personajelor ei, totul culminând cu o fermecătoare poveste de dragoste."

— The Horn Book —

„Warga sapă amănunțit și firesc în problema dificilă a depresiei adolescentine... uneori tristă, alteori amuzantă, dar într-un final plină de speranță."

— Voice of Youth Advocates —